This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

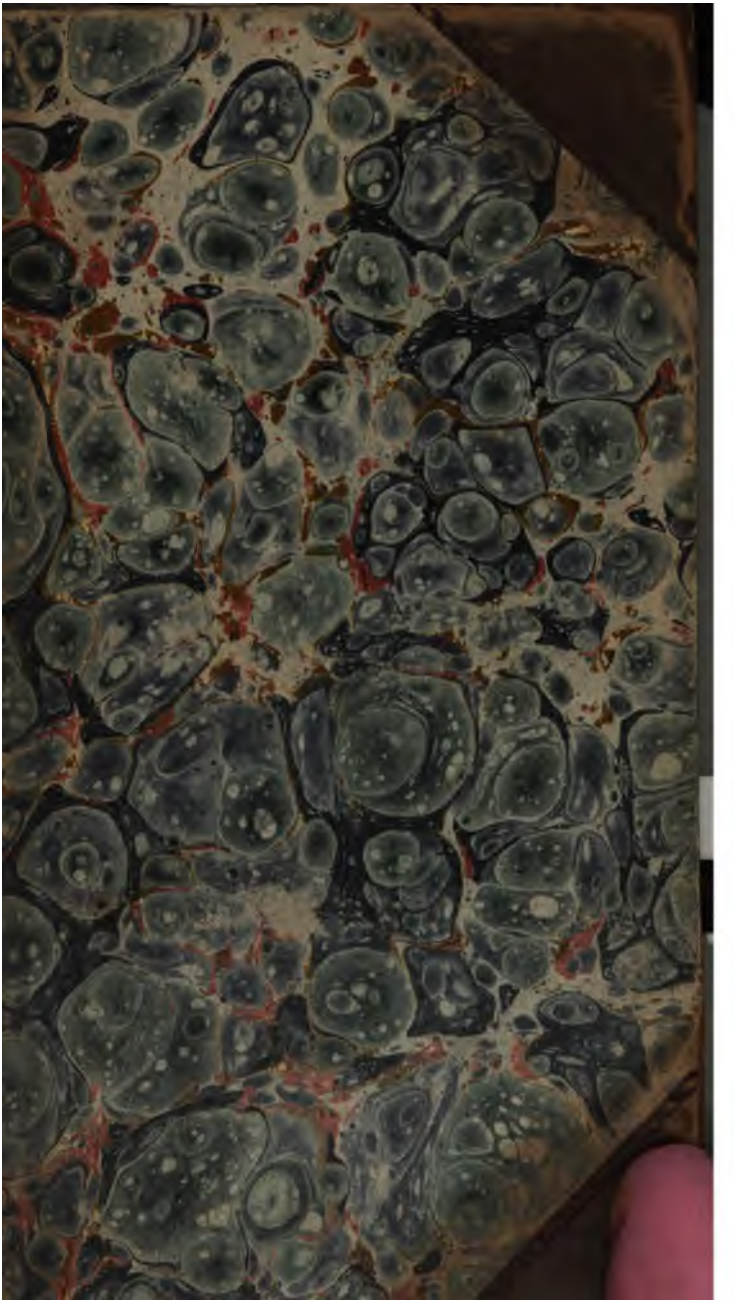

6000415170

32.

59.

DEMOSTHENIS

ORATIO

IN ANDROTIONEM.

EDIDIT

CAROLUS HERMANNUS FUNKHAENEL

DOCTOR PHILOSOPHIAE.

LIPSIAE

APUD WEIDMANNOS

MDCCCXXXII.

59.

VIRO EXCELLENTISSIMO

AMPLISSIMO

CAROLO FRIDERICO AUGUSTO

NOBBIO

S. P. D.

CAROLUS HERMANNUS FUNKHAENEL.

Ite me igitur hoc Tibi persuasum esse [illegible]
[illegible]; Tu vero, non dubito, quin eam [illegible]
[illegible], quam Tuam esse in me adhuc [illegible]
[illegible], semper mihi sis praestaturus: id [illegible]
vehementer Te oro rogoque. Vale.

Scr. Lipsiae v. a. Cal. Mart. a. MDCCCXXIII.

VIRO EXCELLENTISSIMO

AMPLISSIMO

CAROLO FRIDERICO AUGUSTO

N O B B I O

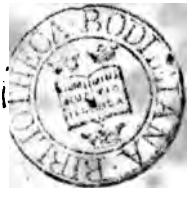

S. P. D.

CAROLUS HERMANNUS FUNKHAENEL.

De me igitur hoc Tibi persuasum esse velim; Tu vero, non dubito, quin eam amicitiam, quam Tuam esse in me adhuc cognovi, semper mihi sis praestaturus: id quod vehementer Te oro rogoque. Vale.

Scr. Lipsiae v. a. Cal. Mart. a. MDCCCXXXII.

PRAEFATIO.

Nondum exstitit, quem Reiskius in praefatione ad Demosthenem (tom. I p. X editionis Schaeferianae) ingenue et modeste quae ipse in edendo clarissimo oratore facere non potuisset, posteris ea editoribus relinquenda esse professus animo effinxit, iuvenis fortunatus, aetate et amicitiis florens, cui datum sit exteros adire, qui gratia vel auro sibi obserata bibliothecarum scrinia reserare possit, cui vires sint integrae, ingens et excelsus animus, invicta laborum patientia, acres oculi, multo etiam acrius ingenium et diligentia vigil, quicquid legat, ad Demosthenem unum referendi et in commentariis condendi. Criticorum munere in toto Demosthene post Reiskium Bekkerus et Schaeferus functi sunt, sed id quod Reiskius optavit, ut quaecunque ad hunc oratorem illustrandum et emendandum aliquid conferrent, colligerentur et excuterentur, rhetorum commentarii et lexica, imitatorum, scholiastarum, grammaticorum omniumque eo-

VIRO EXCELLENTISSIMO

AMPLISSIMO

CAROLO FRIDERICO AUGUSTO

NOBBIO

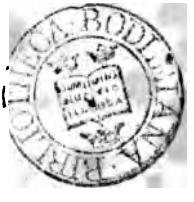

S. P. D.

CAROLUS HERMANNUS FUNKHAENEL.

teres critici et rhetoricae magistri semper sunt maxime admirati, neutiquam desiderari. Sed sunt tamen quaedam in hac oratione, quae interpretibus nonnullis vitiosa visa sunt. Primum Taylorus in fine praefationis, quicunque hanc orationem cum aliquo acumine versaverit, deprehensurum esse contendit multis in locis turbatam sententiam esse, raptim quaedam et contorte inferri, adeo ut suspicionem inolevisse sibi fateatur, multa hic deesse nulla fortuna restituenda. Neque alia est sententia Alberti Gerhardi Beckeri in libro *Demosthenes als Staatsmann und Redner* p. 378 sq. Unum quod afferunt argumentum a §. 20 extrema sive editionis Reiskianae p. 599, 21 depromptum eo loco excussimus et explodere studuimus. Alia deinde causa, cur ita statueret Taylorus, in eo posita erat, quod Ammonius s. v. *Πότος*, Harpocration in vv. *Ἀπὸ τοῦ πράγματος* et *Μελάνωπος*, quibus locis accedat tertius Harpocrationis s. v. *Ἀπογραφή*, de quo v. Meier. de bonis damnatorum p. 208 not. 165, afferrent nonnulla ex oratione in Androtionem, quae hodie in ea non legerentur. Valckenarius ea de re disserens ad Theocriti Adoniaz. p. 239 aut ipsius Harpocrationis aut librarii id errori tribuit. Taylorus vero *inde* lacunosam esse orationem prius conclusit, quam

Non semel mecum reputavi, qua ratione, benevolentiam Tuam non una in re tantum expertus, quo erga Te animo essem, publice profiteri possem. Accessit, quod cum mihi contigisset, ut in Illustri schola Nicolaitana, quam a collegis egregie adiutus egregie moderaris, munus praeceptoris mihi mandaretur, opus esse putavi, quid de mea voluntate exspectare posses, ostendere. En, absoluta est haec orationis Androtioneae editio, quem libellum Tibi publice tradere volui pignus quasi necessitudinis nostrae artioris futurae signumque studii, quo semper erga Te fui et in posterum esse pergam.

PRAEFATIO.

Nondum exstitit, quem Reiskius in praefatione ad Demosthenem (tom. I p. X editionis Schaeferianae) ingenue et modeste quae ipse in edendo clarissimo oratore facere non potuisset, posteris ea editoribus relinquenda esse professus animo effinxit, iuvenis fortunatus, aetate et amicitiis florens, cui datum sit exteros adire, qui gratia vel auro sibi obserata bibliothecarum scrinia reserare possit, cui vires sint integrae, ingens et excelsus animus, invicta laborum patientia, acres oculi, multo etiam acrius ingenium et diligentia vigil, quicquid legat, ad Demosthenem unum referendi et in commentariis condendi. Criticorum numero in toto Demosthene post Reiskium Bekkerus et Schaeferus functi sunt, sed id quod Reiskius optavit, ut quaecunque ad hunc oratorem illustrandum et emendandum aliquid conferrent, colligerentur et excuterentur, rhetorum commentarii et lexica, imitatorum, scholiastarum, grammaticorum omniumque eo-

DEMOSTHENIS

ORATIO

IN ANDROTIONEM.

EDIDIT

CAROLUS HERMANNUS FUNKHAENEL

DOCTOR PHILOSOPHIAE.

LIPSIAE

APUD WEIDMANNOS

MDCCCXXXII.

59.

6000415170

32.

59.

ut apud Bekkerum legitur, libris iis tantum, qui a scriptura, quam ego recepissem, recederent, nominatis; in qua lectionis varietate enotanda ubi de vulgata loquor, lectionem dicere soleo, quae ante Bekkerum in editionibus circumferebatur; ubi vero de vulgata ante Reiskium loquor, intelligenda est scriptura editionis Parisinae, quam eo nomine Reiskium notavisse constat.

PROLEGOMENA

AD

ORATIONEM ANDROTIONEAM.

Omnium orationum publicarum, quas Demosthenes scripsit, eam, quam Diodoro contra Androtionem habendam confecit, primam esse, qui de tempore, quo quaeque oratio habita esset, disseruerunt, uno consensu monent omnes [1]). Ex ipsa quidem oratione, quando scripta sit, nihil certi suspicari licet praeter hoc, quod non diu post expeditionem Euboeensem,

1) Hinc Ulpianus ad initium huius orationis dicit: *οὗτος ὁ λόγος μετὰ τοὺς φιλιππικοὺς πρῶτός ἐστι τῶν δημοσίων*. Schol. cod. Bavar. idem fere: *οὗτος λόγος μετὰ τοὺς φιλ. δεύτερος τῶν δημοσίων*, quare in eo codice statim post orat. de foedere c. Alex. quae extrema est *τῶν συμβουλευτικῶν*, ut prima inter publicas scripta est or. c. Androt. V. Reisk. ad Dem. p. 220, 16 et ad p. 593, init. — Reprehendunt eam ob causam Ulpianum Taylor. praef. ad hanc orationem et A. G. Becker. *Demosthenes als Staatsm. u. Redner*, p. 370. Equidem puto Ulpianum et schol. cod. Bavar. hoc significasse, post orationes *συμβουλευτικὰς* (quae ubique primum tenent locum) statim orationem c. Androt. ponendam esse hoc modo: cum orationum publicarum duplex sit genus, alterum *συμβουλευτικῶν* sive *δημηγοριῶν*, alterum *δικανικῶν*, illae tempore quidem non, sed propter rem, quam tractant, primum tenent locum; inter publici generis orationes iudiciales, quibus propter genus orationis secundum locum rhetores tribuunt, prima est oratio contra Androtionem.

quam §. 14 nuper (Olymp. 105, 3) contra Thebanos factam esse orator dicit, habita esse videtur. Minus etiam lucramur e §. 15, ubi dicitur: *τὸν τελευταῖον γὰρ ἴστε τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους πόλεμον* etc. Scholiasta codicis Bavarici intelligendum esse censet bellum propter Corcyram gestum, quod pax secuta est Olymp. 102, 1. V. quae ibi monuimus.

Videamus iam veterum de tempore, quo haec oratio scripta sit, testimonia.

Dionysius Halicarn. epist. ad Ammaeum vol. VI p. 724 ed. Reisk. haec dicit: *Οὗτος* (Demosthenes) *ἐγεννήθη μὲν ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος· ἄρχοντος δὲ Τιμοκράτους εἰς ἔτος ἦν ἐμβεβηκὼς ἑπτακαιδέκατον. δημοσίους τε λόγους ἤρξατο γράφειν ἐπὶ Καλλιστράτου ἄρχοντος, εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἔχων ἔτος· καί ἐστιν αὐτοῦ πρῶτος τῶν ἐν δικαστηρίῳ κατασκευασθέντων ἀγώνων ὁ κατὰ Ἀνδροτίωνος, ὃν γέγραφε Διοδώρῳ τῷ κρίνοντι τὸ ψήφισμα παρανόμων* etc. Aliter Plutarch. Demosth. c. 15: *Τῶν δημοσίων ὁ μὲν κατ' Ἀνδροτίωνος καὶ Τιμοκράτους καὶ Ἀριστοκράτους ἑτέροις ἐγράφησαν οὔπω τῇ πολιτείᾳ προσεληλυθότος· δοκεῖ γὰρ δυοῖν ἢ τριῶν δέοντα ἔτη τριάκοντα γεγονὼς ἐξενεγκεῖν τοὺς λόγους ἐκείνους.* — Idem fere narrat Gellius XV, 28, Demosthenem annos natum septem et viginti hanc orationem scripsisse.

Hoc igitur certum est, Ol. 106, 2 (a. Chr. n. 355) Callistrato archonte Demosthenem orationem contra Androtionem confecisse, sed quot annos natus fuerit eo tempore, certo definiri nequit: vicesimum

septimum inter et tricesimum annum viri docti fluctuant [2]).

C. II. *Δευτερολογίαν* esse hanc orationem prima statim indicant verba: hinc nimia interdum brevitas in singulis argumentis et legibus, quae contra adversarium proferuntur, exponendis, hinc studium illud, quod deprehendisse ego mihi videor, ad finem rem ducendi, et causam et excusationem habet. Nam cum qui primam peroravit Euctemon orationem, summam rei iam explicuisset, verendum alteri actori fuit, ne auditorum patientia languesceret: exordio atque rei expositione [3]) supersedit is, qui *δευτερολογίαν* habuit. Saepissime factum est enim, ut et accusator et reus in fine orationis amicos provocarent, ut se adiuvarent oratione; ita in fine orat. advers. Phormionem p. 922 ed. Reisk. haec legimus: *ἐγὼ μὲν οὖν ὅσαπερ οἷός τ' ἦν εἴρηκα, καλῶ δὲ καὶ ἄλλον τινὰ τῶν φίλων, ἐὰν κελεύητε.* Qui id fecerunt, *συνήγοροι* vel *σύνδικοι* vocati sunt; res ipsa *συνηγορεῖν, συνειπεῖν,*

2) Errasse Dionysium omnes interpretes monent. Taylor. praef. ad orat. c. Androt. *εἰκοστὸν καὶ ἕβδομον* scribendum censet. Wolf. prolegg. ad Leptin. p. 62 not. 35 Dionysii computatione plane spreta auctorem vitarum X oratorum p. 844 sqq. probat, ita ut Demosthenes, cum orationem contra Androtionem scribebat, annum tricesimum ageret. Cfr. etiam Boeckh. Comment. de chronol. orat. Mid. (in Commentatt. Acad. Berol. anni 1818), Weiske de Hyperb. III p. 14, Becker. *Demosthenes als Staatsm.* etc. p. 7. — Clinton. fast. Hell. p. 360 — 371, ed. Krueger. de Demosthene disserit eumque Evandro archonte Ol. 99, 3 natum et Callistrato archonte Ol. 106, 2 annum egisse dicit vicesimum septimum. Fortasse Kruegerus, uti promisit ad Clintonem p. 361 not. d, rem solvet.

3) Rhetorici appellant *διήγησιν*. V. schol. cod. August. ad argumentum orationis.

συναγωνίζεσθαι, *συνδικεῖν* dicitur [4]). Itaque accidit, ut qui roganti obsequeretur, interdum brevi epilogo defungeretur, interdum etiam uberiorem peroraret orationem: accidit etiam, ut duo *συνήγοροι* prodirent [5]), qui, cum utrique parti, et accusatori et reo tempus ad orationes habendas per clepsydram constitutum esset [6]), intra tempus ei, cuius causam agebant, dimensum re defungi debebant [7]). Res autem ita instituebatur, ut qui aetate provectior esset, priorem in dicendo locum teneret [8]). Deinde commemorandum est, quod scholiasta cod. August. ad initium huius orationis dicit: *ἰστέον δὲ, ὅτι δύο τρόποι εἰσὶ δευτερολογίας, ὅ τε ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἀγώνων καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δημοσίων. γίνεται δὲ ἑκάτερος οὕτως· ἐπὶ μὲν τῶν ἰδιωτικῶν ὁ εἷς κατηγορεῖ τῶν διωκόντων, εἶτα ὁ φεύγων ἀπολογεῖται· εἶτα πάλιν ὁ ἕτερος κατήγορος κατηγορεῖ, εἶτα ὁ φεύγων πάλιν ἀπολογεῖται πρὸς τοῦτον. ἐπὶ δὲ τῶν δημοσίων οἱ δύο ἐφεξῆς κατηγόρουν, εἶτα ὁ φεύγων πρὸς τὴν τῶν δύο κατηγορίαν ἀπελογεῖτο.* Falsum hoc esse demonstrat Schoemannus [9]): nam etiam in privatis causis *συνήγοροι* statim post primam orationem prodierunt.

C. III. Diodorus igitur Euctemonem adiuvans quid

4) V. Wolf. prolegg. ad Lept. p. 48 et 54, Schoemann. de lite att. p. 708, Car. Frider. Hermann. *Lehrbuch d. griech. Staatsalterth.* p. 271.

5) Hinc *πρωτολογία*, *δευτερολογία*, *τριτολογία* et *πρωταγωνίστης*, *δευτεραγωνίστης*, *τριταγωνίστης* vocantur.

6) V. Schoemann. l. l. p. 713. Hermann. l. l.

7) Schoemann. p. 715.

8) Ita certe auctor secundi argumenti huius orationis sub finem monet. V. Wolf. l. l. p. 54 not. 24, Hermann. l. l. Dubitaster id profert Schoemann. p. 710 not. 22.

9) *De lite att.* p. 712 not. 25.

dicturus sit, exponit §. 3 his verbis: *καὶ περὶ μὲν τῶν ἰδίων ἔχων ἔτι πολλὰ λέγειν ἐάσω· περὶ δ' ὧν οἴσετε τὴν ψῆφον νυνὶ καὶ περὶ ὧν οὗτος δημοσίᾳ πεπολιτευμένος οὐκ ὀλίγα ὑμᾶς ἔβλαψεν, ἅ μοι παραλιπεῖν Εὐκτήμων ἐδόκει, βέλτιον δ' ὑμᾶς ἀκοῦσαι, ταῦτα διεξελθεῖν ἐν βραχέσι πειράσομαι.* Neque id mirum est, Diodorum una cum Euctemone causam contra Androtionem agere, si quid prius fecerit adversarius, legerimus. Androtion enim Diodorum parricidii arguerat et contra Euctemonem *ἀσεβείας γραφὴν* instituerat, ut qui cum Diodoro parricida consuetudinem habuisset; sed tum causam perdidit [10]). Sed alia etiam Euctemoni cum Androtione odii causa fuit. Nam cum ei sorte quaestoris munus mandatum esset, Androtion publicam pecuniam eum retinere mentitus ut illud munus ei detraheretur, effecit: qua de re infra accuratius dicendum est.

Itaque vehementi in adversarium odio Euctemon et Diodorus incensi sunt, quod libere Diodorus initio orationis profitetur: hinc cum Euctemon *γραφὴν παρανόμων* contra Androtionem scripsit, illius Diodorus socius fuit; cuius litis qualis eventus fuerit, ex orat. c. Tim. §. 9, 10, 117, 159 intelligimus. Damnatus quidem est Androtion, sed Timocrates, ut eum poena liberaret, legem rogavit, propter quam nova exorta est lis, quae in Timocratea tractatur. Sed vide quam constantes fuerint in persequendo adversario. Cum enim Aristophon quidam [11]) rogationem tulisset de legendis inquisitoribus bonorum publicorum e fanis et

10) V. or. c. Androt. §. 2 et c. Timocr. §. 7.
11) V. or. in Timocr. §. 11 sqq.

aerario surreptorum, prodiit Euctemon et furtum indicavit, cuius etiam Androtionem participem fuisse apparuit: atque etiam tum Euctemonem vicisse legimus. Denique Diodorus novam egit causam contra Timocratem et Androtionem, quam in clarissima illa oratione c. Tim. peroravit.

Itaque Androtionem modo ab ambobus, et ab Euctemone et a Diodoro, modo a solo Euctemone aut Diodoro, modo solum Androtionem accusari videmus, modo eos simul, qui ab Androtionis steterunt partibus, ut Timocratem.

C. IV. Nam quod saepe videmus apud Demosthenem acerbissime notari perniciosum malorum hominum, inprimis oratorum, foedus, in iis maxime orationibus quae contra Androtionem, Aristocratem et Timocratem habitae sunt, commemoratur; vehementer invehitur in hanc reipublicae pestem [12]); ii sunt mali demagogi, quos a Solone [13]) descriptos esse videmus his verbis:

δήμου ϑ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἑτοῖμον
ὕβρις ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παϑεῖν.
οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον, οὐδὲ παρούσας
εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.
πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειϑόμενοι.
οὔϑ' ἱερῶν κτεάνων οὔτε τι δημοσίων

12) V. or. c. Androt. §. 36 — 39 et 74. Philippus et Antigenes nominatim appellantur ut Androtionis socii §. 38; deinde v. Aristocrateae §. 9 et 215, Timocr. §. 14 sqq. 26, 67, 124, 157. Omnino in hac tota oratione Timocrates mercede ab Androtione conductus esse dicitur.

13) Apud Dem. or. de falsa leg. §. 255, p. 422 Reisk.

φειδόμενοι κλέπτουσιν, ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος·
οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ δίκης θέμεθλα,
ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα,
τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισαμένη. etc.

Inprimis autem oratores et duces militum invicem sese tueri et publicam pecuniam suum in usum convertere orator queritur [14]). Veteres oratores modesti et verecundi fuerunt [15]); isti nunc clamant, conviciis se invicem lacessunt [16]), dominantur in senatu eumque quominus secundum leges munere fungatur, impediunt [17]), antiquas leges solvunt, rogant novas ipsis tantum, non toti civitati utiles [18]), et dum cives in vincula coniiciunt, ipsi impune peccant aut levissima mulcta afficiuntur. Quanta vero commoda ex administratione rerum publicarum percipiant, inde elucet, quod reipublicae conditio in dies deterior et egentior fit, istorum autem hominum opes crescunt; et cum antea publicae aedes splendidissimae fuerint atque civium gloria dignae, privatorum hominum exiles domus, nunc quae publicis aedificantur sumtibus, omni contemptu digna sunt, illi vero demagogi magnificas exstruunt aedes [19]).

14) V. Androt. §. 66, 67, coll. Timocr. §. 174; deinde locum clarissimum Olynth. II §. 29, p. 26, 23 Reisk. In Aristocratea oratores cum Charidemo contra civitatis commodum iuncti dicuntur §. 8 — 13, 147, 189.

15) Hinc in dicendo brachium veste texerunt; vide de statua Solonis Aesch. or. in Tim. §. 25, Dem. de f. leg. §. 251, Schoemann. de comit. p. 116.

16) V. Timocr. §. 13 et Schoemann. l. l.

17) Uti nunc effecerunt, ut senatus, quoniam naves non aedificaverat, corona privaretur. V. Androt. §. 36 — 39.

18) V. Timocr. §. 142, Aristocr. §. 206.

19) V. Aristocr. §. 208 sqq. Timocr. §. 124, coll. Olynth. III §. 29 p. 36 Reisk.

Olim civibus raro honores iique modici et rarius etiam peregrinis civitas decernebantur; nunc apertis reipublicae hostibus, pessimis hominibus vel plane ignotis publicos honores vendunt et cives ad servorum quasi corpus domini custodientium conditionem detrudunt [20]). Veteres Athenienses severi atque strenui in puniendo fuerunt, ne optimos quidem cives impunitos dimiserunt; nunc isti homines perniciosissimi antiqua reipublicae gloria fruuntur, cives derident et violant ipsi incolumes [21]). Hoc modo igitur non solum multas alias leges laeserunt, sed etiam eas, quae περὶ τῆς τῶν ῥητόρων εὐκοσμίας [22]) datae sunt. — Qui haec accuratius cognoscere volet, praeter hanc orationem Aristocrateam et Timocrateam consulat.

C. V. Sed de ipsis hominibus, qui in hac oratione partes agunt, accuratius iam videndum. Ac primum quidem Diodori nomen in Timocratea (§. 64) commemoratur et notum nobis est e Dionysii Halic. epistola ad Ammaeum p. 724 R., ex argumentis Libanii et scholiastae incerti, ex Ulpiano et scholiasta codicis Augustani. Deinde Euctemonem, quem Androtion orationis initio θεῖον suum esse dicit, πρωτολογίαν habuisse iam monitum est. Qui fuerit, nescimus, quanquam plus semel hoc nomen in Demosthene legimus. Ita Midian. §. 165 Euctemon, Aesionis filius, Sphettius, propter liberalitatem in rempublicam laudatur idemque adversus Midiam a Demo-

20) Uti Aristocrates Charidemum sacrosanctum esse voluit. V. Aristocr. §. 210 coll. §. 196 — 203.

21) Aristocr. §. 204 sqq.

22) V. Aeschin. or. contra Timarch. §. 35 et Schoemann. de comit. p. 115.

sthene l. l. §. 168 testis citatur [22 b]). Alius Euctemon Lusiensis adversus Demosthenem γραφὴν λειποταξίου instituit. V. Midian. §. 103. Item longe diversus est Euctemon, de quo or. adv. Macart. §. 43 legimus; denique qui fuerit Euctemon pentecontarchus or. advers. Polyclem §. 18 aliisque locis eius orationis commemoratus nescimus. — Euctemonem, de quo in hac oratione sermo est, quaestoris munere fraudibus Androtionis privatum esse infra videbimus.

Androtion, Andronis filius, Isocratis discipulus fuit [23]). Hinc Demosthenes Isocrati aemulatus hanc contra Androtionem orationem conscripsisse dicitur [24]). Ipse Androtion insignis orator fuisse videtur, cum Demosthenes [25]) eum τεχνίτην τοῦ λέγειν εἶναι καὶ πάντα τὸν βίον ἐσχολακέναι ἐν τούτῳ dicat et Ulpianus ad h. l. τῶν Ἰσοκράτους ἑταίρων ἐπίσημον eum appellet [26]).

Iam vero cum Androtion quidam inter Ἀτθίδων scriptores recenseatur [27]), alius autem rerum rustica-

22 b) Reiskius Ind. Histor. in Demosth. dicit: Nescio, hic an alius sit is, cui cum Androtione negotium fuit. — Si est idem, Demosthenes ob familiaritatem quandam oratione Diodoro scripta eum adiuvisse videtur.

23) V. Suidas, Ruhnken. Histor. Crit. Oratorr. Graecc. s. v. (apud Reiskium Oratorr. Graecc. vol. VIII p. 152) et Bernhardy Syntax. p. 21 et p. 452.

24) V. scholiasta ad Hermog. p. 401.

25) V. or. Androt. §. 4. Hinc Timocrates eius facultate dicendi fretus adversarium plane non timet. V. Timocr. §. 158.

26) Huic Androtioni nonnulli viri docti orationem amatoriam, quae inter Demosthenica falso enumeratur, tribuunt. V. Apparat. crit. ad Demosth. t. V p. 630, Becker. *Literatur des Demosth.* p. 182, Westermann. Quaest. Demosth. Part. II p. 81. — Aristot. Rhetor. III c. 4 (ed. Buhl. tom. IV p. 324) ex oratione Androtionis contra Idrieum nonnulla affert.

27) Eius reliquias Ἀτθίδος collegit Siebelis post *Philochori Atheniensis Librorum Fragmenta* etc. p. 109 sqq.

rum scriptor sit [28]), viri docti quaesiverunt, num diversi isti, qui hoc nomine insigniti sunt, fuissent an unus tantum vir et oratoris et historiarum et rusticarum rerum scriptoris laudes assecutus esset. Ac Meursius quidem l. l. Ἀτθίδος et γεωργικοῦ scriptorem ab Androtione oratore diversum non esse contendit; Ionsius De Script. Hist. Phil. II, 9 p. 159 certe Ἀτθίδα ad oratorem refert, quod Ruhnkenius improbat. Siebelis [29]) Ruhnkenium sequitur certe γεωργικοῦ auctorem longe alium, quam qui Ἀτθίδα scripserit, esse demonstrans. In his antiquitatis tenebris nihil ego pro certo affirmare ausim, quanquam unum saltem testimonium habemus [29 b]), quod, si alia graviora accederent, et oratorem et historiae scriptorem eundem esse Androtionem convinceret. Accedit, quod etiam alii discipuli Isocratis, ut Theopompus et Ephorus, ad res historicas describendas sese converterunt.

C. VI. Androtion orator ab adversario tanquam homo vafer et astutus describitur, qui insigni dicendi peritia auditores fallat cuiusque mores digni sint, qui acerbe notentur. Id observare enim omnino licet, antiquos oratores ita in accusandis adversariis versari, ut non solum, quae contra leges isti fecerint, graviter et vehementer vituperent, sed etiam eorum mores ita delineent, ut iudices abalienentur eosque, quasi de morum probitate lis sit, damnent. Ita etiam ubi de-

28) V. Meursii Biblioth. attic. I in Gronovii Thesaur. vol. X p. 1406, Siebelis Epistol. ad Lenzium (quae ante Philochorum legitur) pag. XV.

29) Epistol. ad Lenzium p. XV sq.

29 b) Vitae Isocratis auctor (v. Isocratis Panegyr. ed. Baiter. p. XLV) inter Isocratis discipulos enumerat Ἀνδροτίωνα τὸν τὴν Ἀτθίδα γράψαντα, καθ' οὗ καὶ ὁ Δημοσθένης ἔγραψεν.

fendendus est reus, morum probitatem, liberalitatem, patriae amorem, facilem aditum eorum, quorum causam agunt, verbis exornant et iudicum referunt assensum. Sed in universum dictum hoc esto, quanquam id ipsum in hac oratione Demosthenem agere videmus.

Nam quae accusator contra Androtionem profert, eorum duplex est genus: alia enim contra leges fecit, quae ita, uti leges praecipiunt, punienda sunt, de aliis leges quidem diserte poenam non constituunt, sed talia sunt, ut ad eum condemnandum multum conferre possint. Quod ad illa priora adtinet, breviter deinceps examinanda sunt, postquam quae de moribus Androtionis accusator dicit, collegerimus.

Vidimus igitur Androtionem ab adversario describi ut arte dicendi neutiquam vulgari insignem, sed qui ea abutatur ad decipiendos auditores fallacibus orationis flexibus et commentis [30]; est porro diis et hominibus inimicus, rixarum studiosissimus [31], nimiae indulgens licentiae et impudentiae [32]. Quid? quod corpus vulgavit et vilissimis se dedit voluptatibus [33] et a prima quidem iuventa [34].

Non minus turpia sunt, quae in administrandis rebus publicis commisit. Demosthenes tempus commemorat, ex quo Androtion rempublicam capessiverit, amplius triginta annos eum munera publica gessisse

30) V. or. Androt. §. 4, 31, 35, 46.
31) Timocr. §. 6.
32) Androt. §. 16, 31, 47.
33) Androt. §. 21. 32, 56, 58 sq.
34) Timocr. §. 126.

moneus [35]). Summam quasi eius administrationis reipublicae haec Demosthenis verba continent [36]): *Τίνος οὖν ἕνεκα, ὦ βδελυρέ, ἐτῶν ὄντων πλειόνων ἢ τριάκοντα ἀφ' οὗ σὺ πολιτεύῃ, καὶ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ πολλῶν μὲν στρατηγῶν ἠδικηκότων τὴν πόλιν. πολλῶν δὲ ῥητόρων, οἳ παρὰ τουτοισὶ κέκρινται, ὧν οἱ μὲν τεθνᾶσιν ἐφ' οἷς ἠδίκουν, οἱ δ' ὑποχωρήσαντες φεύγουσιν, οὐδενὸς πώποτε τούτων ἐξητάσθης κατήγορος, οὐδ' ἀγανακτῶν ὤφθης ὑπὲρ ὧν ἡ πόλις πάσχει, οὕτως ὢν θρασὺς καὶ λέγειν δεινός, ἀλλ' ἐνταῦθ' ἐφάνης κηδεμὼν ἡμῶν, οὗ σε πολλοὺς ἔδει κακῶς ποιῆσαι; βούλεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ τούτων αἴτιον ἐγὼ ὑμῖν εἴπω; ὅτι τούτων μὲν μετέχουσιν ὧν ἀδικοῦσιν ὑμᾶς τινές, ἀπὸ δὲ τῶν εἰσπραττομένων ὑφαιροῦνται.*

Furti autem Androtion triplici in causa accusatur, primum cum tributa exegit [37]), deinde cum *ταμίας τῆς θεοῦ* electus sacra deorum vasa colliquefieri novaque parari iussit [38]); denique, quod obiter tantum hic monetur, legatus cum duobus aliis ad Mausolum missus praedam ex hostili Naucratitarum navi captam retinuit [39]).

Ratio autem, qua Androtion quaestoris munus accepit, non minus vituperanda est quam insolentia, quam in exigenda pecunia exercuit. Nam cum Nau-

35) V. Androt. §. 66, Timocr. §. 173. Cfr. Clinton. fast. Hell. p. 137 extrem. Hinc idem p. 111 circa Olymp. 98, 4 ad res publicas Androtionem adiisse censet. Reiskius in indice histor. ad Demosth. recte inde concludit, quod per se patet, Androtionem iam senem ab Euctemone et Diodoro accusatum esse.

36) Androt. §. 66.

37) V. Androt. §. 49 sqq. et §. 67.

38) Ibid. §. 69.

39) Timocr. §. 12 et 112.

sinico archonte, Ol. 100, 3, novo censu habito [40]) tributum talentorum fere trecentorum usitato εἰσφορῶν nomine [41]) civibus et inquilinis imperatum esset [42]), quatuordecim talenta nondum erant depensa [43]). Ad haec igitur exigenda ἀρχὴ κληρωτὴ constituta erat, ad quam etiam Euctemonem pertinuisse non dubium est [44]). Quaenam autem ista ἀρχὴ fuerit, apparet: nam ἐκλογεῖς ad id munus sorte constituebantur [45]). Iam vero vide Androtionis malignitatem. Nam Euctemonem collationes [46]) retinere suumque in usum adhibere praetexens effecit, ut illa ἀρχὴ κληρωτὴ solveretur, ipsi autem χειροτονίᾳ praeter morem cum novem aliis hoc munus mandaretur [47]). Monendum est autem, Androtionem eiusque socios hoc modo non ἐκλογεῖς factos esse (nam ad hoc munus, ut iam diximus, sorte eligebantur cives), sed illam pecuniae exactionem iis per certum tempus esse commissam [48]).

40) V. Wolf. prolegg. ad Leptin. p. 98 sqq., Boeckh. l. l. vol. II p. 50, Clinton. p. 114, Hermann. *Lehrbuch* etc. §. 162.

41) V. Wolf. l. l. p. 94, Boeckh. I p. 195. II p. 3, 53.

42) V. or. Androt. §. 54, Boeckh. II p. 77.

43) Or. Androt. §. 44.

44) Ibid. §. 48.

45) V. Harpocrat. s. v. Ἐκλογεῖς, Anecd. Bekkeri I p. 190, 26, Boeckh. I, 169, 359, Schoemann. de comit. p. 290, Meier. de lite att. p. 114. — Diversi sunt οἱ ἐκλογεῖς τῶν φόρων, de quibus v. Boeckh. I, 168 et Hermann. §. 157, 11. Isti χειροτονητοὶ seu αἱρετοὶ fuerunt.

46) Ita cum Wolfio prolegg. etc. p. 94 reddidi verbum εἰσφορά.

47) Or. Androt. §. 48: ἐπὶ τὴν εἴσπραξιν παρέδυ. Ipse Androtio socium in hoc munere commendavit Atheniensibus Timocratem. V. Timocr. §. 160; cfr. etiam §. 111, 197; de reliquis octo v. §. 199. — Praeter morem χειροτονίᾳ id factum esse significat Boeckh. I p. 170.

48) Apponam ipsa Boeckhii verba, qui per epistolam a me consultus haec scripsit: „— Es erhellt, dass dem Androtion und

Accurate autem Demosthenes describit, quomodo Euctemon de munere suo quasi sit detrusus: inopiam aerarii quacunque re ortam illo tempore Athenienses pressisse apparet [49]); qui tum erant ἐκλογεῖς, furti ab Androtione insimulati sunt: ursit necessitas. Iam Androtion concionem habuit; nihil reliquum esse dixit ad pecuniam parandam nisi hoc, ut aut sacris vasis ad publicos sumtus uterentur, aut novam collationem imperarent aut denique debitam pecuniam exigerent. Ita quoniam qui tum erant ἐκλογεῖς, male munere fungi visi sunt, praesens autem aerarii inopia magna fuit et ab Androtione oratione aucta est, facile contigit ei, ut isti ἐκλογεῖς munere suo privarentur, ipsi autem pecuniae exigendae cura traderetur. Adiit munus, sed parvam inde civitas utilitatem cepit [50]). Sed vehementer ea in re in cives et inquilinos grassatus est, ita ut ὕβρεως crimen, quod Athenienses acerbo semper odio persecuti sunt, in eum adversarius coniiciat. Nam veteribus legibus posthabitis decreta crudelia rogavit, Undecimviros secum duxit suamque cuique domum carcerem esse voluit, quasi non in

seinen Gesellen ausserordentlicher Weise durch χειροτονία die Eintreibung der Gelder übertragen war, die eigentlich dem Euctemon zukam. — Der Einwand, es könne doch Androtion nicht zwei Aemter zugleich verwaltet haben (nam eodem tempore ταμίας τῆς θεοῦ fuit. F.), hebt sich dadurch, dass das zweite nur commissarisch war: wirklicher πράκτωρ oder ἐκλογεὺς κληρωτὸς und zugleich ταμίας τῆς θεοῦ hätte er nicht seyn können; aber Nebengeschäfte konnten iedem κληρωτὸς durch Cheirotonie übertragen werden." V. Hermann. §. 147, 8.

49) Ita explicanda esse puto verba huius orat. §. 49: καὶ διὰ τὸν καιρὸν ὃς ἦν τότε ἔχων ἐξουσίαν etc.

50) Septem talenta collegit Androtio. V. §. 44 coll. Boeckh. II p. 67 sqq. In or. Timocr. §. 162 quinque talenta commemorantur.

usum civitatis, sed odio in cives abreptus illas pecunias colligeret. Hinc etiam crudelius quam triginta tyranni saeviisse dicitur [51]), et cum servis delicta corpore, mulcta civibus sint luenda, a corpore civium poenam sumsisse et hominibus probis turpissima probra intulisse [52]) immemor patris, qui debita aerario pecunia non soluta e carcere aufugisset [53]). Quare istum hominem civitatis legumque naturam et indolem misericordiam, clementiam omninoque ea, quae homine libero digna sint, imperantium plane non perspexisse et in libera civitate utique ferri non posse orator monet [54]).

Eodem autem tempore, cum quaestor erat, munere *ταμίου τῆς θεοῦ* fungebatur [55]). Tum vero coronas, quas Athenienses ob victorias aut ipsi fecerant aut ab aliis Graeciae populis, quos in bello adiuverant, acceptas in templo Minervae deposuerant et custodiverant [56]), liquefieri indeque pocula aliaque vasa exigui pretii parari iussit atque ita deam illis donis privavit, nomina eorum, qui Atheniensibus coronas dedicaverant, delevit suumque, hominis impurissimi, nomen novis vasis inscripsit et civitati gloriam, qua ex his monumentis fruebatur, abstulit.

Ita orator modo libertatis amorem modo gloriae

51) V. §. 49 — 52.

52) V. §. 54 sq. §. 61 — 63 et §. 68.

53) V. §. 34, 68; Timocr. §. 125.

54) V. §. 58, 64, 68. Iam supra §. 31 sq. Androtionem ob turpem vitam reipublicae perniciosum esse adversarius dixit.

55) V. §. 69 sqq. et §. 78; Timocr. §. 176 sqq.; Boeckh. I, 172 sqq.

56) V. Boeckh. I, 175 et 472 sqq.

studium in auditoribus excitat, ut Androtion, qui utrumque violavit, prosternatur.

C. VII. Accessimus iam ad ipsam huius litis causam. Nam Androtion plebiscitum tulerat, ut senatus Dviralis, quanquam naves, quas debebat, exstruendas non curavisset, coronaretur.

Nam summa a populo omnium rerum publicarum administratio huic senatui mandata erat et quanquam singula munera singulis magistratibus commissa erant, supremam tamen eorum quoque magistratuum curam habebat [57]). Iam vero ex quo Themistocles cives docuerat, in navibus eorum salutem et principatum inter Graecos esse positum [58]), maximam semper in navibus aedificandis operam collocaverunt: unde Demosthenes [59]) Atheniensium felicem statum a navium possessione pendere dicit. Hinc iam Themistocles legem tulerat, ut quotannis viginti naves aedificarentur, cuius rei curam populus senatui mandavit. Hoc autem munus tam sanctum putabatur, ut cum rebus bene gestis senatum coronari mos esset [60]), etiamsi reliqua iuste peregisset, naves autem non aedificasset, corona privaretur [61]). Itaque cum *οἱ τριηροποιοὶ* ipsi muneri navium aedificandarum praeessent et *ὁ ταμίας*

57) Vide de officio senatus disserentem Xenoph. de rep. Athen. c. III §. 2. Boeckh. l. l. I, 165 sqq. Schoemann. de comit. Athen. p. 95. Hermann. l. l. §. 125 sq.

58) V. Drumann *Ideen zur Geschichte des Verfalls der griech. Staaten* p. 226, 256, 268, 346, coll. Herod. VII c. 144.

59) §. 12 huius orationis.

60) V. Boeckh. I, 265 sqq. Wachsmuth *Hellen. Alterthumskunde* I, II p. 35. Westermann. commentat. de publicis Ath. honoribus (Lips. 1830) p. 50.

61) *Dem.* or. Androt. §. 12.

τῶν τριηροποιῶν sumtus suppeditaret [62]), senatus ut omnia recte atque secundum leges agerentur, curare debuit; deinde naves aedificatae trierarchis tradebantur instruendae et armandae [63]). — Apparet autem non opus fuisse senatus ea in re apud logistas rationem redderet, sed ex illa lege „μὴ ποιησαμένην τὴν βουλὴν τὰς τριήρεις μὴ αἰτεῖν δωρεάν" rem statim fuisse compositam [64]).

Iam vero Androtion illud decretum, navibus a senatu non aedificatis, rogare ausus est et nunc Euctemon et Diodorus contra eum παρανόμων γραφὴν instituerunt.

In hac causa quid fieri solitum sit accurate scimus. Actor nomen detulit ad archontes postulavitque actionem: isti deinde causae institutionem curaverunt, atque rem ad Heliastas delegaverunt [65]). Accusator in actionis formula aestimationem poenae constituit [66]). Actor si quintam suffragiorum partem non tulisset, mulctam mille drachmarum solvere debuit et ἀτιμίᾳ

62) V. Boeckh. I, 183 et 268.

63) Cfr. Boeckh. II p. 96.

64) V. Hermann. l. l. §. 126.

65) V. de hac archontum ἡγεμονίᾳ τοῦ δικαστηρίου, per quam εἰσαγωγεῖς appellabantur causarum, Hermann. §. 138. Dubitant autem viri docti, num ad omnes archontes an ad thesmothetas causa sit delata. V. Wolf. prolegg. p. 139, Schoemann. de comit. 165, Meier. de lite attica p. 41, 60, 282, Hermann. §. 138 fin. Res inde videtur explicari posse, quod thesmothetarum nomine omnes interdum archontes significantur. V. Meier. l. l. p. 60. Caeterum γραφὴν παρανόμων ita accurate descripsit Hermannus §. 132, ut ego copiosa explicatione supersedere possim. De Heliastis videatur idem §. 134.

66) Hinc ἀγὼν τιμητὸς fuit. V. Boeckh. I p. 411, qui interdum permagnas mulctas constitutas esse demonstrat. Vide de his ἀγῶσι τιμητοῖς Boeckh. I, 398, Hermann. §. 143.

quadam notatus est [67]), reus autem damnatus crimen mulcta, prouti res aut gravior aut levioris esset momenti, aut maiori aut minori luit.

Sed cum adversarii illud decretum Androtionis duplicem ob causam damnandum censeant, primum ob ipsum decreti argumentum, cum lex sit ne senatus navibus non aedificatis coronetur, deinde propter rationem, qua latum sit, videndum iam est de hoc altero, quod accusator §. 5 profert, *ἀπροβούλευτον* esse eius psephisma [68]). Nam Solon, ut narrat Plutarchus [69]), *δευτέραν προσκατένειμε βουλὴν ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης, τεττάρων οὐσῶν ἑκατὸν ἄνδρας ἐπιλεξάμενος, οὓς προβουλεύειν ἔταξε τοῦ δήμου καὶ μηδὲν ἐᾶν ἀπροβούλευτον εἰς ἐκκλησίαν εἰσφέρεσθαι.* Itaque psephisma ad populum ferri non licuit, nisi antea a senatu comprobatum esset; recitabatur deinde a senatu in comitiis, ut populus aut antiquaret decretum aut sciscere t. Quare Androtion decretum suum ad senatum, qui priorem, quem illi coronari voluit, anno subsequente excepit, deferre debuit; sed non fecit haec causatus [70]): Psephisma illud Epistatae se tradidisse [71]), qui populum rogas-

67) V. quae Hermannus collegit §. 144.

68) V. Libanii argum. or. Androt. §. 4; argum. II §. 18. Schol. codicis Bavar. ad §. 5 huius orationis; Anecd. Bekk. 289, 26. 440, 21. Harpocr. s. v. *Ἀπροβούλευτον* et *Προβούλευμα*. Zonaras c. 251. Schoemann. de comit. p. 83 G, 96 G. Meier. de lite att. p. 284. Hermann. l. l. §. 125, 8.

69) Vit. Solon. c. 19.

70) Auctor argum. secundi huius orat. §. 19 dicit Androtionem id non fecisse, quia timuisset, ne senatus coronam senatui qui anno proxime antecedenti rebus praefuisset, denegaret. — Ipse Androtion, ut ex orat. §. 6 videmus, semper senatum sine probulenmate coronam accepisse dicit. V. Schoemann. l. l. p. 83 G.

71) §. 5 et §. 9.

set, num senatus corona dignus videretur, atque ea de re in suffragium misisset [72]); populum deinde psephisma comprobasse et scivisse [73]). Quare cum lex iubeat senatum, si populo recte munus administrasse visus sit, coronari, decretum autem de senatu coronando in comitiis sit perlatum, omnia ex lege facta nulloque senatus consulto opus esse. — Ad haec adversarius respondet senatus consultum iis tantum in rebus permissum esse, de quibus leges iubeant; iam vero cum senatum, qui naves non fecerit, coronari vetitum sit, neque senatus consultum ea de re concessum esse neque omnino quidquam licere rogari.

Ad alia etiam Androtion commenta confugit, quibus decretum suum excusaret et poenam evitaret, quae quoniam argutiis constant et subtilibus argumentis, neque a legibus aut institutis Atheniensium originem

72) Dicitur hoc *ἐπερέσθαι*, *ἐπερωτᾶν*, *ἐπιψηφίζειν*, *διαχειροτονίαν διδόναι*.

73) *διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος, ἔδοξεν*. V. Schoemann. de comit. p. 118 — 21 et 165, not. 14. — De Epistata, qui hic commemoratur, dissentiunt viri docti. Quaeritur enim, num sit *ὁ ἐπιστάτης τῆς πρυτανευούσης φυλῆς*, an proedrorum e reliquis novem tribubus sorte constitutorum. Vide quae ad argum. II §. 12 monuimus. Illos priores Proedros Corsinius et Schoemannus appellant contribules, alteros non-contribules. Ac plerique Prytanum principem s. Epistatam et Proedros contribules intelligi censent, Proedros autem non-contribules illis assedisse, paullatim autem factum esse, ut non-contribules priorum loco in senatu et comitiis praesiderent. V. Schoemann. l. l. p. 89 F. — 90 G. Boeckh. Oecon. polit. etc. II, 411, qui Olympiadem 108 inter et 112 institutum esse censet, ut Proedris non-contribulibus *τὸ ἐπιψηφίζειν* in senatu et comitiis traderetur. V. Corpus Inscript. I, 130 et 153. Aliter Hermannus l. l. §. 127, 9, qui ad Olymp. 94, 2, cum Euclides archon esset, illud institutum refert atque adeo num omnino Proedri contribules fuerint, dubitat.

ducunt, iure hoc loco omittimus ut satis ab adversario et explicata et refutata.

C. VIII. Postquam igitur psephisma Androtionis et propter argumentum et propter rationem, qua latum esset, contra leges factum esse actor docuit, duas alias leges *κατὰ τοῦ προσώπου*, ut Libanius dicit, contra Androtionem ipsum explicat, et primum quidem *τὸν τῆς ἑταιρήσεως νόμον* [74]). Aeschines eam legem affert ita [75]):

Ἐάν τις Ἀθηναῖος ἑταιρήσῃ, μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι μηδ' ἱερωσύνην ἱεράσασθαι μηδὲ συνδικῆσαι τῷ δήμῳ, μηδὲ ἀρχὴν ἀρχέτω μηδεμίαν, μήτε ἔνδημον μήτε ὑπερόριον, μήτε κληρωτὴν μήτε χειροτονητήν, μηδ' ἐπὶ κηρυκείαν ἀποστελλέσθω, μηδὲ γνώμην λεγέτω, μηδ' εἰς τὰ δημοτελῆ ἱερὰ εἰσίτω, μηδ' ἐν ταῖς κοιναῖς στεφανηφορίαις στεφανούσθω, μηδ' ἐντὸς τῶν τῆς ἀγορᾶς περιῤῥαντηρίων πορευέσθω. ἐὰν δέ τις ταῦτα ποιῇ, καταγνωσθέντος αὐτοῦ ἑταιρεῖν θανάτῳ ζημιούσθω.

Diserte etiam lex vetat, ne quis *ἢ πεπορνευμένος ἢ ἑταιρηκὼς* coram populo verba faceret [76]). Si quis fecisset, actio coram Thesmothetis erat instituenda [77]) et quidem duplex, aut *ἐπαγγελία δοκιμασίας* [78]) aut

74) §. 21 sqq.

75) Or. contra Timarch. §. 21 Bekk.

76) Ibid. § 29. Dem. or. Androt. §. 24, 30—32. Schoemann. de comit. p. 111. Vide de hoc *ἀτιμίας* genere Meier. de bonis damnat. p. 131 sqq.

77) Schoemann. l. l. p. 243. Meier. de lite att. p. 66, 210 sqq. Pollux VIII 88.

78) V. Meier. de lite att. p. 210—214. Demosthenes huius *orat.* §. 29.

γραφὴ ἑταιρήσεως[79]). In illa priori si quis esset convictus, publice ἀτιμίᾳ est notatus ab iudicibus, per alteram actionem ultimo affectus est supplicio. Contra si accusator causam perdidit, mulctam mille drachmarum, ut in omnibus publicis actionibus, solvit et infamiam quandam sibi contraxit[80]). Deinde qui in illa δοκιμασίᾳ damnatus coram populo loqui perrexisset, nova causa accusabatur coram Thesmothetis, quae ἔνδειξις appellabatur[81]) atque et τιμητὸς ἀγὼν et ἀτίμητος erat[82]).

Iam vero cum Thesmothetae eius litis instructionem curarent et deinde rem ad Heliastas deferrent[83]), quaeritur, quo iure accusator in hac παρανόμων γραφῇ potuerit postulare, ut Androtion etiam propterea, quia corpus vitiaverit, damnetur; ipsum etiam Androtionem ea de re queri videmus. Sed accusator se et ad Thesmothetas hanc causam delaturum esse et nunc iure suo de ea dicere respondet. Nam cum praesens causa γραφὴ παρανόμων sit, leges autem ne qui turpi vitae indulserit, publice verba faciat, vetent, ita ut et scripserit et vixerit contra leges, recte pro argumento illam τῆς ἑταιρήσεως legem

79) Meier. ibid. p. 334.

80) V. Dem. or. Androt. §. 21. Boeckh. I, 407—9. Meier. l. l. p. 207.

81) V. quae de ea monent Taylorus praef. ad Dem. or. contra Aristog. in Appar. critico ad Demosth. tom. IV p. 330. Meier. l. l. p. 63, 210, 239 sqq. Hermann. §. 137, 5.

82) Meier. l. l. p. 192, 246. Commemoratur enim et mulcta et ultimum supplicium.

83) Heliastas ea de re iudicasse neque, ut Anecd. Bekk. p. 310, 28 monent, senatum Dviralem, demonstrat Meier. l. l. p. 213.

afferre se monet; omninoque adversarium non ita a poena liberum esse, si aliter actionem instituendam esse contenderit — multas enim Solonem rationes, quibus homines malefici puniendi essent, demonstrasse — sed si crimen a se propulsaverit [84]).

Altera lex, quam *κατὰ τοῦ προσώπου* actor affert, est de debitoribus aerarii [85]). Andronem, Androtionis patrem, aerario debuisse pecuniam scimus, sed quantam et quo modo debuerit, accusator non definit. Cum non solvisset Andron, per longum tempus vinculis tentus est, donec aufugit [86]). Quare ad eius filium et officium solvendi et, si non solveret, infamia transiit [87]). Iam vero cum lex esset, *τὸν ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ μὴ πολιτεύεσθαι, ἔνδειξις* hac quoque in re, si quis eam legem violasset, coram Thesmothetis instituta est [88]). Quare actor id quoque se facturum esse promittit satis habens demonstrasse, ex hac etiam lege Androtioni illud psephisma scribere non licuisse.

84) §. 21 — 29.

85) §. 33, 34. Confer quae de hac re Boeckh. I, 415 — 422, Meier. de bonis damn. p. 137 — 144 et Hermannus l. l. §. 124 monent.

86) Or. Timocr. §. 125: *ἀλλ' αὐτοὶ ἴστε πολλὰς πεντετηρίδας ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ διατρίψαντα τὸν πατέρ' αὐτοῦ καὶ ἀποδράντα ἀλλ' οὐκ ἀφεθέντα.* Cfr. or. Androt. §. 34, 68. Nam cum moris esset Athenis, dum Dionysia essent, nexis vincula solvi, Andron aufugit.

87) V. or. Androt. §. 34. Timocr. §. 200.

88) Or. Androt. §. 33. — *οὐκ ἔξεστι λέγειν οὐδὲ γράφειν τούτῳ.* Idem §. seq. dicitur. Or. Timocr. §. 22. — *καὶ ἔνδειξις αὐτῶν ἔστω πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, καθάπερ ἐάν τις ἄρχῃ ὀφείλων τῷ δημοσίῳ.* ibid. §. 50. — *ἔνδειξιν εἶναι αὐτοῦ, καθάπερ ἐάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἠλιάζηται.* V. Schoemann. de comit. p. 176.

C. IX. Haec igitur sunt, quae ad Androtionem atque ad praesentem causam pertinent. Restant paucissima. Obiter enim atque exempli causa Demosthenes, ut multiplici ratione per leges Solonis ab hominibus maleficis vindictam peti posse ostenderet, primum actionem furti commemoravit [89]). Dicit haec: *Ἔῤῥωσαι καὶ σαυτῷ πιστεύεις· ἄπαγε· ἐν χιλίαις δ' ὁ κίνδυνος. ἀσθενέστερος εἶ· τοῖς ἄρχουσιν ἐφηγοῦ· τοῦτο ποιήσουσιν ἐκεῖνοι. φοβῇ καὶ τοῦτο· γράφου. καταμέμφῃ σεαυτὸν καὶ πένης ὢν οὐκ ἂν ἔχοις χιλίας ἐκτῖσαι· δικάζου κλοπῆς πρὸς διαιτητὴν καὶ οὐ κινδυνεύσεις.* Inter haec igitur *ἡ ἀπαγωγή, ἡ ἐφήγησις* et quae proprie dicitur *γραφή* [90]) sunt actiones publicae; privata causa fuit apud arbitros [91]). Differunt autem *ἡ ἀπαγωγὴ* et *ἡ ἐφήγησις* ita inter se, ut qui corpore valeret, ipse furem in re manifesta deprehensum ad Undecimviros raperet, qui minus valido esset corpore, Undecimviros arcesseret, ut hominem in vincula ducerent [92]). Necessario autem in his actionibus requirebatur, ut aut aut noctu furtum factum esset, aut, si interdiu, rei pretium supra quinquaginta drachmas aestimaretur, aut in gymnasiis

89) §. 26 sq.

90) V. Boeckh. I p. 398. Schoemann. de comit. 179. Otto de Athen. actionibus forensibus spec. I p. 33. Nos dicimus „Schriftklage."

91) V. Boeckh. I, 377. Meier. de bonis damn. p. 106. Quo iure actio furti, cum proprie ad hominem privatum pertineat, publica fieri possit, docet Otto l. l. p. 40.

92) V. Anecd. Bekk. 200, 25. 414, 18—24. Otto l. l. p. 17 et sqq. Schoemann. de comit. 179. Meier. de bonis damn. p. 41 sqq. et 109 sq. Idem de lite att. p. 26, 224 — 239 et 246. Schoemann. ibid. p. 582 sqq. Hermann. §. 137, 139.

furtum qualecunque esset commissum, aut, si in balneis et portubus, rei pretium supra decem drachmas esset [93]). Iam vero reo ad Undecimviros abducto quaesitum est, num iure istae actiones factae essent; quod si visum esset, reus confessus statim ad mortem ductus est. Sin illis actionibus locus non esse videretur, reus dimissus, actor autem mille drachmis et infamia notatus est, ita ut ei posthac eas actiones instituere non liceret; simul autem reo contra actorem *δίκη βιαίων, αἰκίας, συκοφαντίας* et *γραφὴ ὕβρεως* concessa erat. Denique si Undecimviri illas actiones probarent (*ἀποδέχεσθαι*), reus autem negaret et res dubia esset, reus in carcere contentus, causa autem ad iudicium delata est, a quo si damnaretur, item ultimo supplicio affectus est; si non, actor poenam, quam exposuimus, solvit.

Deinde *γραφὴ κλοπῆς* ad Thesmothetas delata est, per quos ad iudicium devenit. Eam causam *ἀγῶνα τιμητὸν* fuisse censent [94]). Actor, si causa ceciderat, praeterquam quod mille drachmis mulctatus est, a reo *γραφῇ συκοφαντίας* peti potuit [95]).

Actionis privatae ea in re duplex fuit ratio; nam

93) V. or. Timocr. §. 113 sq.

94) Isocrat. or. contra Lochit. §. 6 Bekk. dicit: *Ὁρῶ δ' ὑμᾶς, ὅταν του καταγνῶτε ἱεροσυλίαν ἢ κλοπήν, οὐ πρὸς τὸ μέγεθος ὧν ἂν λάβωσι τὴν τίμησιν ποιουμένους, ἀλλ' ὁμοίως ἁπάντων θάνατον καταγιγνώσκοντας.* Sed Lycurg. contra Leocr. §. 65 antiquos legislatores ita severe iudicasse dicit. V. Meier. de bonis damn. p. 110. Idem l. l. etiam in *γραφῇ* mortem poenam damnati statuere videtur, sed de lite att. p. 358 aut mortem aut infamiam et poenam duplionis vel decupli. V. etiam Boeckh. I, 399.

95) V. or. Androt. §. 27. Meier. de bonis damn. l. l.

aut ad iudices aut ad arbitros res ab actore lata est. Si coram Heliastis reus convictus esset, poenam dupli, si, quod furto ablatum erat, possessor receperat, si non, decupli subiit simulque infamiam sibi contraxit, et si iudicibus visum esset, per *προστίμησιν*, quam cuicunque rogare licuit, per quinque dies et noctes in vinculis detentus est. Ea *προστιμήσει* liber fuit, si arbiter de re iudicavit: caeterum eadem damnatum manait poena [96]).

Eodem modo Demosthenes dicit licere *τῆς ἀσεβείας ἀπάγειν, γράφεσθαι, δικάζεσθαι πρὸς Εὐμολπίδας, φράζειν πρὸς τὸν βασιλέα.* Ad *ἀπαγωγὴν* quod attinet, pauca sufficiant: data est ea in re extra ordinem [97]) neque contra alium quam *ἐπ' αὐτοφώρῳ* deprehensum [98]). Facta est autem ad Archontem Regem [99]) et, cum esset *ἀγὼν τιμητός*, variae poenae irrogatae sunt [100]). — Ad eundem Archontem *γραφὴν ἀσεβείας* pertinuisse satis constat. Admodum late autem patuit hoc *ἀσεβείας* nomen hincque variae variis in rebus poenae irrogatae sunt, mulctae, exsilium, publicatio bonorum, mors [101]).

96) Vide legem de furto apud Demosth. Timocr. §. 105 coll. Meier. de bonis damn. 106 sqq., de lite att. p. 358, 485, Hudtwalker. de diaet. p. 34 et 84. — Quaenam actoris, qui causa cecidisset, poena fuerit, accurate exponit Meier. de bonis etc. p. 108.

97) Meier. de bonis damn. p. 44.

98) Id recte statuit idem de lite att. p. 234.

99) Ibid. p. 48, 236.

100) Ibid. p. 239.

101) Ne longus sim, laudo viros doctos eam rem satis illustrantes Boeckh. I, 411, Meier. de lite att. p. 48 sqq. et p. 300—6, Hermann. l. l. §. 138, 7.

Supra commemoravimus, Androtionem Diodorum parricidii arguisse et contra Euctemonem, ut qui cum illo parricida consuetudinem habuisset [102]), γραφὴν ἀσεβείας conscripsisse, sed quinta suffragiorum parte non accepta mille drachmis esse damnatum [103]). Ex lege autem infamia accederet opus fuit [104]). Sed plane nihil ea de re Demosthenes dicit. Vide igitur, quomodo scholiasta codicis Augustani statim ad initium huius orationis eam rem expedire studeat. Nam hoc dicit: Ἐζητήθη δέ, διὰ τί ὁ Ἀνδροτίων μὴ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων οὐκ ἠτιμώθη, ἀλλὰ χρήματα ἔδωκε —; λέγομεν, ὅτι ὁ ἐν τρισὶ δικαστηρίοις ἡττώμενος ἐν διαφόροις πράγμασιν οὗτος ὡς συκοφάντης ἠτιμοῦτο, ὁ δὲ ἐν ἑνὶ ὥςπερ Ἀνδροτίων ἐδίδου χιλίας, ὥς φησιν ὁ Γενέθλιος. Vanum commentum hoc esse apparet, quare rectius Boeckhius et Schoemannus eam poenam temporis vi obscuratam aut certe non strenue exactam esse censent.

Pervenimus iam ad verba φράζειν πρὸς τὸν βασιλέα, quae quomodo explicanda sint, admodum dubium est. Ulpianus ad ea dicit: ἵνα ὁ βασιλεὺς τὴν φάσιν λαβὼν (φάσις δὲ κατηγορίας ὄνομα) τοῖς

102) V. Meier. l. l. p. 302.

103) V. Prolegg. c. III.

104) Eam infamiam mediam dicit Meier. de bonis damn. p. 134, quam Andocides describit or. de myster. §. 74. Rectius Boeckh. I, 409 dicit eam esse ἀτιμίαν κατὰ πρόσταξιν, de qua v. Andocides l. l. §. 75, [Demosth.] or. adv. Aristogit. §. 9, p. 803, 13. Meier. l. l. p. 131. Schoemann. de lite att. p. 734. — Eam infamiam adversus damnatum actorem decretam esse ut putem, id me movet, quia ut levissima facillime negligi potuit.

θεσμοθέταις φανερὰν καταστήσῃ καὶ παρὰ τοῖς θεσμοθέταις γνωρισθῇ τοῖς δικάζουσι τὰ ἐγκλήματα. At quid Thesmothetis in his causis muneris est? Num credibile est, Archontem Regem non solum ea de re iudicasse, sed rem ad Thesmothetas retulisse? Heffterus [105]) solam delationem intelligendam esse censet, quod mihi quidem admodum probabile videtur. Meierus [106]) actionem illis verbis significari putat.

Denique in hac causa δικάζεσθαι πρὸς Εὐμολπίδας licere dicit orator, quod quomodo sit intelligendum docet scholiasta codicis Aug. ad hunc locum: ὁ γὰρ βασιλεὺς ἐπεμελεῖτο τῶν ἱερῶν πραγμάτων καὶ ἐπῆγε τὰς τῆς ἀσεβείας γραφὰς πρὸς τοὺς Εὐμολπίδας. Schoemannus autem [107]) e Lysia [108]) Periclis consilio id institutum esse demonstrat. Dicit iste orator haec: Περικλέα ποτέ φασι παραινέσαι ὑμῖν περὶ τῶν ἀσεβούντων, μὴ μόνον χρῆσθαι τοῖς γεγραμμένοις νόμοις περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀγράφοις, καθ' οὓς οἱ Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται, οἷς οὐδείς πω κύριος ἐγένετο καθελεῖν οὐδὲ ἐτόλμησεν ἀντειπεῖν, οὐδὲ αὐτὸν τὸν θέντα ἴσασιν etc.

105) *Athen. Gerichtsverf.* p. 237. Affert etiam in suam explicationem Aristoph. Nub. v. 245, ubi Phidippides de patre dicit: ἢ τοῖς φροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω; Reprehendit id Meier. l. l. Sed alienum plane non est ab ingenio Aristophanis, quanquam pro certo affirmari nequit. Vide autem quam venusta tum oriatur sententia, magistratum esse τους φροπηγούς, ad quos ista φράσις deferatur.

106) De lite att. p. 281.

107) De comit. Athen. p. 301.

108) Or. adv. Andocid. §. 10 Bekk.

Secundum leges igitur antiquas, quarum auctor ignotus est quaeque proprie ad mysteria pertinuisse videntur, non scriptas, sed traditas et usu firmatas a Periclis inde tempore penes Eumolpidas hoc iudicium, cui Archon Rex praesedit, fuisse videmus [109]).

109) V. Meier. de lite att. p. 117, Hermann. L. l. §. 146, 3 et Lobeck. Aglaopham. I p. 193.

τὰ δημόσια πράγματα διοικεῖν, τὴν δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ τὰ φονικὰ μόνον. εἰ δέ τις εἴποι ὅτι καὶ αὕτη δημόσια διῴκει, λέγομεν ὅτι, ἡνίκα μεγίστη ἀνάγκη ἐγίγνετο, τότε περὶ δημοσίων συνήγετο.
3 δευτέρα διαφορὰ, ὅτι ἡ μὲν τῶν πεντακοσίων ἀριθμῷ ὑποπίπτει ὡρισμένῳ, ἡ δὲ ἀορίστῳ. ὡς γάρ τινες τῶν ῥητόρων λέγουσι, κατ' ἔτος οἱ ἐννέα ἄρχοντες αὐτῇ προσετίθεντο· ὡς δέ τινες, ὅτι οἱ
4 ἐξ μόνον θεσμοθέται. ἦσαν γὰρ ἐξ θεσμοθέται,

§. 109 not. 2. — εἰ δέ τις εἴποι etc. V. Boeckh. Oeconom. polit. etc. I, 166. Alia huius senatus officia v. apud Meier. de bonis damn. p. 130 not. 438, Schoemann. de comit. p. 171 not. 2, 223, 300, Meier. de lite att. p. 97, 299, 305, 344, ita ut et morum censuram haberet, et publicae disciplinae et sanitatis curam. V. Meier. de lite att. p. 95 sq. et 233. Hermann. §. 109 not. 9.

§. 3. ἡ δὲ ἀορίστῳ. V. quae Schoemann. de lite att. p. 9 extrem. et 10, et Hermann. §. 109 not. 2 referunt. — ὡς δέ τινες etc. At certe nihil probant loci eiusmodi, qualis est Demosth. or. in Timocr. §. 22, p. 707, 5: οἱ δὲ θεσμοθέται τοὺς ἐνδεχθέντας εἰσαγόντων εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὸν νόμον ἢ μὴ ἀνόντων εἰς Ἄρειον πάγον, ὡς καταλύοντες τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν νόμων. et contra Aristogit. §. 5, p. 802, 5: ὅσοις τῶν θεσμοθετῶν εἰς Ἄρειον πάγον οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἀνελθεῖν. Et observatum est, thesmothetarum nomine interdum omnes novem praetores significari. V. Meier. de bonis damn. p. 43 not. 173, de lite att. p. 60, Hermann. l. l., unde facile potuit error oriri, sex thesmothetas tantum in illum senatum esse receptos. — Deinde ad verba ὡς δέ τινες, ὅτι — θεσμοθέται haec monet Schaeferus: „Abnormis constructio: particulae enim ὡς et ὅτι ita concurrunt, ut altera alteri efficere videatur. Scilicet Anonymus poterat scribere aut ὡς δέ τινες, οἱ ἐξ μόνον θεσμοθέται, aut τινὲς δὲ, ὅτι — θεσμοθέται. Nunc e duabus his rationibus mediam quandam construxit, quae ut monstruosa sit, tamen facile excusetur consuetudine classicorum ad similes syntaxis anomalias passim aberrantium. Conf. ret. ad Soph. Trachin. 1240.“ — Pro οἱ ante ἐξ antea legebatur καὶ. Correxit iam Iurinus.

§. 4. ἦσαν γὰρ ἐξ θεσμοθέται etc. V. de eorum muneribus

οἱ περὶ ἑταιρήσεως δικάζοντες· ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς, εἷς ἐπώνυμος, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐνιαυτὸς ἐπώνυμος ὠνομάζετο, δεύτερος ὁ βασιλεὺς, ὁ τὰ τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀσεβειῶν διοικῶν, τρίτος ὁ πολέμαρχος. 5 ὁ τῶν πολεμικῶν ἐπιμελούμενος. οἱ δὲ θεσμοθέται ἐνιαυτὸν μόνον ἦρχον, πρὸ τῆς ἀρχῆς κρινόμενοι περὶ τοῦ προλαβόντος παντὸς βίου· καὶ εἰ μὲν εὑρέθησαν ἐν πᾶσι δίκαιοι, ἦρχον τὸν ἐνιαυτόν. εἶτα πάλιν μετὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἐκρίνοντο, εἰ καλῶς ἐν αὐτῷ ἦρξαν· καὶ εἰ δικαίως ὤφθησαν ἄρξαντες, προσετίθεντο τῇ βουλῇ τῶν Ἀρειοπαγιτῶν, καὶ διὰ τοῦτο οὐχ ὑπέπιπτον ἀριθμῷ, εἰ δὲ μὴ, ἐξεβάλ-

Meier. de lite att. p. 59 — 68, Hermann. §. 138 not. 10, ubi quaenam actiones ad eos pertinuerint exponitur. — *εἷς ἐπώνυμος*. V. Meier. l. l. p. 41 — 46, Hermann. §. 138. — *ὁ ἐνιαυτὸς ἐπώνυμος*. Offenderat Wolfius in passiva nominis *ἐπώνυμος* vi. Attulit Schaefer. Herod. VII c. 11 extr. Adde Eur. Ion. 1614 ed. Herm. — *ὁ βασιλεὺς*. V. Meier. l. l. p. 47 — 50, Hermann. l. l. not. 7. — *ὁ πολέμαρχος*. Meier. p. 50 — 56. Hermann. l. l. not. 8 et 9. Omisit auctor huius argumenti assessores, quos archontibus sibi eligere licuit: itemque thesmothetarum *συμβούλους*. V. Meier. l. l. p. 57 sq. Hermann. l. l. not. 12 et 13.

§. 5. *οἱ δὲ θεσμοθέται* etc. Puto intelligendos esse omnes novem archontes. V. quae ad §. 3 monuimus. Cfr. de *θεσμοθετῶν ἀνακρίσει* Meier. de lite att. p. 203 et de bonis damn. p. 59 not. a. Addend. p. 235. Hermann. §. 148. Demosth. or. adv. Lept. §. 90 dicit Solonem iussisse *τοὺς θεσμοθέτας — δὶς δοκιμασθέντας ἄρχειν ἔν τε τῇ βουλῇ καὶ παρ' ὑμῖν ἐν τῷ δικαστηρίῳ*, igitur coram senatu Dvirali et coram Heliastis. V. etiam Taylor. ad Dem. p. 1319, 26. — *περὶ τοῦ προλαβόντος παντὸς βίου*. „de omni vita priori. V. H. Stephani Th. c. 5584 B.“ Schaefer. — *μετὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἐκρίνοντο*. V. de his magistratuum *εὐθύναις* Boeckh. Oecon. polit. Athen. I p. 203 sqq. Meier de lite att. p. 99 sq. et 215. Lex erat intra triginta dies muneris rationem esse reddendam. V. Harpocration s. v. *λογισταί*. V. etiam Herm. §. 154. — *οὐχ ὑπέπιπτον ἀριθμῷ*. Apparet non hoc dici, senatum Areopagiticum numerari non potuisse, sed numero non fuisse adstrictum. — *ἐξεβάλλοντο*. V. ad §. 3.

6 λοντο. τρίτη διαφορὰ, ὅτι ἡ μὲν τῶν πεντακοσίων κατ᾽ ἐνιαυτὸν διεδέχετο, ἡ δὲ τῶν Ἀρειοπαγιτῶν ἦν ἀδιάδοχος· εἰ μὴ γάρ τις ἥμαρτε μεγάλως, οὐκ ἐξεβάλλετο. ἐπειδὴ δὲ οὐ πρόκειται ἡμῖν περὶ τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλῆς, ἀλλὰ περὶ τῶν πεντακο-
7 σίων, ἀναγκαῖον μαθεῖν ἡμᾶς πῶς ἦρχεν. ἰστέον ὅτι οὐκ ἐψήφιζον οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς μῆνας κατὰ τὸν ἡλιακὸν δρόμον, ὡς ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν σεληνιακόν. κατὰ γὰρ τὸν ἡλιακὸν ἔχει ὁ ἐνιαυτὸς ἡμέρας τριακοσίας ἑξήκοντα πέντε, ὥστε συμβαίνει ἔχειν τὸν μῆνα ἡμέρας τριάκοντα καὶ τρίτον. δεκάκις γὰρ τριάκοντα τριακόσια, δὶς τριάκοντα ἑξήκοντα· λοιπὰ πέντε. τὸ τρίτον τῶν δώδεκα τέσσαρα· λοιπὴ
8 μία. δωδέκατον δὲ τῆς μιᾶς δώδεκά ἐστι. κατὰ δὲ τὸν σεληνιακὸν δρόμον ὁ ἐνιαυτὸς ἔχει τριακοσίας πεντήκοντα τέσσαρας, ὥστε συμβαίνει τὸν μῆνα ἔχειν ἡμέρας εἰκοσιεννέα ἥμισυ. δεκάκις γὰρ εἴκοσι διακόσια, δὶς εἴκοσι τεσσαράκοντα, δεκάκις ἐννέα ἐννενήκοντα, δὶς ἐννέα δεκαοκτώ, καὶ τὸ ἥμισυ

§. 6. κατ᾽ ἐνιαυτὸν διεδέχετο. Hinc lex, quam apud Dem. Aristocr. p. 651, 17, §. 92 legimus: ἐπέτεια τὰ τῆς βουλῆς εἶναι ψηφίσματα. V. Hermann. §. 125 extr. — οὐκ ἐξεβάλλετο. Cfr. Meier. de lite att. p 208 sq.

§. 7. κατὰ τὸν σεληνιακόν. V. Ideler. *Handbuch der mathem. u. techn. Chronolog.* I p. 262. Clinton. fast. Hell. p. 348 ed. Krueger. et quae collegit Hermann. §. 127. — δωδέκατον δὲ τῆς μιᾶς δώδεκά ἐστι. Δωδέκατον pro δώδεκα scribendum censuit iam Wolf. Sed quid illud δώδεκά ἐστι? Wolf. coniecit: δωδέκατον δὲ τῆς μιᾶς δύω ἐστί, sc. duae horae, scripsitque etiam Lambin. δύο ἐστί. Iurinus legendum putat δωδέκατον δὲ τῶν δώδεκα μία ἐστί, atque ita Nannium ex Budaeo scripsisse Taylorus dicit. Mihi quam maxime Iurini coniectura placet, modo τὸ ad δωδέκατον addatur.

§. 8. ὥστε συμβαίνει etc. Hinc factum est, ut menses alterni diebus triginta (μὴν πλήρης) et viginti novem (μὴν κοῖλος) constarent.

9 τῶν δώδεκα ἕξ. ὥστε ὁμοῦ εἶναι ἡμέρας τριακοσίας πεντήκοντα τέσσαρας, ὑπολείπεσθαι δὲ κατὰ τὸν ἡλιακὸν δρόμον ἡμέρας ἕνδεκα, ἃς Ἀθηναῖοι κατὰ τριέτειαν συνάγοντες ἐποίουν τὸν ἐμβόλιμον μῆνα τριάκοντα τριῶν ἡμερῶν. ἔχει γοῦν ὁ ἐνιαυτὸς κατὰ τὸν σεληνιακὸν δρόμον τριακοσίας πεντή-
10 κοντα τέσσαρας ἡμέρας. καὶ τὰς μὲν δύο ἡμέρας ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι ἀρχαιρεσίας· ἐν αἷς ἄναρχος ἡ Ἀττικὴ ἦν. ἐν ταύταις προεβάλλοντο τοὺς ἄρχοντας. ἦρχον οὖν οἱ πεντακόσιοι τὰς τριακοσίας πεντή-
11 κοντα ἡμέρας. ἀλλ' ἐπειδὴ πολλοὶ ἦσαν καὶ δυσχερῶς ἤνυον τὰ πράγματα, διεῖλον ἑαυτοὺς εἰς δέκα μερίδας κατὰ τὰς φυλὰς, ἀνὰ πεντήκοντα· τοσούτους γὰρ ἑκάστη φυλὴ προεβάλλετο. ὥστε συνέβαινε τοὺς πεντήκοντα ἄρχειν τῶν ἄλλων ἀνὰ τριάκοντα

§. 9. τὸν ἐμβόλιμον μῆνα. Hunc mensem post Posideonem intercalatum esse scimus, ita ut Ποσειδεὼν α' et β' diceretur. V. inprimis Ideler. l. l. p. 269—275. — Quod hic dicitur κατὰ τριέτειαν, Herodot. II c. 4 διὰ τρίτου ἔτεος, Latini tertio quoque anno dicunt. Orta est igitur trieteris. — Forma τριέτεια lexicis vulgatis ignota.

§. 10. τὰς μὲν δύο ἡμέρας. Τέσσαρας potius scribendum atque δύο fortasse e nota δ̄ ortum esse iam diu viderunt interpretes. V. etiam Schoemann. de comit. p. 322 fin. — Quae scholiasta de ἀρχαιρεσίαις sive ἡμέραις ἀνάρχοις somniat, recte derident Boeckh. Oecon. etc. II, 176, Ideler. l. l. p. 290, Schoemann l. l. Harpocration enim s. v. Πρυτανείας ex Aristotele dicit prytanias aut triginta sex aut triginta quinque diebus constitisse. V. ibi Maussac. et Valesius (ed. Lips. tom. II p. 231 et 496) et Schoemann. l. l. p. 32 sqq.

§. 11. ἐπειδὴ etc. Illustrant haec et sequentia Schoemann. de comit. prooem. p. XVI et deinde p. 83, Hermann. §. 127. V. Harpocration s. v. Πρυτάνεις et Ἐπιστάτης. Schol. cod. Bavar. et cod. August. ad orationis Androtioneae §. 5. — τοσούτους. Ita Bekk. Vulgo τούτους. — ἀνὰ τριάκοντα πέντε ἡμ. Πέντε addendum esse vidit Seager. Diar. Class. LV p. 65. Schoemann. l. l. p. 83. Addidit Bekk., uti Hervagiana secunda habet. — Τὸ δέκατον. Ita scribendum. Vulgo δωδέκατον.

πέντε ἡμέρας. αὗται γὰρ αἱ τριάκοντα πέντε ἡμέραι εἰσὶ τὸ δέκατον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ· δεκάκις γὰρ τριάκοντα τριακόσια, πεντάκις δέκα πεντήκοντα.
12 ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν οἱ πεντήκοντα πολλοὶ ἦσαν εἰς τὸ ἄρχειν ἅμα, οἱ δέκα κατὰ κλῆρον μιᾶς ἡμέρας τῶν ἑπτά, ὁμοίως δὲ ἕκαστος τῶν ἄλλων ἀπὸ κλήρου ἦρχε τὴν ἑαυτοῦ ἡμέραν, ἄχρις οὗ πληρωθῶ-

§. 12. πολλοὶ ἦσαν εἰς τὸ ἄρχειν ἅμα. „Classicus scripsisset πολλοὶ ἦσαν ὥστε ἄρχειν ἅμα. V. Wyttenbachii Iulianea p. 217 ed. Lips." Schaefer. Dici potuit aut πλείους ἢ ἄρχειν aut πολλοὶ ἄρχειν (v. Herod. VI, 109) aut πολλοὶ ἢ aut ὥστε ἄρχειν. — οἱ δέκα, quinam? Grammaticus aut notum hoc esse omnibus, quosnam intelligeret, putavit, aut omissum est aliquid. Iurinus haec supplevit: διεῖλον πάλιν ἑαυτοὺς εἰς ἄλλας πέντε μερίδας ἀνὰ δέκα. καὶ οἱ δέκα ἦρχον ἑπτὰ ἡμέρας καὶ εἰς αὐτῶν κατὰ κλῆρον ἦρχε μιᾶς ἡμέρας. Haec quam violenta sint, apparet. Deinde Wolfius scripsit: ἦρχον οἱ δέκα, quo non opus. — μιᾶς ἡμέρας. Bodlei. μίαν ἡμέραν, quam scripturam veram iudicat Schaeferus, ego non. Nam genitivus ubi de tempore dicitur, significat tempus, intra quod aliquid fit, accusativus tempus, per quod aliquid durat: hinc etiam rectius genitivum positum esse arbitror: nam illi πρόεδροι regnabant ea tantum diei parte, ubi officio fungebantur. — τῶν ἑπτά. Ne cogites de mense in hebdomadas divise apud Graecos. V. Ideler. l. l. I p. 88, 180. Nam cum singulae prytaniae dierum tricenorum quinorum aut senorum essent, prytanum autem quinquagenorum decuriae quinae, necessario singulis decuriis quinta prytaniae pars erat tribuenda. — συνέβαινε etc. Dicitur hoc: Quinquageni senatores prytanes dicti decimam anni lunaris partem, quae prytania appellabatur, dies tricenos quinos aut senos, senatui et comitiis praesidebant. Isti prytanes denuo sorte in quinas dividebantur decurias, quarum singulae septenos dies omnibus praeerant: isti senatores proedrorum nomen gerebant. Ex his denique sorte ἐπιστάται dicebantur, qui singuli singulos illorum septenorum dies ἦρχον, ut scholiasta dicit. Apparet autem ex hac decuria per septenos illos dies septenos tantum fuisse ἐπιστάτας idque dicit schol. τρεῖς μὴ ἄρχειν. — ἐπιστάτης. Hic ἐπιστάτης ex reliquis novem tribubus eo tempore prytaniam non habentibus sorte constituit novem alios proedros et epistatam, ut duo essent ἐπιστάται. V. inprimis schol. cod. Bavar. ad or. c. Androt. l. l. Schoemann. l. l. p. 84. Boeckh. II p. 411.

σιν αἱ ἑπτὰ ἡμέραι. καὶ συνέβαινε τοῖς ἄρχουσι τρεῖς μὴ ἄρχειν. ἕκαστος δὲ ἄρχων ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ
13 ἐκαλεῖτο ἐπιστάτης. διὰ τί δὲ μίαν μόνην ἦρχεν; ἐπειδὴ αὐτὸς τὰς κλεῖς τῆς ἀκροπόλεως ἐπιστεύετο καὶ πάντα τὰ χρήματα τῆς πόλεως· ἵν' οὖν μὴ ἐρασθῇ τυραννίδος, διὰ τοῦτο μίαν ἡμέραν ἐποίουν αὐτὸν ἄρξαι. ἰστέον δ' ὅτι οἱ μὲν πεντήκοντα ἐκαλοῦντο πρυτάνεις, οἱ δὲ δέκα πρόεδροι, ὁ δὲ εἷς ἐπιστάτης. μετιτέον δὲ ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ προκειμένου λόγου.

14 Ἔθος ἦν τὴν βουλὴν τῶν πεντακοσίων λαμβάνουσαν χρήματα ἀπὸ τοῦ δήμου καινὰς τριήρεις ποιεῖν. νόμος δὲ ἦν τὴν βουλὴν τὴν δόξασαν τῷ δήμῳ καλῶς βεβουλευκέναι στεφανοῦσθαι. αὕτη 591
οὖν ἡ βουλή, περὶ ἧς ὁ λόγος, λαβοῦσα τὰ χρήματα ἐκ τοῦ δήμου τὰς τριήρεις οὐκ ἐποίησεν, ἐδό-
15 κει δ' εἰς τὰ ἄλλα πάντα καλῶς βεβουλευκέναι. ὁ γοῦν Ἀνδροτίων ὁ ῥήτωρ, προστάτης ὢν ταύτης τῆς βουλῆς, ἔγραψε ψήφισμα στεφανωθῆναι τὴν βουλήν. τούτου ἐλάβοντο τοῦ ψηφίσματος ὡς πα-

§. 13. τὰς κλεῖς τῆς ἀκροπόλεως etc. V. Boeckh. I p. 474. Scholiasta cod. Bav. l. l. dicit: φυλάσσει δὲ τοῦ ἱεροῦ τὰς κλεῖς, ἐν ᾧ τὰ δημόσια χρήματα, ἔτι μὴν καὶ τὴν δημοσίαν σφραγῖδα. V. Herm. §. 127 not. 8 et 9.

§. 14. Ἀπὸ τοῦ δήμου. „Forte παρὰ τοῦ δήμου, id est, opinor, ἐκ τοῦ δημοσίου, ex aerario." Wolfius. Nulla opus est mutatione, neque quod mox sequitur ἐκ τοῦ δήμου corrigi debet; nam Wolfius ἐκ τοῦ δημοσίου voluit.

§. 15. προστάτης ὢν ταύτης τῆς βουλῆς non officio, sed arte dicendi. V. infra orat. §. 36 sq. — ἔγραψε. Bekk. ἔγραφε fortasse typothetae errore. Transiit error etiam in Dindorfii editionem. — ἐλάβοντο τοῦ ψηφίσματος. Maluit Wolf. ἐπελάβοντο, ut §. 17. Etiam margo Lutetianae id habet, sed constat etiam simplex ita usurpari.

ρανόμως γραφέντος Εὐκτήμων καὶ Διόδωρος, ἐχθροὶ
16 ὄντες τοῦ Ἀνδροτίωνος. ἔστιν οὖν ἡ στάσις πραγ-
ματικὴ ἔγγραφος, ἐπίσκεψις μέλλοντος χρόνου, εἰ
δεῖ τόδε ποιῆσαι ἢ εἰ δεῖ τόδε δοῦναι ἢ μή. καὶ
ἐπειδὴ πρὸς τὴν στάσιν τοῦ λόγου συμβάλλεται
ὑμῖν τὸ μαθεῖν τὰς δικαιολογίας, φέρε πρῶτον τὰς
17 τῶν κατηγόρων ἐξετάσωμεν. Εὐκτήμων οὖν καὶ
Διόδωρος ἐπιλαμβάνονται κατὰ τέσσαρας νόμους
τοῦ ψηφίσματος, ὧν πρῶτός ἐστιν ἀπροβούλευτον
18 ψήφισμα μὴ εἰσιέναι ἐν τῷ δήμῳ· ἐπειδὴ γὰρ πο-
λὺς ἦν ὁ δῆμος καὶ πολλάκις παρεκρούετο, μὴ
νοῶν εἰ ἔχει ἐμφωλεύουσαν κακουργίαν, πρῶτον
παρεπέμπετο εἰς τὴν βουλὴν τῶν πεντακοσίων, καὶ
αὕτη ἠρεύνα εἰ ἔχει βλάβην τινὰ ἢ κακουργίαν, καὶ
19 οὕτως εἰσήγετο εἰς τὸν δῆμον. ἔδει οὖν αὐτὸν πρῶ-
τον εἰσενέγκαι τὸ ψήφισμα εἰς τὴν βουλήν. οὐκ
εἰσήνεγκε δὲ, ἐπειδὴ νεωστὶ ἄρξασα ἦν ἡ βουλή,
καὶ ἐφοβεῖτο μὴ διαφωνηθῇ· ἕκαστος γὰρ τὸν πρὸ
20 αὐτοῦ θέλει δεῖξαι κακῶς πράξαντα. δεύτερος νό-
μος, τὴν βουλὴν τὴν ποιήσασαν τὰς τριήρεις αἰτεῖν

§. 16. ἡ στάσις πραγματική. Latini dicunt statum seu constitutionem causae. V. Cic. de invent. I c. 8 et c. 9, et Top. c. 25. — τὰς τῶν κατηγόρων. §. 21 τὰς τοῦ φεύγοντος describit.

§. 17. ἐν τῷ δήμῳ i. e. εἰς τὸν δῆμον. V. etiam §. 21. Est hoc cadentis graecitatis.

§. 18. ἐπειδὴ etc. Affert haec Schoemann. de comit. p. 97. — εἰ ἔχει sc. ψήφισμα.

§. 19. ἐπειδὴ νεωστὶ ἄρξασα ἦν ἡ βουλή. Apparet senatum, qui recens munus inierat, intelligi: vide quae statim sequantur, ἕκαστος γὰρ etc. Nam ad novum senatum de administratione superioris referri debuit. — αὐτοῦ. Schaefer. αὑτοῦ. Utrumque recte dicitur; eodem modo nos: *den vor ihm*.

§. 20. τὴν βουλὴν etc. Iurino legendum videtur: τὴν μὴ ποιήσασαν — μὴ αἰτεῖν. Ita sane haec lex ad reliquas accommodate expressa esset; sed habet vulgata quo defendatur. —

τὴν δωρεάν. τρίτος νόμος, τὸν ἡταιρηκότα μὴ πολιτεύεσθαι· Ἀνδροτίων ἄρα, ὃς ἡταίρηκεν, οὐκ ὤφειλε πολιτεύεσθαι. τέταρτος νόμος, τὸν ἐποφείλοντα τῷ δημοσίῳ μὴ πολιτεύεσθαι· σὺ δέ, ὦ Ἀνδροτίων ὀφείλεις· οὐκ ἄρα δεῖ σε πολιτεύεσθαι.
21 εἴπωμεν δὲ καὶ τὰς τοῦ φεύγοντος δικαιολογίας. 592
ὁ τοίνυν Ἀνδροτίων πρὸς τὸν πρῶτον νόμον ἔθει ἀγωνίζεται· λέγει γὰρ ὅτι ἔθος ἐκράτησεν ἀπρο-
22 βούλευτον ψήφισμα εἰσάγεσθαι ἐν τῷ δήμῳ. πρὸς δὲ τὸν δεύτερον ἀντινομικῶς· παραφέρει γὰρ καὶ αὐτὸς ἕτερον νόμον λέγοντα τὴν βουλήν, ἐὰν δόξῃ καλῶς βεβουλευκέναι ἐν τῷ δήμῳ, στεφανοῦσθαι. πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους δύο παραγραφικῶς ἀγωνίζεται, λέγων ὅτι ἄρτι οὐκ ὤφειλε κρίνεσθαι περὶ τούτων.

23 Τινὲς δ' ἐπεχείρησαν τοῦτον τὸν λόγον εἰς στάσιν ἀνενεγκεῖν πραγματικὴν τὴν πρὸς ἀντινομίαν, λέγοντες ὅτι „ἰδοὺ καὶ ἐνταῦθα δύο νόμοι μάχονται ἀλλήλοις ἐκ περιστάσεως, ὧν ὁ εἷς παραβέβασται

ὃς addidit Lutetiana. — τὸν ἐποφείλοντα. Nam Androtion paternum debitum aerario nondum solverat. Contra Wolfium τὸν ἔτι ὀφείλοντα legentem laudat Schaefer. Stephani Thesaur. c. 7096 C. ubi Thuc. VIII, 5 ἐποφείλειν pro simplici ὀφείλειν usurpasse dicitur. Omnino quis nescit, recentiores scriptores simplicia et composita saepe promiscue usurpasse?

§. 21. λέγει γὰρ etc. V. orat. §. 5. — ἐν τῷ δήμῳ. V. ad §. 17.

§. 22. παραφέρει γάρ. Intelligit §. 8 sqq. — παραγραφικῶς, exceptione scilicet utens: v. orat. §. 21 sqq. et §. 33 sq. Est constitutio translativa, v. Cic. de invent. I c. 8.

§. 23. ἐκ περιστάσεως. Intelligitur τὸ μὴ ποιῆσαι τὴν βουλὴν τὰς τριήρεις. — παραβέβασται, quod §. sq. recurrit, ibidemque dicitur παραβαθῆναι. V. de his formis Lobeck. ad Phryn. p. 36, qui haec ut Libanii affert.

24 διὰ τὸ κυρωθῆναι τὸν ἕτερον." ἀλλὰ λέγομεν ὅτι ἐν τῇ πραγματικῇ τῇ πρὸς ἀντινομίαν οὐδέτερος παραβαίνεται, ἀλλὰ σκοποῦμεν ποῖον δεῖ παραβαθῆναι. ἐν δὲ τῷ παρόντι λόγῳ οὐχ οὕτως· ὁ εἷς γὰρ τῶν νόμων παραβέβασται, ὁ λέγων τὴν βουλὴν τὴν μὴ ποιήσασαν τὰς τριήρεις μὴ αἰτεῖν δωρεάν. τοῦτο δὲ οὐκ ἴδιον πραγματικῆς τῆς πρὸς ἀντινομίαν, ἀλλὰ μόνης ἀντινομίας.

25 Ἰστέον δὲ ὅτι, ἡνίκα δύο ὦσι κατήγοροι, ὧν ὁ μὲν εἷς νεώτερος, ὁ δὲ ἕτερος πρεσβύτερος, οὗτος λαμβάνει τὴν πρωτολογίαν κατὰ τιμήν, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα ὁ Εὐκτήμων ἔλαβε τὴν πρωτολογίαν ὡς πρεσβύτερος, καὶ εἶπε τὰ προοίμια καὶ τὴν κατάστασιν καὶ μέρος τι τῶν ἀγώνων. ὁ δὲ Διόδωρος ἰδιώτης ὢν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Δημοσθένους τὸν παρόντα λόγον· καὶ ἔστι δευτερολογία, ἔχει δὲ ἃ παρέλιπεν ὁ Εὐκτήμων.

§. 24. οὐχ οὕτως. Reisk. οὗτος sine dubio typothetae errore. — τῆς ante πρὸς addidit Parisina.

§. 25. ἡνίκα — ὦσι. „V. not. ad Theocr. XXIII, 30." Schaefer. — ὁ μὲν εἷς etc. Wolfius ὧν ὁ μὲν εἷς πρεσβύτερος. Parisina addidit νεώτερος, ὁ δὲ ἕτερος. Diximus hac de re, quam explicat scholiasta, in Prolegg. c. II. Affert hunc locum Schoemann. de lite att. p. 710. — ἀπὸ. Wolf. mavult παρὰ, sed addit statim istos rhetores suum quoddam habere dicendi genus.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
Ο ΚΑΤΑ ΑΝΔΡΟΤΙΩΝΟΣ ΛΟΓΟΣ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ.

---

§. 1 Ὅπερ Εὐκτήμων, ὦ ἄνδρες δικασταί, παθὼν ὑπ'
Bekk. Ἀνδροτίωνος κακῶς ἅμα τῇ τε πόλει βοηθεῖν οἴεται
δεῖν καὶ δίκην ὑπὲρ αὐτοῦ λαβεῖν, τοῦτο κἀγὼ πει-
ράσομαι ποιεῖν, ἐὰν ἄρα οἷός τε ὦ. συμβέβηκε δὲ
πολλὰ καὶ δεινὰ καὶ παρὰ πάντας τοὺς νόμους

ΚΑΤΑ ΑΝΔΡΟΤΙΩΝΟΣ. Tironum causa discrimen inter praepositiones *κατὰ* et *πρὸς* notandum est. *κατὰ* semper in accusatione, *πρὸς* in defensione maxime locum habet. Illud latine in, posterius adversus vel contra reddendum. V. Taylor. praef. ad or. contra Eubulid. in Appar. crit. ad Dem. tom. V p. 428. Wolf. Prolegg. ad Leptin. p. 151 sq.

§. 1. *Ὅπερ Εὐκτήμων — πειράσομαι ποιεῖν.* Recte Schaeferus hanc breviloquentiam *κατὰ τὸ νοούμενον* explicandam ita solvit: *Ὅπερ Εὐκτήμων ποιεῖ — βοηθεῖν οἰόμενος δεῖν* etc., *τοῦτο κἀγὼ πειράσομαι ποιεῖν.* Hermogenes cap. *περὶ ἐπιμελείας* laudat hunc locum tanquam unicum *παρισώσεως* exemplum, qua in re Demosthenem imitatum esse Isocratem dicit. — Actor cur inimicitiam erga adversarium aperiat, doceat Meier. de bonis damn. p. 112, Schoemann. de lite att. p. 709. Nam ita non solum iure suo causam instituisse, sed etiam strenue acturus esse videtur. — *δικασταί* om. *k.* — *τε* om. *Ω.* Euctemon reipublicae auxilium fert eo, quod Androtionem propter malos mores perniciosum et qui multis iam modis eam laesit, accusat. — *οἴεται.* Taylorus e codd. Ang. et Reg. *ε*, ex Ulpiano et Hermogen. de Invent. ab initio *ᾤετο* scribendum esse duxit, scripsit ita ex Ang. primo Reisk. Bekkerus, apud quem *k ᾤετο* habet, et Dindorfius, probante Schaefero, vulgatam retinent. Recte, opinor, cum lis adhuc duret necdum iudices

Εὐκτήμονος ὑβρισμένου ἐλάττω ταῦτ' εἶναι τῶν ἐμοὶ γεγενημένων δι' Ἀνδροτίωνος πραγμάτων. οὗτος μέν γε εἰς χρήματα καὶ τὸ παρ' ὑμῶν ἀδίκως ἐκπεσεῖν ἐπεβουλεύθη· ἐμὲ δὲ οὐδ' ἂν ἐδέξατο

suffragium tulerint. De hac formula dicendi οἴεσθαι δεῖν v. Buttmann. Ind. ad Plat. dialog. IV s. v. οἴεσθαι, ad Midian. p. 62 et Ind. p. 180 in. et Passov. Lexic. s. v. οἴομαι ad finem. Pleramque infinitivus continuo verbum οἴομαι sequitur; interdum cum vi quadam δεῖν praecedit: vide infra §. 26 et Aristocr. §. 24, 26 et 115. Alium verborum ordinem ex optimis libris Bekker. dedit in orat. contra Timoth. p. 1205, 5 §. 68: ὅταν — οἴωνται διὰ τὴν δόξαν πιστεύεσθαι δεῖν, quod improbat Schaeferus. Infra §. 19 Bekk. scripsit: πότερ' οἴεσθε δεῖν προφάσεις καὶ λόγους ἀκούειν, Reisk. dederat π. οἴεσθε — λόγους δεῖν. — ἐὰν ἄρα οἷός τε ὦ. Isaeus or. IV init.: εἰκὸς οὖν μοι δοκεῖ εἶναι, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, συνειπεῖν αὐτοῖς. Lysias or. V init.: νῦν δέ μοι δοκεῖ αἰσχρὸν εἶναι — μὴ βοηθῆσαι Καλλίᾳ τὰ δίκαια, ὅπως ἂν δύνωμαι. „Semel nomen professus in oratoribus non potuit (Demosthenes) dicere ἂν οἷός τε ὦ: debuit, si modestiae laudem in ipso orationis exordio captare vellet, ὡς ἂν οἷός τε ὦ." Schaefer. ad or. Leptin. p. 457, 1. — πολλὰ om. t. — καὶ ante παρὰ om. s. — εὐκτήμονος k. — μέν γε. γὰρ Lindenbr. Ven. Ital. Reg. α, margo Bavar., YΩs et γρ F itemque Ulpianus, Wolfio et Tayloro et Iacobsio ad Achill. Tat. p. 531 assentientibus. Reisk. γὲ saepe idem quod γὰρ significare ratus vulgatam tenet. Schaeferus Commentar. in Aristoph. VII, 1 p. 560 laudat. Ac μὲν quidem, cui in sqq. δὲ respondet, ad hanc ipsam, quae hic exponitur, sententiam pertinere, γὲ autem praecedentia confirmare et per particulam certe exprimendum esse hodie satis constat. V. Hermann. ad Vig. p. 827, Buttm. ad Midian. p. 46. Plura si quis velit, adeat Schaefer. ad Dem. p. 186, 5 et 257, 11. Tragicos rarissime μέν γε coniungere observant Porson. ad Eur. Med. 1090 et Elmslei. ibid. v. 1062. — εἰς χρήματα etc. Timocr. §. 7: Εὐκτήμων εἰς χρήματ' ἔσθ' ἃ κακῶς ἔπαθεν. — ἐκπεσεῖν cum aut in exilium eiici aut omnino causa excidere significet, aperte hic priorem vim habet, quod iam Iurinus intellexit. V. Prolegg. c. IX not. 101. Ulpianus hunc locum plane non intellexit; sic enim scripsit: ἐπειδὴ ὁ κλέπτων τὰ κοινὰ εἰς ζημίαν χρημάτων βλάπτεται καὶ τῆς οὐσίας ἐκπίπτει· διὰ τοῦτο οὕτως εἴρηκε· καὶ τὸ παρ' ὑμῶν ἀδίκως ἐκπεσεῖν, ὅτι ἐκβέβληται τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἀπαιτήσεως τῶν εἰσφορῶν. διὸ καὶ εἶπεν ἀδίκως. Ea narrantur §. 48. — Quod autem ad

τὴν δωρεάν. τρίτος νόμος, τὸν ἡταιρηκότα μὴ πολιτεύεσθαι· Ἀνδροτίων ἄρα, ὃς ἡταίρηκεν, οὐκ ὤφειλε πολιτεύεσθαι. τέταρτος νόμος, τὸν ἐποφείλοντα τῷ δημοσίῳ μὴ πολιτεύεσθαι· σὺ δέ, ὦ Ἀνδροτίων ὀφείλεις· οὐκ ἄρα δεῖ σε πολιτεύεσθαι.

21 εἴπωμεν δὲ καὶ τὰς τοῦ φεύγοντος δικαιολογίας. ὁ τοίνυν Ἀνδροτίων πρὸς τὸν πρῶτον νόμον ἔθει ἀγωνίζεται· λέγει γὰρ ὅτι ἔθος ἐκράτησεν ἀπρο-

22 βούλευτον ψήφισμα εἰσάγεσθαι ἐν τῷ δήμῳ. πρὸς δὲ τὸν δεύτερον ἀντινομικῶς· παραφέρει γὰρ καὶ αὐτὸς ἕτερον νόμον λέγοντα τὴν βουλὴν, ἐὰν δόξῃ καλῶς βεβουλευκέναι ἐν τῷ δήμῳ, στεφανοῦσθαι. πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους δύο παραγραφικῶς ἀγωνίζεται, λέγων ὅτι ἄρτι οὐκ ὤφειλε κρίνεσθαι περὶ τούτων.

23 Τινὲς δ' ἐπεχείρησαν τοῦτον τὸν λόγον εἰς στάσιν ἀνενεγκεῖν πραγματικὴν τὴν πρὸς ἀντινομίαν, λέγοντες ὅτι „ἰδοὺ καὶ ἐνταῦθα δύο νόμοι μάχονται ἀλλήλοις ἐκ περιστάσεως, ὧν ὁ εἷς παραβέβασται

ὃς addidit Lutetiana. — τὸν ἐποφείλοντα. Nam Androtion paternum debitum aerario nondum solverat. Contra Wolfium τὸν ἔτι ὀφείλοντα legentem laudat Schaefer. Stephani Thesaur. c. 7096 C. ubi Thuc. VIII, 5 ἐποφείλειν pro simplici ὀφείλειν usurpasse dicitur. Omnino quis nescit, recentiores scriptores simplicia et composita saepe promiscue usurpasse?

§. 21. λέγει γὰρ etc. V. orat. §. 5. — ἐν τῷ δήμῳ. V. ad §. 17.

§. 22. παραφέρει γὰρ. Intelligit §. 8 sqq. — παραγραφικῶς, exceptione scilicet utens: v. orat. §. 21 sqq. et §. 33 sq. Est constitutio translativa, v. Cic. de invent. I c. 8.

§. 23. ἐκ περιστάσεως. Intelligitur τὸ μὴ ποιῆσαι τὴν βουλὴν τὰς τριήρεις. — παραβέβασται, quod §. sq. recurrit, ibidemque dicitur παραβαθῆναι. V. de his formis Lobeck. ad Phryn. p. 36, qui haec ut Libanii affert.

διὰ τὸ κυρωθῆναι τὸν ἕτερον." ἀλλὰ λέγομεν ὅτι ἐν τῇ πραγματικῇ τῇ πρὸς ἀντινομίαν οὐδέτερος παραβαίνεται, ἀλλὰ σκοποῦμεν ποῖον δεῖ παραβαθῆναι. ἐν δὲ τῷ παρόντι λόγῳ οὐχ οὕτως· ὁ εἷς γὰρ τῶν νόμων παραβέβασται, ὁ λέγων τὴν βουλὴν τὴν μὴ ποιήσασαν τὰς τριήρεις μὴ αἰτεῖν δωρεάν. τοῦτο δὲ οὐκ ἴδιον πραγματικῆς τῆς πρὸς ἀντινομίαν, ἀλλὰ μόνης ἀντινομίας.

Ἰστέον δὲ ὅτι, ἡνίκα δύο ὦσι κατήγοροι, ὧν ὁ μὲν εἷς νεώτερος, ὁ δὲ ἕτερος πρεσβύτερος, οὗτος λαμβάνει τὴν πρωτολογίαν κατὰ τιμήν, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα ὁ Εὐκτήμων ἔλαβε τὴν πρωτολογίαν ὡς πρεσβύτερος, καὶ εἶπε τὰ προοίμια καὶ τὴν κατάστασιν καὶ μέρος τι τῶν ἀγώνων. ὁ δὲ Διόδωρος ἰδιώτης ὢν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Δημοσθένους τὸν παρόντα λόγον· καὶ ἔστι δευτερολογία, ἔχει δὲ ἃ παρέλιπεν ὁ Εὐκτήμων.

§. 24. οὐχ οὕτως. Reisk. οὗτος sine dubio typothetae error. — τῆς ante πρὸς addidit Parisina.

§. 25. ἡνίκα — ὦσι. „V. not. ad Theocr. XXIII, 30." Schaefer. — ὁ μὲν εἷς etc. Wolfius ὧν ὁ μὲν εἷς πρεσβύτερος. Parisina addidit νεώτερος, ὁ δὲ ἕτερος. Diximus hac de re, quam explicat scholiasta, in Prolegg. c. II. Affert hunc locum Schoemann. de lite att. p. 710. — ἀπὸ. Wolf. mavult παρὰ, sed addit statim istos rhetores suum quoddam habere dicendi genus.

πειράσομαι καὶ νῦν καὶ τὸν ἄλλον ἅπαντα ἀμύνεσθαι χρόνον. καὶ περὶ μὲν τῶν ἰδίων ἔχων ἔτι πολλὰ λέγειν ἐάσω· περὶ δ' ὧν οἴσετε τὴν ψῆφον νυνὶ καὶ περὶ ὧν οὗτος δημοσίᾳ πεπολιτευμένος οὐκ ὀλίγα ὑμᾶς ἔβλαψεν, ἅ μοι παραλιπεῖν Εὐκτήμων ἐδόκει, βέλτιον δ' ὑμᾶς ἀκοῦσαι, ταῦτα διεξελ-
4 θεῖν ἐν βραχέσι πειράσομαι. ἐγὼ γὰρ εἰ μὲν ἑώρων τινὰ ἁπλῆν τούτῳ περὶ ὧν φεύγει πρὸς ὑμᾶς οὖσαν ἀπολογίαν, οὐκ ἂν ἐποιούμην περὶ αὐτῆς μνείαν οὐδεμίαν. νῦν δ' οἶδα σαφῶς ὅτι οὗτος ἁπλοῦν μὲν οὐδὲ δίκαιον οὐδὲν ἂν εἰπεῖν ἔχοι, ἐξαπατᾶν

subscriptores et patroni, uti Reisk. vult, intelligantur, hic vix puto ferri posse. Bekkerum τοῦτον exhibentem sequuntur Schaef. et Dind. — τοῦτον δὲ. Ita vulgata, quam FΣΥΩstu tuentur. τουτονὶ ex Aug. I Reiskius, quem Bekker. et Dindorf. sequuntur. Vulgata Schaefero magis placet, iure, opinor. τουτονὶ enim hoc loco positum aliquam oppositionem continere videtur. δὴ margo Lutet. — πειράσομαι ante μεθ' ponit k. — ἀμύνεσθαι χρόνον. Vulgo χρόνον ἀμύνεσθαι, ut apud Bekk. etiam tu habent. Dindorf. Bekkerum sequitur. — νυνὶ. ἡμῖν Bavar. Hunc locum affert Lobeck. ad Phryn. p. 19. — δημοσίᾳ non iungendum esse cum verbo πεπολιτευμένος, sed utrumque per se positum esse apparet. — βέλτιον κ. τ. λ. Hic comparativus facilis explicatu usitatissimus. V. §. 35 et Timocr. §. 159. Memoratu dignum est, quod in orat. contra Neaer. §. 89, p. 1375, 7 dicitur: ὅμως δ' ἀκούοντες αὐτῶν βελτίους ἔσεσθε. V. ibi Schaefer. — βραχέσι. βραχεῖ Paris. V.

§. 4. πρὸς ὑμᾶς οὖσαν. προσοῦσαν k. — αὐτῆς. Ita
ῆς
omnes Reiskii et Bekkeri codd. praeter r, qui αὐτῶν habet. Reiskii mutationem αὐτῶν cur Bekker. et Dindorf. probaverint, ego non video. — νῦν. Notandum est, ubi haec particula non χρονικῶς, sed συλλογιστικῶς adversetur, nunquam νυνί dici, quanquam libri interdum fluctuent. V Schaefer. ad Dem. p. 11, 22. In Viger. p. 426 duplex huius particulae usus non accurate definitur, accuratius a Devario, quem Schaefer. l. l. laudat, p. 239 ed. Reusm. — οὗτος. οὕτως k. — ἁπλοῦν μὲν οὐδὲ δίκαιον οὐδὲν. οὐδὲ in enuntiatione negativa copulae καὶ vice fungi recte monet Schaefer. — πλάττων. πλήττων r. — παρά-

Εὐκτήμονος ὑβρισμένου ἐλάττω ταῦτ' εἶναι τῶν ἐμοὶ γεγενημένων δι' Ἀνδροτίωνος πραγμάτων. οὗτος μέν γε εἰς χρήματα καὶ τὸ παρ' ὑμῶν ἀδίκως ἐκπεσεῖν ἐπεβουλεύθη· ἐμὲ δὲ οὐδ' ἂν ἐδέξατο

suffragium tulerint. De hac formula dicendi οἴεσθαι δεῖν v. Buttmann. Ind. ad Plat. dialog. IV s. v. οἴεσθαι, ad Midian. p. 62 et Ind. p. 180 in. et Passov. Lexic. s. v. οἴομαι ad finem. Plerumque infinitivus continuo verbum οἴομαι sequitur; interdum cum vi quadam δεῖν praecedit: vide infra §. 26 et Aristocr. §. 24, 26 et 115. Alium verborum ordinem ex optimis libris Bekker. dedit in orat. contra Timoth. p. 1205, 5 §. 68: ὅταν — οἴωνται διὰ τὴν δόξαν πιστεύεσθαι δεῖν, quod improbat Schaeferus. Infra §. 19 Bekk. scripsit: πότερ' οἴεσθε δεῖν προφάσεις καὶ λόγους ἀκούειν, Reisk. dederat π. οἴεσθε — λόγους δεῖν. — ἐὰν ἄρα οἷός τε ὦ. Isaeus or. IV init.: εἰκὸς οὖν μοι δοκεῖ εἶναι, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, συνειπεῖν αὐτοῖς. Lysias or. V init.: νῦν δέ μοι δοκεῖ αἰσχρὸν εἶναι — μὴ βοηθῆσαι Καλλίᾳ τὰ δίκαια, ὅπως ἂν δύνωμαι. „Semel nomen professus in oratoribus non potuit (Demosthenes) dicere ἂν οἷός τε ὦ: debuit, si modestiae laudem in ipso orationis exordio captare vellet, ὡς ἂν οἷός τε ὦ." Schaefer. ad or. Leptin. p. 457, 1. — πολλὰ om. t. — καὶ ante παρὰ om. s. — εὐκτήμονος k. — μέν γε. γὰρ Lindenbr. Ven. Ital. Reg. α, margo Bavar., YΩs et γρ F itemque Ulpianus, Wolfio et Tayloro et Iacobsio ad Achill. Tat. p. 531 assentientibus. Reisk. γὲ saepe idem quod γὰρ significare ratus vulgatam tenet. Schaeferus Commentar. in Aristoph. VII, 1 p. 560 laudat. Ac μὲν quidem, cui in sqq. δὲ respondet, ad hanc ipsam, quae hic exponitur, sententiam pertinere, γὲ autem praecedentia confirmare et per particulam certe exprimendum esse hodie satis constat. V. Hermann. ad Vig. p. 827, Buttm. ad Midian. p. 46. Plura si quis velit, adeat Schaefer. ad Dem. p. 186, 5 et 257, 11. Tragicos rarissime μέν γε coniungere observant Porson. ad Eur. Med. 1090 et Elmslei. ibid. v. 1062. — εἰς χρήματα etc. Timocr. §. 7: Εὐκτήμων εἰς χρήματ' ἔσθ' ἃ κακῶς ἔπαθεν. — ἐκπεσεῖν cum aut in exilium eiici aut omnino causa excidere significet, aperte hic priorem vim habet, quod iam Iurinus intellexit. V. Prolegg. c. IX not. 101. Ulpianus hunc locum plane non intellexit; sic enim scripsit: ἐπειδὴ ὁ κλέπτων τὰ κοινὰ εἰς ζημίαν χρημάτων βλάπτεται καὶ τῆς οὐσίας ἐκπίπτει· διὰ τοῦτο οὕτως εἴρηκε· καὶ τὸ παρ' ὑμῶν ἀδίκως ἐκπεσεῖν, ὅτι ἐκβέβληται τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἀπαιτήσεως τῶν εἰσφορῶν. διὸ καὶ εἶπεν ἀδίκως. Ea narrantur §. 48. — Quod autem ad

τῶν ὑπὸ τούτου ῥηθησομένων ἔχηθ᾽ ὑπολαμβάνειν ἃ δεῖ.

5 Ἔστι γὰρ εἷς μὲν ὃν οἴεται τεχνικῶς ἔχειν αὐτῷ λόγος περὶ τοῦ ἀπροβουλεύτου. νόμος ἐστὶ, φησίν, ἐὰν ἀξίως ἡ βουλὴ δοκῇ βουλεῦσαι δωρεᾶς, διδόναι τὸν δῆμον τὴν δωρεὰν αὐτῇ. ταῦτ᾽ ἐπήρετο, φησίν, ὁ ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος, ἔδοξεν. οὐδὲν δεῖ, φησί, προβουλεύματος ἐνταῦθα· κατὰ γὰρ νόμον ἦν τὰ γινόμενα. ἐγὼ δ᾽ αὐτὸ τοὐναντίον οἶμαι, νομίζω δὲ καὶ ὑμῖν συνδόξειν, περὶ τούτων τὰ προβουλεύματα ἐκφέρειν μόνων περὶ ὧν κελεύ-

§. 5. ὃν. Reiskii coniectura ὧν non opus. Hac excusatione inprimis Androtion fretus est, ut quae ad causam, in qua rei cardo versatur, pertineat. — περὶ τοῦ ἀπροβουλεύτου. V. Prolegg. c. VII. Hunc locum Anecd. Bekk. 440, 21 videntur significare his verbis: Ἀπροβούλευτον· το μὴ πρότερον εἰς τὴν βουλὴν, ἀλλ᾽ εὐθὺς εἰς τὸν δῆμον εἰσαχθὲν ψήφισμα. οὕτω Δημοσθένης. — τὸν δῆμον om. Lindenbr. et Ital. — αὐτῇ. Iidem cum Bodl. Obsop. YΩs αὐτὴν. — ταῦτ᾽ ἐπήρετο, scilicet, num senatus corona dignus sit. v. §. 9. Schaeferus de argumento legis: ἐὰν ἀξίως — τὴν δωρεὰν αὐτῇ explicat, male, opinor. — κατὰ γὰρ νόμον. τὸν νόμον ex Aug. I krs Reisk. et Dindorf. Articulum manus correctoris adiecisse videtur. — γινόμενα. Ita omnes libri et editiones. Scrib. γιγνόμενα. — αὐτὸ. αὖ Aug. I Bodl. kr, quod Taylor. et Reisk. receperunt. V. Bernhardy Synt. p. 130. — οἶμαι. Ita cum MSS. FYΩkrv et corr. r Bekk. et Dindorf. Vulgo οἴομαι. V. Buttm. Gr. mai. II, 1 p. 195 et Matth. Gr. gr. T. I p. 476 quorum sententiam obiter notat Schaefer. ad Dem. p. 662, 6 et 852, 27, cui ambarum formarum eadem significatio, sed plenae usus aptior orationi, curtatae sermoni esse videtur. Engelhardt. annot. crit. in Demosth. (Berol. 1828) p. 22, qui locos collegit, quibus per primas undecim oratt. Demosthenis Bekkerus formam breviorem restituit, fere Buttmanni sententiam sequitur. Mihi Schaeferi sententia admodum probabilis videtur, modo statuas, discrimen inter utramque formam multo denique usu obscuratum esse. Libris fluctuantibus facile ego in Demosthene οἶμαι praetulerim. — ἐκφέρειν. Wolf. δεῖν ἐκφέρειν mavult. Schaefer. ita locum explicat: arbitror — *rogatores* ad populum ferre *senatusconsulta* de his rebus solis, de quibus

ουσιν οἱ νόμοι, ἐπεὶ περὶ ὧν γε μὴ κεῖνται νόμοι, οὐδὲ γράφειν τὴν ἀρχὴν προσήκει οὐδὲ ἓν δήπου. 6 φήσει τοίνυν τοῦτον ἁπάσας τὸν τρόπον εἰληφέναι τὰς βουλὰς, ὅσαι πώποτ' ἔχουσι παρ' ὑμῶν δωρεάν, καὶ οὐδεμιᾷ γεγενῆσθαι προβούλευμα πώποτε. ἐγὼ δ' οἶμαι μὲν οὐχὶ λέγειν αὐτὸν ἀληθῆ, μᾶλλον δὲ οἶδα σαφῶς· οὐ μὴν ἀλλ' εἰ τοῦτο τοι-

iubent leges. Hoc vix fieri posse puto. Locus est facilis intellectu. Inf. ἐκφέρειν non pendet ab οἶμαι (nam hoc significaret: In animo habeo senatusconsultum proferre. V. Buttm. ad Plat. Alcib. I, 46, 4, atque ita locos omnes intelligendos esse puto, quos Heind. ad Plat. Protag. 88 affert, in quibus idem est verbi et infinitivi ab illo pendentis subiectum), sed a verbis ὑμῖν συνδόξειν i. e. καὶ ὑμῖν, τοῖς δικασταῖς, δόξειν. Iam vero cum iudices orator alloquatur, qui populi vice funguntur, eodem iure infin. ἐκφέρειν sine δεῖν ponitur, ut in usitatissima formula: ἔδοξε τῷ δήμῳ πρέσβεις ἐλέσθαι. Deinde cfr. orat. contra Neaer. §. 4 p. 1346, 16: ἐξήνεγκε προβούλευμα εἰς τὸν δῆμον. — γε om. ΥΩΙs, ante ὧν ponit k. — μὴ κεῖνται νόμοι. Recte explicat haec Schaeferus: μὴ κελεύουσιν οἱ νόμοι. Nam quibus de rebus nullae leges senatusconsulta fieri iubent, de his nullae omnino adsunt. — τὴν ἀρχήν. V. §. 9 et er. Leptin. §. 56 p. 474, 6 ἐξ ἀρχῆς, Soph. Antig. 92 ἀρχὴν, quae sequente negatione omnino significant. Nam „quod statim ab initio non est, non est omnino." Sunt verba Herm. ad Soph. l. l. V. Wolf. ad Lept. l. l. (p. 278 ed. Wolf.) Herm. ad Vig. p. 723. — προσήκει. Aug. I kr προσῆκεν. P. Manut. προσήκοι. — οὐδὲν Aug. I.

§. 6. ἁπάσας ante Bekk. ponebatur ante τοῦτον, ut etiam apud Bekk. Fιν habent; post τρόπον ponit k. Cum Dindorfio Bekkerum secutus sum. — ὅσαι. ὅσοι index P. Manutii et t. — οὐδεμιᾷ — πώποτε. V. Schoemann. de comit. p. 83 G. — δ' οἶμαι. γὰρ r. οἴομαι Reisk. ut apud Bekk. Σ. — ἀληθῆ. Ita Reiskius ex Aug. I correxit. Vulgatam ἀλήθειαν tuentur FΣΥΩstv. ἀλήθειαν r. τὴν ἀλήθειαν dicendum fuisse recte monet Reisk. — σαφῶς· ita recte Bekkerus interpunxit. Nam, ut iam Schaefer. monuit, arcte cohaerent ἐγὼ δ' οἶμαι — οὐ μὴν ἀλλ' —. Antea post σαφῶς plene interpungebatur. — τοιοῦτ'. Ita Bekker. et Dindorf. Vulgo τοιοῦτό. τοιοῦτόν Aug. I kr atque ita Reisk. — ἀρκτέον — ἀπὸ σοῦ πρώτου.

πειράσομαι καὶ νῦν καὶ τὸν ἄλλον ἅπαντα ἀμύνεσθαι χρόνον. καὶ περὶ μὲν τῶν ἰδίων ἔχων ἔτι πολλὰ λέγειν ἐάσω· περὶ δ' ὧν οἴσετε τὴν ψῆφον νυνὶ καὶ περὶ ὧν οὗτος δημοσίᾳ πεπολιτευμένος οὐκ ὀλίγα ὑμᾶς ἔβλαψεν, ἅ μοι παραλιπεῖν Εὐκτήμων ἐδόκει, βέλτιον δ' ὑμᾶς ἀκοῦσαι, ταῦτα διεξελ-
4 θεῖν ἐν βραχέσι πειράσομαι. ἐγὼ γὰρ εἰ μὲν ἑώρων τινὰ ἁπλῆν τούτῳ περὶ ὧν φεύγει πρὸς ὑμᾶς οὖσαν ἀπολογίαν, οὐκ ἂν ἐποιούμην περὶ αὐτῆς μνείαν οὐδεμίαν. νῦν δ' οἶδα σαφῶς ὅτι οὗτος ἁπλοῦν μὲν οὐδὲ δίκαιον οὐδὲν ἂν εἰπεῖν ἔχοι, ἐξαπατᾶν

subscriptores et patroni, uti Reisk. vult, intelligantur, hic vix puto ferri posse. Bekkerum τοῦτον exhibentem sequuntur Schaef. et Dind. — τοῦτον δὲ. Ita vulgata, quam FΣΥΩstu tuentur. τουτονὶ ex Aug. I Reiskius, quem Bekker. et Dindorf. sequuntur. Vulgata Schaefero magis placet, iure, opinor. τουτονὶ enim hoc loco positum aliquam oppositionem continere videtur. δὴ margo Lutet. — πειράσομαι ante μεθ' ponit λ. — ἀμύνεσθαι χρόνον. Vulgo χρόνον ἀμύνεσθαι, ut apud Bekk. etiam tv habent. Dindorf. Bekkerum sequitur. — νυνὶ. ἡμῖν Bavar. Hunc locum affert Lobeck. ad Phryn. p. 19. — δημοσίᾳ non iungendum esse cum verbo πεπολιτευμένος, sed utrumque per se positum esse apparet. — βέλτιον κ. τ. λ. Hic comparativus facilis explicatu usitatissimus. V. §. 35 et Timocr. §. 159. Memoratu dignum est, quod in orat. contra Neaer. §. 89, p. 1375, 7 dicitur: ὅμως δ' ἀκούοντες αὐτῶν βελτίους ἔσεσθε. V. ibi Schaefer. — βραχέσι. βραχεῖ Paris. V.

§. 4. πρὸς ὑμᾶς οὖσαν. προσοῦσαν k. — αὐτῆς. Ita omnes Reiskii et Bekkeri codd. praeter r, qui αὐτῶν (ῆς) habet. Reiskii mutationem αὐτῶν cur Bekker. et Dindorf. probaverint, ego non video. — νῦν. Notandum est, ubi haec particula non χρονικῶς, sed συλλογιστικῶς adversetur, nunquam νυνί dici, quanquam libri interdum fluctuent. V Schaefer. ad Dem. p. 11, 22. In Viger. p. 426 duplex huius particulae usus non accurate definitur, accuratius a Devario, quem Schaefer. l. l. laudat, p. 239 ed. Reusm. — οὗτος. οὕτως k. — ἁπλοῦν μὲν οὐδὲ δίκαιον οὐδὲν. οὐδὲ in enuntiatione negativa copulae καὶ vice fungi recte monet Schaefer. — πλάττων. πλήττων r. — παρά-

ὑμᾶς πειράσεται πλάττων καὶ παράγων πρὸς
ασα τούτων κακούργους λόγους. ἔστι γὰρ ὦ ἄν-
ρες Ἀθηναῖοι τεχνίτης τοῦ λέγειν, καὶ πάντα τὸν
λον ἐσχόλακεν ἐν τούτῳ. ὑπὲρ οὖν τοῦ μὴ παρα-
ρουσθέντας ὑμᾶς ἐναντία μὲν τοῖς ὀμωμοσμένοις
ισθῆναι ψηφίσασθαι, ἀφεῖναι δὲ τοῦτον ὃν
ῦν πολλῶν ἕνεκα ἄξιον κολάσαι, προσέχετε τὸν
ῶν οἷς ἐρῶ, ἵν' ἀκούσαντες ἐμοῦ πρὸς ἕκαστον

ν cum plane ut latinum deducere nostrumque verleiten
epetur, ubi accusativum rei secum habet, ut hoc loco λόγους
or. contra Nausim. p. 987, 14 §. 9: τοῦτο γὰρ πλάττουσιν
τοι καὶ παράγουσι, significat aliquod commentum,
e decipias, afferre. Plane ut παράγειν τι dicitur
κακίζειν τι a Dem. or. de male gest. leg. §. 66. Vide infra
§. 34. — κακούργους λόγους. Vehementer errat Lambinus
νούργους scribi iubens. Dem. or. Leptin. §. 125: κακουρ-
γατον λόγον. ibid. §. 114 extrem.: ἐπειδάν τις — κακουρ-
γν ἐπὶ μὴ προσήκοντα πράγματα τοὺς λόγους μεταφέρῃ,
quem locum (p. 334 ed. Wolf.) Fr. A. Wolf. κακουργεῖν
disputatore captiosis rationibus agente aut
rum malitiose occultante solenne putat afferens
t. Georg. p. 483 A. et 489 B.: κακουργεῖν ἐν τοῖς λόγοις.
ic. lib. I p. 341 B.: πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει,
Aristid. Declam. Lept. §. 17 κακουργίαν et συκοφαντίαν
git. Sed quem idem Wolf. laudat locum Plat. Civ. I p. 341 A.:
ι γάρ μ' ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργοῦντά σε
σθαι ὡς ἠρόμην, novissimus editor, Schneider. aliter inter-
tatur, quem vide. — ἐσχόλακεν ἐν τούτῳ. Recte Dindorf.
ie librorum scripturam restitnit posthabita Reiskii coniectura
τούτῳ, quam Bekk. receperat. Nam quanquam plerumque
λάζειν τινί dicatur (v. etiam Anecd. Bekk. p. 174 init.),
em σχολάζειν ἔν τινι idem quod ἐνσχολάζειν τινὶ esse recte
nefer. monere videtur. Timocr. §. 158: τοιούτους λόγους
λὴν ἄγοντα (Ἀνδροτίωνα) ἐσκέφθαι περὶ πάντων κ. τ. λ. —
ς ὀμωμοσμένοις. V. Schoemann. de lite att. p. 128, 135.
ωσμένοις ΥΩs. — ἕνεκα. Vulgo εἵνεκα, ut F. Illud Bekker.
Dindorf. dederunt. Thomas M. Καὶ ἕνεκα καὶ εἵνεκα
ἄτων, Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι· Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ ἕνεκα.
Wolf. ad Leptin. p. 338 (p. 492, 22 ed. Reisk.). — ἕκαστον.
στα Aug. I k. — ἔχηθ'. Ita Bekk. et Dind. Vulgo ἔχητε.
ατε margo Lutet. et s. ἔχοιθ' r.

τῶν ὑπὸ τούτου ῥηθησομένων ἔχηθ' ὑπολαμβάνει ἃ δεῖ.

5 Ἔστι γὰρ εἷς μὲν ὃν οἴεται τεχνικῶς ἔχειν αὐτῷ λόγος περὶ τοῦ ἀπροβουλεύτου. νόμος ἐστὶ, φησίν, ἐὰν ἀξίως ἡ βουλὴ δοκῇ βουλεῦσαι δωρεᾶς, διδόναι τὸν δῆμον τὴν δωρεὰν αὐτῇ. ταῦτ' ἐπήρετο, φησίν, ὁ ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος, ἔδοξεν. οὐδὲν δεῖ, φησί, προβουλεύματος ἐνταῦθα· κατὰ γὰρ νόμον ἦν τὰ γινόμενα. ἐγὼ δ' αὐτὸ τοὐναντίον οἶμαι, νομίζω δὲ καὶ ὑμῖν συνδόξειν, περὶ τούτων τὰ προβουλεύματα ἐκφέρειν μόνων περὶ ὧν κελεύ-

§. 5. ὃν. Reiskii coniectura ὧν non opus. Hac excusatione inprimis Androtion fretus est, ut quae ad causam, in qua rei cardo versatur, pertineat. — περὶ τοῦ ἀπροβουλεύτου. V. Prolegg. c. VII. Hunc locum Anecd. Bekk. 440, 21 videntur significare his verbis: Ἀπροβούλευτον· τὸ μὴ πρότερον εἰς τὴν βουλὴν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸν δῆμον εἰσαχθὲν ψήφισμα. οὕτω Δημοσθένης. — τὸν δῆμον om. Lindenbr. et Ital. — αὐτῇ. Iidem cum Bodl. Obsop. ΥΩs αὐτὴν. — ταῦτ' ἐπήρετο, scilicet, num senatus corona dignus sit. v. §. 9. Schaeferus de argumento legis: ἐὰν ἀξίως — τὴν δωρεὰν αὐτῇ explicat, male, opinor. — κατὰ γὰρ νόμον. τὸν νόμον ex Ang. I krs Reisk. et Dindorf. Articulum manus correctoris adiecisse videtur. — γινόμενα. Ita omnes libri et editiones. Scrib. γιγνόμενα. — αὐτὸ. αὖ Ang. I Bodl. kr, quod Taylor. et Reisk. receperunt. V. Bernhardy Synt. p. 130. — οἶμαι. Ita cum MSS. ΓΥΩΛts et corr. r Bekk. et Dindorf. Vulgo οἴομαι. V. Buttm. Gr. mai. II, 1 p. 195 et Matth. Gr. gr. T. I p. 476 quorum sententiam obiter notat Schaefer. ad Dem. p. 662, 6 et 852, 27, cui ambarum formarum eadem significatio, sed plenae usus aptior orationi, curtatae sermoni esse videtur. Engelhardt. annot. crit. in Demosth. (Berol. 1828) p. 22, qui locos collegit, quibus per primas undecim oratt. Demosthenis Bekkerus formam breviorem restituit, fere Buttmanni sententiam sequitur. Mihi Schaeferi sententia admodum probabilis videtur, modo statuas, discrimen inter utramque formam multo denique usu obscuratum esse. Libris fluctuantibus facile ego in Demosthene οἶμαι praetulerim. — ἐκφέρειν. Wolf. δεῖν ἐκφέρειν mavult. Schaefer. ita locum explicat: arbitror — *rogatores* ad populum ferre *senatusconsulta* de his rebus solis, de quibus

ουσιν οἱ νόμοι, ἐπεὶ περὶ ὧν γε μὴ κεῖνται νόμοι, οὐδὲ γράφειν τὴν ἀρχὴν προσήκει οὐδὲ ἓν δήπου. 6 φήσει τοίνυν τοῦτον ἁπάσας τὸν τρόπον εἰληφέναι τὰς βουλὰς, ὅσαι πώποτ' ἔχουσι παρ' ὑμῶν δωρεάν, καὶ οὐδεμιᾷ γεγενῆσθαι προβούλευμα πώποτε. ἐγὼ δ' οἶμαι μὲν οὐχὶ λέγειν αὐτὸν ἀληθῆ, μᾶλλον δὲ οἶδα σαφῶς· οὐ μὴν ἀλλ' εἰ τοῦτο τοι-

iubent leges. Hoc vix fieri posse puto. Locus est facilis intellectu. Inf. ἐκφέρειν non pendet ab οἶμαι (nam hoc significaret: In animo habeo senatusconsultum proferre. V. Buttm. ad Plat. Alcib. I, 46, 4, atque ita locos omnes intelligendos esse puto, quos Heind. ad Plat. Protag. 88 affert, in quibus idem est verbi et infinitivi ab illo pendentis subiectum), sed a verbis ὑμῖν συνδόξειν i. e. καὶ ὑμῖν, τοῖς δικασταῖς, δόξειν. Iam vero cum iudices orator alloquatur, qui populi vice funguntur, eodem iure infin. ἐκφέρειν sine δεῖν ponitur, ut in usitatissima formula: ἔδοξε τῷ δήμῳ πρέσβεις ἑλέσθαι. Deinde cfr. orat. contra Neaer. §. 4 p. 1346, 16: ἐξήνεγκε προβούλευμα εἰς τὸν δῆμον. — γε om. ΥΩs, ante ὧν ponit k. — μὴ κεῖνται νόμοι. Recte explicat haec Schaeferus: μὴ κελεύουσιν οἱ νόμοι. Nam quibus de rebus nullae leges senatusconsulta fieri iubent, de his nullae omnino adsunt. — τὴν ἀρχὴν. V. §. 9 et er. Leptin. §. 56 p. 474, 6 ἐξ ἀρχῆς, Soph. Antig. 92 ἀρχὴν, quae sequente negatione omnino significant. Nam „quod statim ab initio non est, non est omnino." Sunt verba Herm. ad Soph. l. l. V. Wolf. ad Lept. l. l. (p. 278 ed. Wolf.) Herm. ad Vig. p. 723. — προσήκει. Aug. I kr προσῆκεν. P. Manut. προσήκοι. — οὐδὲν Aug. I.

§. 6. ἁπάσας ante Bekk. ponebatur ante τοῦτον, ut etiam apud Bekk. Ftv habent; post τρόπον ponit k. Cum Dindorfio Bekkerum secutus sum. — ὅσαι. ὅσοι index P. Manutii et t. — οὐδεμιᾷ — πώποτε. V. Schoemann. de comit. p. 83 G. — δ' οἶμαι. γὰρ r. οἴομαι Reisk. ut apud Bekk. Σ. — ἀληθῆ. Ita Reiskius ex Aug. I correxit. Vulgatam ἀλήθειαν tuentur FΣΥΩstv. ἀλήθειαν r. τὴν ἀλήθειαν dicendum fuisse recte monet Reisk. — σαφῶς· ita recte Bekkerus interpunxit. Nam, ut iam Schaefer. monuit, arcte cohaerent ἐγὼ δ' οἶμαι — οὐ μὴν ἀλλ' —. Antea post σαφῶς plene interpungebatur. — τοιοῦτ'. Ita Bekker. et Dindorf. Vulgo τοιοῦτό. τοιοῦτόν Aug. I kr atque ita Reisk. — ἀρχτέον — ἀπὸ σοῦ πρώτου.

οὗτ' ἐστὶ τὰ μάλιστα, ὁ νόμος δὲ λέγει τἀναντία· οὐχ ὅτι πολλάκις ἡμάρτηται δήπου πρότερον, δι' τοῦτ' ἐπεξαμαρτητέον ἐστὶ καὶ νῦν, ἀλλὰ τοὐναν- τίον ἀρκτέον, ὡς ὁ νόμος κελεύει, τὰ τοιαῦτ' ποιεῖν ἀναγκάζειν ἀπὸ σοῦ πρώτου. σὺ δὴ μὴ λέγε ὡς γέγονε τοῦτο πολλάκις, ἀλλ' ὡς οὕτω προσ- ήκει γίγνεσθαι. οὐ γὰρ εἴ τι πώποτε μὴ κατὰ τοὺς νόμους ἐπράχθη, σὺ δὲ τοῦτ' ἐμμήσῃ, διὰ τοῦτ' ἀποφύγοις ἂν δικαίως, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον

Dem. phil. III §. 22: ἀλλ' ὁρῶ συγκεχωρηκότας ἅπαντας ἀν- θρώπους ἀφ' ὑμῶν ἀρξαμένους αὐτῷ (Φιλίππῳ) ὑπὲρ οὗ τὸν ἄλλον ἅπαντα χρόνον ἅπαντες οἱ πόλεμοι γεγόνασιν οἱ Ἑλλη- νικοί. Or. de cor. §. 297: ἐγὼ δή σοι λέγω, ὅτι τῶν πολι- τευομένων παρὰ τοῖς Ἕλλησι διαφθαρέντων ἁπάντων, ἀρξα- μένων ἀπὸ σοῦ etc. Schaefer. ad phil. III l. l. affert Heindorf ad Plat. Gorg. p. 83 et 551, ad Sophist. p. 366.

§. 7. σὺ δὴ μὴ λέγε etc. Repetit orator hoc laudatissimum enthymema in or. Aristocr. §. 99. V. Quinctil. V, 14 et Gel- lius X, 19. Cum Demosthenicis Seagerus Diar. Classic. LV p. 56 sq. confert Cic. Verr. III §. 205 sq. §. 208, 210, 213. — δὲ Gellius et s. δὲ δὴ r. — γέγονε τοῦτο. Gellius γέγονε οὕτω. — οὕτω Gellius non habet. — μὴ om. pr. k. — ἀποφύ- γοις ἂν. ἀποφεύγοις margo Lutet. et ΣΥΩ. ἀποφευγοις r. Praesens, quod Schaefero propter oppositum ἀλίσκοιο placet manus corrigentis esse videtur. Orat. Aristocr. §. 84: ἂν μὴ δίκας ὑπόσχωσι — μήτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδῶσι. Hic quoque nonnulli codd. praesens ὑπέχωσι praebent, Schae- fero probante. V. Herm. ad Vig. 748. Addo hos locos: Dem. Leptin. §. 87: σκοπεῖτε δὴ καὶ λογίσασθε ἐν ὑμῖν αὐτοῖς, quod minime, ut Schaefer. ad h. l. contendit, perinde dicitur: illud enim considerare iubet auditores, hoc animum advertere. Ibid. § 123: μὴ τοίνυν διὰ μὲν τοῦ τῶνδε κατηγορεῖν ὡς φαύλων ἐκείνους ἀφαιροῦ, δι' ἃ δ' αὐ καταλείπει ἐκείνοις φήσεις, τούσδε ὅ μόνον λαβόντες ἔχουσι, τοῦτ' ἀφέλῃ. Mid. §. 211: μὴ κατὰ τοὺς νόμους δικάσητε — μὴ βοηθήσητε τῷ πεπονθότι δεινά· μὴ εὐορκεῖτε. Aristocr. §. 4: εἰκότως δ' ἂν — καὶ προσέχοιτέ μοι τὸν νοῦν καὶ μετ εὐνοίας ἀκούσαιτε ἃ λέγω. Ibid. §. 5: ἡσυ- χίαν ἄγειν καὶ σιωπῆσαι. Quos locos omnes neque corrigendos neque ita explicandos esse, ut aoristi et praesentis vis eadem

νῶν, ἀναπηδῶντες οἱ βουλευταὶ ἐδέοντο μὴ σφᾶς ἀφελέσθαι τὴν δωρεάν. καὶ ταῦτα οὐ παρ' ἐμοῦ δεῖ πυθέσθαι τοὺς δικάζοντας ὑμᾶς, ἀλλ' αὐτοὶ παρόντες ἴστε ἐν τῷ δήμῳ γενόμενα. ὥσθ' ὅταν μὲν μὴ φῇ τὴν βουλὴν αἰτεῖν, ταῦθ' ὑπολαμβάνετε· ὅτι δὲ οὐδὲ τὸν δῆμον ἐᾷ διδόναι μὴ ποιησαμένῃ τὰς ναῦς ὁ νόμος, καὶ τοῦτ' ἐπιδείξω. διὰ ταῦτα γὰρ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον ὁ νόμος, μὴ ἐξεῖναι τῇ βουλῇ μὴ ποιησαμένῃ τὰς τριήρεις αἰτῆσαι τὴν δωρεὰν, ἵνα μηδὲ πεισθῆναι μηδ' ἐξαπατηθῆναι γένοιτ' ἐπὶ τῷ δήμῳ. οὐ γὰρ ᾤετο δεῖν ὁ τιθεὶς τὸν νόμον ἐπὶ τῇ τῶν

lorus et Reiskius explicant: Cum Midias aliique senatum accusarent. Midiam eundem esse Reiskius in Indice histor. ad Dem. censet, contra quem Demosthenes orationem habuit. — ἐν τῷ δήμῳ. V. Schoemann. de comit. p. 28. — γενόμενα. Vulgo τὰ ἐν τῷ δήμῳ γενόμενα, ut apud Bekk. Fkr. Bekker. et Dindorf. recte articulum, qui etiam a Bavar. abest, omiserunt. ταῦτα ἴστε γενόμενα = ὅτι ἐγένετο. — αἰτεῖν. Wolf. transfert: petiisse. Male. Nam αἰτεῖ ἡ βουλὴ etiamnum, dum haec lis coram iudicibus agitur.

§. 11. ποιησαμένῃ. Vulgo ποιησαμένοις, ut FYrstv. Ex Aug. I primus correxit Reisk. — μηδὲ — μηδ' —. Ne putes haec dici ut μήτε — μήτε, quod hoc loco ne potuisse quidem poni apparet; prius μηδὲ eam vim retinet, quam etiam solum positum habet, alterum (quod quomodo a μήτε differat, vide apud Herm. ad Soph. Philoct. 760) vim negativam continuat. — ὁ τιθεὶς τὸν νόμον. Nihil frequentius ea formula, v. §. 25. Aristocr. §. 27 et 29. Sed §. 30 huius orationis et Aristocr. §. 25 τὸν θέντα τὸν νόμον et ὁ θεὶς τὸν νόμον dicitur ita, ut tempus, quo data est lex, respiciatur. Schaefer. ad huius orat. p. 601, 6 (§. 25) τιθεὶς imperfecti esse censet: at neque imperfecto hic locus est neque omnino participium praesentis simul imperfecti esse potest. Aliter ad Dem. p. 629, 5 rem explicat participia illa substantivorum vice fungi contendens. Bernhardy Synt. p. 370 diversa plane miscet. Mihi illud τιθεὶς ita dici certum est, ut lex, quae adhuc valet et firma est, intelligatur, quare eius auctor quamvis diu mortuus sit, iure participio praesentis ὁ τιθεὶς τὸν νόμον dicatur. Eodem modo Aristocr. §. 27 et 70: ὁ γράφων τὸ ψήφισμα explicandum;

μὴ πεποίημαι μνείαν περὶ τῶν νεῶν ἐν ὅλῳ τῷ
ψηφίσματι, ἀλλ' ἕτερ' ἄττα λέγω δι' ἃ τὴν βου-
9 λὴν στεφανῶ, πῶς παρὰ τὸν νόμον εἴρηκα; ἔστι
δὲ πρὸς ταῦτ' οὐ χαλεπὸν τὰ δίκαια ὑμῖν ἀντειπεῖν,
ὅτι πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ
ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων καὶ δια-
χειροτονίαν ἐδίδοσαν, ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ
βουλὴ βεβουλευκέναι καὶ ὅτῳ μή· καίτοι τούς γε
μὴ αἰτοῦντας μηδὲ λαβεῖν ἀξιοῦντας τὴν ἀρχὴν οὐδ'
10 ἐπερωτᾶν προσῆκεν. πρὸς τοίνυν τούτοις ἔστιν ἃ
Μειδίου κατηγοροῦντος τῆς βουλῆς καὶ ἄλλων τι-

quam Lutet. habet, mavult, ut ambiguitas significationis tollatur. Sed plane nulla ambiguitas esse potest. Item scripsit Bekker. or. de male gesta leg. §. 221: *ταῦτ' ἀκήκοα αὐτὸν λέγειν*. Or. contra Phorm. §. 8: *ἃς ἔδωκ' αὐτῷ*. Or. adv. Olympiod. §. 8: *συνεχώρησ' αὐτῷ*. Or. contra Timoth. §. 65: *ἔδωκ' ἄν*. Orat. contra Conon. §. 2: *ἐπειδὰν ἃ πέπονθ' ἀκούσητε*. His omnibus in locis *α* elisum esse Schaefer. aegre fert. — *εἴρηκα*. V. §. 24. Solenne est verbum de iis, qui rogationem ferunt. V. Timocr. §. 27, 39, 42, 63, 71. — *εἰ δὲ. δὴ ΓΣΥΩrste*. — *ἄττα*. Paris., Wolf et Reisk. *ἅττα*. V. Buttm. Gr. gr. maior. I p. 307, 5. Anecd. Bekk. p. 197, 9: *Ἄττα· δασυνόμενον μὲν δηλοῖ τὸ ἅ τ ι ν α, ψιλούμενον δὲ τὸ τ ι ν ά*. V. etiam p. 460, 32 — 461, 10.

§. 9. *δὲ. δὴ* Bavar. — *ταῦτ'*. Ita bene Bekker. et Dindorf. Vulgo *ταῦτα*. — *ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης*. Laudat hunc locum Harpocr. s. v. *Ἐπιψηφίζων* male (ut Zonaras c. 849) explicans *ἐπικυρῶν*. Vide Schoemann. de comit. p. 120. — Pro *ἐπιστάτης* Ω habet *ἐπὶ ταύτης*. — *διαχειροτονίαν*. V. Harpocration s. v. *Διαχειροτονία*. Zonaras c. 516. Meier. de bonis etc. p. 80. Schoemann., l. l. — *λαβεῖν ἀξιοῦντας*. Ita Bekk. et Dindorf. Vulgo *ἀξιοῦντας λαβεῖν*, ut *Fιν*. — *οὐδ'*. Sic saepe particula negativa ad participium cum negatione iunctum refertur. V. orat. contra Phorm. §. 4: *ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τῶν μὴ γενομένων ὅλως συμβολαίων Ἀθηναῖοι μηδ' εἰς τὸ Ἀθηναίων ἐμπόριον παραγράφεσθαι δεδώκασιν*. Disserui ea de re Quaestion. Demosth. p. 7 sq. — *προσῆκεν*. Sic recte Bekk. et Dind. Ad novam rem enim in sqq. orator progreditur. Vulgo *προσῆκε*. Aug. I et *k προσήκει*. *Σ* addit *οὐδὲ ἓν δήπου*. V. §. 5 extrem.

§. 10. *Μειδίου — καὶ ἄλλων τινῶν*. Recte Iurinus, Tay-

γνώριμα, τοῦτο μὲν, εἰ βούλεσθε, οἱ τὰ προπύλαια καὶ τὸν παρθενῶνα οἰκοδομήσαντες ἐκεῖνοι καὶ τἆλλα ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἱερὰ κοσμήσαντες, ἐφ' οἷς φιλοτιμούμεθα πάντες εἰκότως, — ἴστε γὰρ δήπου τοῦτο ἀκοῇ, ὅτι τὴν πόλιν ἐκλιπόντες καὶ κατακλεισθέντες εἰς Σαλαμῖνα ἐκ τοῦ τριήρεις ἔχειν πάντα μὲν τὰ σφέτερα αὐτῶν καὶ τὴν πόλιν,

ἑωράκατε. — εἰ βούλεσθε. Schol. cod. Aug. ad h. l. putat ἀκούσατε deesse. Sed recte Schaefer. eius formulae εἰ βούλει usum solennem esse dicit, quando de pluribus exemplis, quae in promptu sint, unum aliquod decerpatur memorandum vertitque: ut hoc (his) utar. Affert Plat. Hipp. Mai. p. 282 C. Steph.: εἰ δὲ βούλει, ὁ ἡμέτερος ἑταῖρος —. V. etiam Passov. in lexico s. v. Βούλομαι. Dem. Aristocr. §. 123: οἷον, εἰ βούλεσθε, Σίμων, Βιάνωρ, Ἀθηνόδωρος, ἄλλοι μυρίοι. — τὰ προπύλαια καὶ τὸν παρθενῶνα. V. Paus. I c. 22 §. 4 et c. 24 §. 5. Anecd. Bekkeri p. 288, 29; 290, 1. Schol. cod. Aug. ad h. l. Boeckh. Oeconom. etc. I p. 216 sq. Kruse Hellas vol. II p. I pag. 79 sqq. Odofr. Müller. *Handbuch d. Archaeologie der Kunst* p. 77, 84, 96. Cfr. infra §. 76. Aristocr. §. 207 et Olynth. III §. 25, ubi orator splendidas et magnificas veteram Atheniensium aedes egregie laudat. — τἆλλα. Ante Bekkerum legebatur τἆλλα πάντα, ut *Flv* habent. πάντα etiam ab Aug. I abest. — ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Bene Wolf. haec explicat: e spoliis barbarorum. — ἴστε γὰρ δήπου τοῦτο ἀκοῇ. γὰρ, quod ab Aug. I *kr* abest, Reisk. et Bekk. uncis incluserunt, Dindorf. probante Schaefero delevit. Ita sane oratio, quae paullo contortior est, aliquanto expeditior redditur. Sed particulam a tot libris defensam equidem eiicere non ausim. Tuitus est eam etiam Förtsch. Commentat. crit. de locis nonnullis Lysiae et Demosth. p. 57 ita, ut orationis filo abrupto sequentia τὴν πόλιν ἐκλιπόντες κ. τ. λ. orator ab interpositis verbis ἴστε γὰρ — ὅτι suspensa faceret, γὰρ autem post ἴστε ideo adderet, ut cum ante dixisset: ἃ δ' οὖν — γνώριμα, hanc sententiam firmaret illis ἴστε γὰρ etc. Posui igitur lineolam post εἰκότως. De verbis ἴστε ἀκοῇ Schaefer. laudat Lennepium ad Phalar. p. 229 b. — τὴν πόλιν ἐκλιπόντες κ. τ. λ. V. Herod. VIII c. 41. Idem narrat Lysias orat. funebr. §. 33 Bekker. — ἐξέλιπον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τὴν πόλιν —, ὑπεκθέμενοι δὲ παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ μητέρας εἰς Σαλαμῖνα συνήθροιζον καὶ τὸ τῶν ἄλλων συμμάχων ναυτικόν. — κατακλεισθέντες. Aug. I κατακλειθέντες. — αὐτῶν. ἑαυτῶν r. — ἔσωσαν.

τῇ ναυμαχίᾳ νικήσαντες, ἔσωσαν, πολλῶν δὲ καὶ μεγάλων ἀγαθῶν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι κατέστησαν αἴτιοι, ὧν οὐδ' ὁ χρόνος τὴν μνήμην ἀφελέσθαι δύναται. εἶεν· ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν ἀρχαῖα καὶ παλαιά.
14 ἀλλ' ἃ πάντες ἑωράκατε, ἴσθ' ὅτι πρῴην Εὐβοεῦσιν ἡμερῶν τριῶν ἐβοηθήσατε καὶ Θηβαίους ὑποσπόνδους ἀπεπέμψατε. ἆρ' οὖν ταῦτ' ἐπράξατ' ἂν οὕτως ὀξέως, εἰ μὴ ναῦς εἴχετε καινὰς ἐν αἷς

ἐσώθησαν ΥΩ. — μνήμην. Paris. I Ωs μνείαν. Y μνείαν μνήμην. Male Anecd. Bekk. p. 107, 25: Μνείαν· τὴν μνήμην. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ. Certe in universum ita μνεία explicari nequit. Hinc Schaefero non assentior monenti, videndum esse ne μνείαν sit oratoris, ut §. 8 πεποίημαι μνείαν. Insolenter, quanquam non falso dici videtur: ὁ χρόνος τὴν μνείαν τούτων οὐδέποτε ἀφελέσθαι δύναται.

§. 14. εἶεν. V. Herm. ad Soph. Ai. vers. 101. Reisig. Enarrat. Sophocl. Oed. Col. 1303. Anecd. Bekk. p. 243, 24: Εἶεν· ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἔστι γὰρ ἐπίῤῥημα ἀφοριστικόν· ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον ἀφορίζει αὐτά. — ἀρχαῖα καὶ παλαιά. Schaeferus sua in Stephani Thes. c. 2285 D citat. — ἃ. kr ἃ δὲ πάντες. — πρῴην. Ita Bekker. et Dindorf. Vulgo πρώην, atque ita etiam Reisk., quanquam Ang. I ι subscriptum addit. Etymol. M. p. 266, 20: πρῴϊος, πρῳΐα· ἡ αἰτιατική, πρῳΐαν καὶ τροπῇ Βοιωτικῇ πρωίην, ἐξ οὗ τὸ πρῴην ἐπίῤῥημα. p. 692, 7: — πρῳΐαν· καὶ Ἰονικῶς πρωΐην καὶ κατὰ συναίρεσιν πρῴην. — δεῖ οὖν γινώσκειν, ὅτι τὸ πρῴην σὺν τῷ ι γράφεται ὡς γινόμενον ἀπὸ τοῦ πρωΐ. — Expeditio Atheniensium, quam orator significat, facta est Olymp. 105, 3, Cephisodoto archonte. V. Diodor. XVI, 7 coll. Boeckh. Oecon. etc. II p. 88 et Clinton. Fast. Hellen. p. 132 ed. Krueger. Dem. or. de Cherson. §. 74: ἔστε γὰρ δήπου τοῦθ' ὅτι Τιμόθεός ποτ' ἐκεῖνος ἐν ὑμῖν ἐδημηγόρησεν ὡς δεῖ βοηθεῖν καὶ τοὺς Εὐβοέας σώζειν, ὅτε Θηβαῖοι κατεδουλοῦντο αὐτούς etc. Aeschin. or. in Ctes. §. 85 Bekk. ea de re haec dicit: — ἐπειδὴ διέβησαν εἰς Εὔβοιαν Θηβαῖοι καταδουλώσασθαι τὰς πόλεις πειρώμενοι, ἐν πέντε ἡμέραις ἐβοηθήσατε αὐτοῖς καὶ ναυσὶ καὶ πεζῇ δυνάμει καὶ πρὶν τριάκονθ' ἡμέρας διελθεῖν ὑποσπόνδους Θηβαίους ἀφήκατε κύριοι τῆς Εὐβοίας γενόμενοι κ. τ. λ. — εἴχετε. Ne putes pro aoristo imperfectum esse positum. De re durante cum sermo sit, recte illi tempori locus datur. — καινὰς. κενὰς k. — ἠδύνασθε. Ang. I. ἐδύ-

ἐβοηθήσατε; ἀλλ' οὐκ ἂν ἠδύνασθε. ἄλλα πολλὰ ἔχοι τις ἂν εἰπεῖν ἃ τῇ πόλει γέγονεν ἐκ τοῦ ταύ-
15 τας κατεσκευάσθαι καλῶς ἀγαθά. εἶεν· ἐκ δὲ τοῦ κακῶς πόσα δεινά; τὰ μὲν πολλὰ ἐάσω· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Δεκελεικοῦ πολέμου (τῶν γὰρ ἀρχαίων ὄν, ὃ πάντες ἐμοῦ μᾶλλον ἐπίστασθε, ὑπομνήσω) πολλῶν καὶ δεινῶν ἀτυχημάτων συμβάντων τῇ πόλει οὐ πρότερον τῷ πολέμῳ παρέστησαν πρὶν τὸ ναυτικὸν

νασθε. — ἄλλα. Vulgo ἀλλὰ. Correxit Reisk. ex Aug. I et Bavar. — ἔχοι τις ἂν. ἄν τις ἔχοι k.

§. 15. πόσα om. s. — τὰ μὲν πολλὰ ἐάσω· ἀλλ' — παρέστησαν. Haec breviloquentia usitatissima. Or. de Chers. §. 32: τὰ μὲν ἄλλα ἐάσω· ἀλλ' ἐπειδὰν —. Reisk. explicat: ἀλλ' ἐν τοῦτο μόνον ἐρῶ· ἐπειδὰν —. Or. de male gesta leg. §. 331: τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, ἀλλὰ — ἐξεκήρυξεν. V. Leptin. §. 52. Mid. §. 181. Timocr. §. 107. Simili ratione dicitur infra §. 70: τὰ μὲν οὖν πολλὰ ὧν λέγων ὑμᾶς εἰρενάκιζε παραλείψω· φῆσας δ' — ἔπεισεν, quod redit Timocr. §. 177. Compara denique haec: Or. de male gesta leg. §. 111: Οὐ τοίνυν ἐκ τούτων μόνον δῆλός ἐσθ' ὅτι χρημάτων ἅπαντ' εἶπεν ἐκεῖνα. ἀλλ' ἤκουν ὡς ὑμᾶς — πρέσβεις μετ' αὐτῶν etc. Or. adv. Boeot. de nom. §. 23: οὐ τοίνυν ἐκ τούτων ἔστιν ἰδεῖν μόνον ὅτι ψεύσεται, ταῦτ' ἂν λέγῃ, ἀλλὰ — ἐφοίτα. V. simile quid apud Cic. Offic. II c. 8 init. — ἀλλ' ἐπὶ — συμβάντων. Citat Tiber. p. 52 ed. Boiss. — τοῦ Δεκελεικοῦ πολέμου. δεκελεικοῦ k et Tiber. V. Thucyd. VII, 19 coll. Clinton. fast. Hell. p. 80. Drumann. Ideen etc. p. 313. Decelea munita est Ol. 91, 4. Athenas Lysander cepit Ol. 94, 1. Hinc Isocrat. adv. Callim. §. 47 id bellum intelligens decem annos Lacedaemonios cum Atheniensibus bellasse dicit. Breviter eam rem commemorat Dem. or. de cor. §. 96; Mid. §. 146; adv. Eubul. §. 18. Cornel. Nepot. Alcib. 4. — (τῶν γὰρ ἀρχαίων ὄν — ὑπομνήσω). Tiber. ita: ἓν γὰρ, ὃ πάντες ἐμοῦ μᾶλλον ἐπίστασθε, μὴ ὑπομνησθῶ. — πολλῶν καὶ. Editiones ante Bekkerum omnes et codd. τῶν πολλῶν τε καὶ. πολλῶν γὰρ καὶ F. et Bavar. τε om. etiam Tiber. et Aug. I. — ἀτυχημάτων om. Tiber. — οὐ πρότερον — ἀπώλετο. Citant Anecd. Bekk. 164, 9. — παρέστησαν. Anecd. Bekk. 166, 5. Παρίστημι· λαμβάνω, αἰτιατικῇ. Δίων εἰκοστῷ δευτέρῳ βιβλίῳ· „ὧν τὰ μὲν βᾳ ἤρει, τὰ δὲ καὶ ὁμολογᾳ παρίστατο." Rectius. p. 289, 15: Παρέστησαν· ἐνίκησαν, ἐπεὶ τάχα οἱ ἡττώμενοι καὶ οἱ αἰχμάλωτοι παρίστανται τοῖς νικηκόσιν ὡς δοῦλοι

αὐτῶν ἀπώλετο. καὶ τί δεῖ τὰ παλαιὰ λέγειν; τὸν 598
τελευταῖον γὰρ ἴστε, τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους πόλεμον, ὅτε μὲν ναῦς οὐκ ἐδοκεῖτε ἀποστεῖλαι δυνήσεσθαι, πῶς διέκειθ' ἡ πόλις· ἴστε ὀρόβους ὄντας ὠνίους. ἐπειδὴ δ' ἀπεστείλατε, εἰρήνης

δεσπότας. Etym. M. 653, 1: Παρέστησαν, Δημοσθένης, ἐνίκησαν· ἐπειδὴ οἱ ἡττώμενοι παρίσταντο τοῖς νενικηκόσιν, ὡς δοῦλοι δεσπότας. Scribendum esse ἐνικήθησαν apparet. Dem. Olynth. I §. 18 p. 14, 12 Reisk. Ὄλυνθον παραστήσεται. Taylor. exempla attulit haec: Thuc. I, 98, 124 (ibid. c. 114 scribi maluit: τὴν μὲν ἄλλην ὁμολογίᾳ παρεσιήσαντο pro vulgato κατεσιήσαντο) et Herod. III, 13. Adde III, 155. — πρὶν. Ita Bekker. et Dind. Vulgo πρὶν ἢ, ut etiam Ekrtv. ἢ abest etiam in Anecd. Bekk. πρὶν ἢ Demosthenem, et omnino veteres Atticos (id est qui Platone non sunt recentiores) usurpasse negat Dindorf. praef. ad Dem. p. IV, ad Isocr. p. V coll. Ind. Gr. ad Comment. in Aristoph. T. VI p. 604 a. et Reisig. ad Soph. Oed. Col. p. 180. — αὐτῶν. Venetus αὐτῆς. — καὶ τί δεῖ τὰ παλαιὰ λέγειν; „V. Wyttenbachii Iulianea p. 141 s. ed. Lips." Schaefer. — τὸν τελευταῖον γὰρ ἴστε etc. Ad haec schol. cod. Aug. dicit: ὁ γενόμενος περὶ Κερκύραν. Corcyra potitus est Timotheus, Cononis filius, et Lacedaemonios pugna navali ad Alyziam v. Leucada vicit Ol. 101, 2 (a Ch. n. 375), v. Xen. Hell. V, 4 §. 64. Clinton. p. 116, sed Athenienses crescentem Thebanorum potentiam metuentes et omnium rerum inopia coacti pacem cum Lacedaemoniis faciunt (Hell. VI c. 2 init.). Timotheus igitur a Corcyra redux, cum Zacynthiorum exsules restitueret, novam belli praebuit ansam, quod bellum in [Dem] or. adv. Neaer. §. 36 ὁ ὕστερος πόλεμος dicitur. Lacedaemonii Corcyram obsederunt: sed Iphicrates eos Ol. 101, 4 vicit Corcyramque liberavit (Hell. VI, 2 §. 2 — 38). Deinde pax secuta est Ol. 102, 1. V. Hell. VI, 3 coll. Clinton. p. 118 — 20. Quanta vero inopia Athenienses eo bello pressi sint, apparet e Xen. l. l. VI, 2 init. et ex eo, quod cum Timotheus ad Corcyram obsidione liberandam classem parare vellet, unde in Attica id faceret, non habuit, quam ob causam Athenienses ei succensentes Iphicratem ducem elegerunt, qui undecunque posset, naves collegit. V. ibid. §. 14. — πόλεμον. Interpunxi ut in Lutet. Bekker. et Dindorfiana editione factum. Reisk. post πόλεμον plene et post πόλις signo interrogandi interpunxit. Wolf. post πόλεμον comma, post πόλις interrogandi signum posuit. Schaefer. quoque Bekkeri rationem praefert. — ὀρόβους. V. Boeckh. Oecon. etc. I p. 114, II,

16 ἐτύχετε ὁποίας τινὸς ἠβούλεσθε. ὥστε δικαίως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τηλικαύτην ἐχουσῶν ῥοπὴν ἐφ' ἑκάτερα τῶν τριήρων, τοῦτον ὅρον τεθείκατε τῇ βουλῇ, πότερ' αὐτὴν δεῖ λαβεῖν τὴν δωρεὰν ἢ οὔ. εἰ γὰρ πάντα τἆλλα διοικήσει καλῶς, δι' ὧν

411. — ὠνίους. Reisk. in Ind. graec. explicat: Tanta erat annonarum caritas, ut vel ciceres magni venirent. Wolf. et Schaefer. rectius: venales. — ἠβούλεσθε. Ita Reisk. ex Paris. I et V et ex Aug. I correxit. Vulgo ἐβούλεσθε.

§. 16. τῶν τριήρων. Ita Bekker. et Dindorf. Vulgo τριηρῶν. Aug. I constanter, ut Reisk. monet, τριήρων. — τοῦτον ὅρον. Vulgo ὅρον τοῦτον. Priorem verborum ordinem omnes Bekkeri codd. et apud Taylorum nonnulli, ut ipse parum accurate dicit, exhibent. Venetus τοῦτον νόμον. Vulgatum ordinem non malum esse recte monet Schaeferus afferens Dionys. Halic. T. IV. p. 2159 Reisk. προσθήκη γὰρ αὕτη γε. Confer. etiam Dem. Leptin. §. 17: οὐ μικρὰν φυλακὴν αὐτῶν ταύτην ἀφῃρηκώς ἔσει. Or. pro cor. trierarch. p. 1233, 23 §. 19: ἐρωτήσειν ἰδίαν αὐτοί τινα ταύτην ἔχοντες. Bekkeri ordo usitatissimus. Herodotus IV, 65 extrem. (quem locum Schaefer. attulit) ταύτην ἀνδραγαθίην λέγοντες. [Dem.] or. contra Timoth. §. 63: ὥστ' ἂν ταύτῃ ἀπολογίᾳ κατεχρῆτο. His omnibus in locis pronomen demonstr. sive ante substantivum sive post positum non iungendum esse cum substantivo inde patet, quod articulus abest. Nos quod Graeci demonstrativo ad genus substantivi accommodato exprimunt, neutro articuli vel demonstrativi significamus, uti locum Demosthenis, unde exorsi sumus, reddimus „*Ihr habt dem Rathe dies als Gesetz bestimmt.*" V. Reisig. Coniect. p. 177 sqq. Bernhardy Synt. p. 319. Sed etiam Graecos neutrum demonstrativi ita ponere multa docent exempla. V. Bernhardy p. 280 sq. — Anecd. Bekk. p. 285, 12: Ὅρος· ἔστι μὲν καὶ τὰ ὅρια καὶ τῆς χώρας τὰ τέλη, τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κανόνος. Usitatissima metaphora. Dem. or. de cor. §. 296: τὴν δ' ἐλευθερίαν καὶ τὸ μηδένα ἔχειν δεσπότην αὐτῶν, ἃ τοῖς προτέροις Ἕλλησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανόνες, ἀνατετραφότες. Midian. §. 105: ἕνα ὅρον θέμενος παντὶ τρόπῳ με ἀνελεῖν. Plane diversum est, quod apud oratores frequentissimum, ὅρους τιθέναι vel ἱστάναι, aedibus vel fundis oppigneratis palos affigere, qua de re v. Harpocration s. vv. Ἀστικτον γωνίον et Ὅρος. Anecd. Bekk. p. 192, 5; p. 285, 13 et 455, 20. — λαβεῖν τὴν δωρεάν. k τὴν δωρεὰν λαβεῖν. — πάντα τἆλλα. τὰ ἄλλα πάντα k. — διοικήσει ΣΥΩkrs. διοίκησε Ald. διοικήσα

μὴ πεποίημαι μνείαν περὶ τῶν νεῶν ἐν ὅλῳ τῷ ψηφίσματι, ἀλλ' ἕτερ' ἄττα λέγω δι' ἃ τὴν βου-
9 λὴν στεφανῶ, πῶς παρὰ τὸν νόμον εἴρηκα; ἔστιν δὲ πρὸς ταῦτ' οὐ χαλεπὸν τὰ δίκαια ὑμῖν ἀντειπεῖν, ὅτι πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν, ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλευκέναι καὶ ὅτῳ μή· καίτοι τούς γε μὴ αἰτοῦντας μηδὲ λαβεῖν ἀξιοῦντας τὴν ἀρχὴν οὐδ'
10 ἐπερωτᾶν προσῆκεν. πρὸς τοίνυν τούτοις ἔστιν ἃ Μειδίου κατηγοροῦντος τῆς βουλῆς καὶ ἄλλων τι-

quam Lutet. habet, mavult, ut ambignitas significationis tollatur. Sed plane nulla ambiguitas esse potest. Item scripsit Bekker. or. de male gesta leg. §. 221: ταῦτ' ἀκήκοα αὐτὸν λέγειν. Or. contra Phorm. §. 8: ἃς ἔδωκ' αὐτῷ. Or. adv. Olympiod. §. 8: συνεχώρησ' αὐτῷ. Or. contra Timoth. §. 65: ἔδωκ' ἄν. Orat. contra Conon. §. 2: ἐπειδὰν ἃ πέπονθ' ἀκούσητε. His omnibus in locis α elisum esse Schaefer. aegre fert. — εἴρηκα. V. §. 24. Solenne est verbum de iis, qui rogationem ferunt. V. Timocr. §. 27, 39, 42, 63, 71. — εἰ δὲ. δὴ FΣΥΩrste. — ἄττα. Paris., Wolf et Reisk. ἄττα. V. Buttm. Gr. gr. maior. I p. 307, 5. Anecd. Bekk. p. 197, 9: Ἄττα· δασυνόμενον μὲν δηλοῖ τὸ ἄτινα, ψιλούμενον δὲ τὸ τινά. V. etiam p. 460, 32 — 461, 10.

§. 9. δὲ. δὴ Bavar. — ταῦτ'. Ita bene Bekker. et Dindorf. Vulgo ταῦτα. — ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης. Laudat hunc locum Harpocr. s. v. Ἐπιψηφίζων male (ut Zonaras c. 849) explicans ἐπικυρῶν. Vide Schoemann. de comit. p. 120. — Pro ἐπιστάτης Ω habet ἐπὶ ταύτης. — διαχειροτονίαν. V. Harpocration s. v. Διαχειροτονία. Zonaras c. 516. Meier. de bonis etc. p. 80. Schoemann. l. l. — λαβεῖν ἀξιοῦντας. Ita Bekk. et Dindorf. Vulgo ἀξιοῦντας λαβεῖν, ut FΥυ. — οὐδ'. Sic saepe particula negativa ad participium cum negatione iunctum refertur. V. orat. contra Phorm. §. 4: ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τῶν μὴ γενομένων ὅλως συμβολαίων Ἀθήνησι μηδ' εἰς τὸ Ἀθηναίων ἐμπόριον παραγράψεσθαι δεδώκασιν. Disserni ea de re Quaestion. Demosth. p. 7 sq. — προσῆκεν. Sic recte Bekk. et Dind. Ad novam rem enim in sqq. orator progreditur. Vulgo προσῆκε. Aug. I et k προσήκει. Σ addit οὐδὲ ἐν δήπου. V. §. 5 extrem.

§. 10. Μειδίου — καὶ ἄλλων τινῶν. Recte Iurianus, Tay-

ἀκούω δ' αὐτὸν τοιοῦτον ἐρεῖν τινὰ ἐν ὑμῖν λόγον, ὡς οὐχ ἡ βουλὴ γέγονεν αἰτία τοῦ μὴ πεποιῆσθαι τὰς ναῦς, ἀλλ' ὁ τῶν τριηροποιῶν ταμίας ἀποδρὰς ᾤχετο ἔχων πένθ' ἡμιτάλαντα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἀτύχημα συμβέβηκεν. ἐγὼ δὲ πρῶτον μὲν αὐτὸ τοῦτο θαυμάζω, εἰ στεφανοῦν ἐπὶ τοῖς ἠτυχημένοις ἠξίου τὴν βουλήν· τῶν κατορθουμένων γὰρ ἔγωγε ἡγούμην ἔργων τὰς τοιαύτας ὡρίσθαι τιμάς· ἔπειτα

etiam Aug. I habet. Vulgatam αὐτὸς exhibent etiam *Flv.* — ἂν post πεισθείητε om. *ΣΥΩr.* — τοιοῦτον. Aug. I et *kr* καὶ τοιοῦτον, quod non spernendum. — ἐρεῖν τινά. Aug. I et *b* τινα ἐρεῖν. — ὁ τῶν τριηροποιῶν ταμίας. V. Boeckh. Oeconom. etc. I p. 183 et 268. Quod post ταμίας legebatur pronomen ὅς, in Aug. I, Bavar., Aldina, Paulina omissum et in nullo suorum librorum repertum recte delevit Bekker. secutusque est Dindorf. Dixi de hac breviloquentia Quaestion. Demosthen. p. 65 sq., ubi Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 163, Protagor. §. 77 laudavi. Dem. Midian. §. 218: οὐ γὰρ ἐκ πολιτικῆς αἰτίας, οὐδ' ὥσπερ Ἀριστοφῶν ἀποδοὺς τοὺς στεφάνους ἔλυσε τὴν προβολήν, ἀλλ' ἐξ ὕβρεως — κρίνεται. Reisk. ibi scribi voluit ὃς ἀποδοὺς etc. Aristocr. §. 203 scribendum: τὸ τελευταῖον δὲ νῦν, ἐπειδὴ Κερσοβλέπτην ἠξίουν ὧν αὐτοῖς ἐδόκει —, προστιθέασι δύο αὐτῷ, τὸν μὲν ὅσα ὑμεῖς ἀκηκόατε εἰργασμένον κακὰ, τὸν δ' ὅλως οὐδεὶς οἶδεν ἀνθρώπων τίς ἐστιν etc. Vulgo τὸν δ' ὅλως ὃν οὐδεὶς οἶδεν κ. τ. λ. — πένθ' ἡμιτάλαντα. Ita Bekk. et Dind. Vulgo πέντε ἡμιτ. Wolf. haec interpretatus „cum quatuor talentis et dimidio" reprehensus est a Casaubono ad Theophr. Charact. c. VI et a Tayloro ad h. l. V. Boeckh. l. l. p. 268. — ἀτύχημα. Ad hoc Wolfius: „ἀτυχήματι, καὶ' ἀτύχημα." Quare Schaefer. addit: „Si alterutro modo censuit corrigendum; multum erravit. V. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 108." — ἠτυχημένοις. ἠτυχησομένοις *t* et index Aldi. — ἔγωγε ἡγούμην ἔργων. Aug. I et *k* ἔργον ἔγωγε ἡγοῦμαι. Imperf. ἡγούμην refer ad ἠξίου „adhuc opinabar —." κἀκεῖνο refertur ad id, quod proxime sequitur, qua de re dixit Wolf. Leptin. p. 282 (p. 475, 13 Reisk.), ubi Demosthenes dicit: μάθοιτε δὲ τοῦτο μάλιστ' ἂν ἐκείνως, εἰ λογίσαισθε —. Ibid. p. 475 extrem. φέρε δὴ κἀκεῖνα ἐξετάσωμεν. — Quod in Aug. I *Σkr* ante κἀκεῖνο legitur δὲ, rectius omittitur. Nam post εἶτα, ἔπειτα, πάλιν et si-

λεγόντων δυνάμει τὸ πρᾶγμα καταστῆσαι, ἀλλ' ὃ δίκαιον ἦν εὑρεῖν ἅμα καὶ συμφέρον τῷ δήμῳ, νόμῳ τετάχθαι. τὰς τριήρεις οὐ πεποίησαι; μὴ τοίνυν αἴτει τὴν δωρεάν. ὅπου δ' αἰτεῖν οὐκ ἐᾷ, πῶς οὐ σφόδρα γε δοῦναι κωλύει;

12 Ἄξιον τοίνυν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι κἀκεῖνο ἐξετάσαι, τί δή ποτε, ἂν τἆλλα πάντα ἡ βουλὴ καλῶς βουλεύσῃ καὶ μηδεὶς ἔχῃ μηδὲν ἐγκαλέσαι, τὰς δὲ τριήρεις μὴ ποιήσηται, τὴν δωρεὰν οὐκ ἔξεστιν αἰτῆσαι. εὑρήσετε γὰρ τοῦτο τὸ ἰσχυρὸν ὑπὲρ τοῦ δήμου κείμενον. οἶμαι γὰρ ἂν μηδένα ἀντειπεῖν ὡς οὐχ ὅσα πώποτε τῇ πόλει γέγονεν ἢ νῦν ἔστιν ἀγαθὰ ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον, ἐκ τῆς τῶν τριήρων τὰ μὲν κτήσεως, τὰ δ' ἀπουσίας γέ-
13 γονεν. οἷον πολλὰ μὲν ἄν τις ἔχοι λέγειν καὶ παλαιὰ καὶ καινά· ἃ δ' οὖν πᾶσι μάλιστ' ἀκοῦσαι

quanquam enim scriptum erat illud decretum, Aristocrates tamen id scribere dicitur, quia valet, dum praesente iudicio antiquetur. — ἐπὶ Paris. V ἴσως. — σφόδρα γε. Ita Bekker. secundum ΣΥΩrs dedit, secutus est Dind. Vulgo δοῦναί γε.

§. 12. τἆλλα. Dindorf. ubique τἄλλα. V. Buttm. Gr. gr. maior. I p. 115. 118; II p. 391. — ἔχῃ. ἔχει Aug. I. — μὴ. Ω οὐ. — αἰτῆσαι. Plene interpunxi cum Schaefero et Dindorf. Reisk. et Bekker. αἰτῆσαι; — τὸ ἰσχυρὸν. Articulus abest ab Aldina, Bavar. Fkrtv. — οἶμαι. Reisk. οἴομαι. — θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον. De hoc usu vocis θάτερα Schaeferus laudat Buttmannum in Meinekii Menandreis p. 581. Compara Dem. or. de cor. §. 128: καλῶν ἢ μὴ τοιούτων. Or. contra Olymp. §. 30, indices τὰ ἕτερα ψηφίζεσθαι dicuntur, si damnant. Or. de cor. §. 212: εἰ μέν τι τῶν δεόντων ἐπράχθη, τὸν καιρὸν, οὐκ ἐμέ φησιν αἴτιον γεγενῆσθαι, τῶν δ' ὡς ἑτέρως συμβάντων ἁπάντων ἐμὲ καὶ τὴν ἐμὴν τύχην αἰτίαν εἶναι. Euphemismorum studiosissimos veteres fuisse constat. — τριήρων. τριηρῶν margo Lutet., Bavaric. FΣΥΩt. Vide Anecd. Bekk. p. 1006, 25. 1263. Goettling. ad Theodos. p. 224. Buttmann. Gr. gr. II p. 400 sq. De re v. Prolegg. c. VII.

§. 13. καινά. νέα k. — τοῦτο μὲν sine τοῦτο δέ. V. Herm. ad Vig. p. 702. Sequitur infra §. 14: ἀλλ' ἃ πάντες

γνώριμα, τοῦτο μὲν, εἰ βούλεσθε, οἱ τὰ προπύλαια καὶ τὸν παρθενῶνα οἰκοδομήσαντες ἐκεῖνοι καὶ τἆλλα ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἱερὰ κοσμήσαντες, ἐφ' οἷς φιλοτιμούμεθα πάντες εἰκότως, — ἴστε γὰρ δήπου τοῦτο ἀκοῇ, ὅτι τὴν πόλιν ἐκλιπόντες καὶ κατακλεισθέντες εἰς Σαλαμῖνα ἐκ τοῦ τριήρεις ἔχειν πάντα μὲν τὰ σφέτερα αὐτῶν καὶ τὴν πόλιν,

ἐωράκατε. — εἰ βούλεσθε. Schol. cod. Aug. ad h. l. putat ἀνύσατε deesse. Sed recte Schaefer. eius formulae εἰ βούλει usum solennem esse dicit, quando de pluribus exemplis, quae in promptu sint, unum aliquod decerpatur memorandum veritque: ut hoc (his) utar. Affert Plat. Hipp. Mai. p. 282 C. Steph.: εἰ δὲ βούλει, ὁ ἡμέτερος ἑταῖρος —. V. etiam Passov. in lexico s. v. Βούλομαι. Dem. Aristocr. §. 123: οἷον, εἰ βούλεσθε, Σίμων, Βιάνωρ, Ἀθηνόδωρος, ἄλλοι μυρίοι. — τὰ προπύλαια καὶ τὸν παρθενῶνα. V. Pans. I c. 22 §. 4 et c. 24 §. 5. Anecd. Bekkeri p. 288, 29; 290, 1. Schol. cod. Aug. ad h. l. Boeckh. Oeconom. etc. I p. 216 sq. Kruse Hellas vol. II p. I pag. 79 sqq. Odofr. Müller. *Handbuch d. Archaeologie der Kunst* p. 77, 84, 96. Cfr. infra §. 76. Aristocr. §. 207 et Olynth. III §. 25, ubi orator splendidas et magnificas veterum Atheniensium aedes egregie laudat. — τἆλλα. Ante Bekkerum legebatur τἆλλα πάντα, ut *Flv* habent. πάντα etiam ab Aug. I abest. — ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Bene Wolf. haec explicat: e spoliis barbarorum. — ἴστε γὰρ δήπου τοῦτο ἀκοῇ. γὰρ, quod ab Aug. I *kr* abest, Reisk. et Bekk. uncis incluserunt, Diudorf. probante Schaefero delevit. Ita sane oratio, quae paullo contortior est, aliquanto expeditior redditur. Sed particulam a tot libris defensam equidem eiicere non ausim. Tuitus est eam etiam Förtsch. Commentat. crit. de locis nonnullis Lysiae et Demosth. p. 57 ita, ut orationis filo abrupto sequentia τὴν πόλιν ἐκλιπόντες κ. τ. λ. orator ab interpositis verbis ἴστε γὰρ — ὅτι suspensa faceret, γὰρ autem post ἴστε ideo adderet, ut cum ante dixisset: ἃ δ' οὖν — γνώριμα, hanc sententiam firmaret illis ἴστε γὰρ etc. Posui igitur lineolam post εἰκότως. De verbis ἴστε ἀκοῇ Schaefer. laudat Lennepium ad Phalar. p. 229 b. — τὴν πόλιν ἐκλιπόντες κ. τ. λ. V. Herod. VIII c. 41. Idem narrat Lysias orat. funebr. §. 33 Bekker. — ἐξέλιπον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τὴν πόλιν —, ὑπεκθέμενοι δὲ παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ μητέρας εἰς Σαλαμῖνα συνήθροιζον καὶ τὸ τῶν ἄλλων συμμάχων ναυτικόν. — κατακλεισθέντες. Aug. I κατακλειθέντες. — αὐτῶν. ἑαυτῶν r. — ἔσωσαν.

τῇ ναυμαχίᾳ νικήσαντες, ἔσωσαν, πολλῶν δὲ καὶ μεγάλων ἀγαθῶν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι κατέστησαν αἴτιοι, ὧν οὐδ᾽ ὁ χρόνος τὴν μνήμην ἀφελέσθαι δύναται. εἶεν· ἀλλ᾽ ἐκεῖνα μὲν ἀρχαῖα καὶ παλαιά.
14 ἀλλ᾽ ἃ πάντες ἑωράκατε, ἴσθ᾽ ὅτι πρῴην Εὐβοεῦσιν ἡμερῶν τριῶν ἐβοηθήσατε καὶ Θηβαίους ὑποσπόνδους ἀπεπέμψατε. ἆρ᾽ οὖν ταῦτ᾽ ἐπράξατ᾽ ἂν οὕτως ὀξέως, εἰ μὴ ναῦς εἴχετε καινὰς ἐν αἷς

ἐσώθησαν ΥΩ. — μνήμην. Paris. I Ως μνείαν. Y μνείαν μνήμην. Male Anecd. Bekk. p. 107, 25: Μνείαν· τὴν μνήμην. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ. Certe in universum ita μνεία explicari nequit. Hinc Schaefero non assentior monenti, videndum esse ne μνείαν sit oratoris, ut §. 8 πεποίημαι μνείαν. Insolenter, quanquam non falso dici videtur: ὁ χρόνος τὴν μνείαν τούτων οὐδέποτε ἀφελέσθαι δύναται.

§. 14. εἶεν. V. Herm. ad Soph. Ai. vers. 101. Reisig. Enarrat. Sophocl. Oed. Col. 1303. Anecd. Bekk. p. 243, 24: Εἶεν· ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἔστι γὰρ ἐπίῤῥημα ἀφοριστικόν· ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον ἀφορίζει αὐτά. — ἀρχαῖα καὶ παλαιά. Schaeferus sua in Stephani Thes. c. 2285 D citat. — ἃ. kr ἃ δὲ πάντες. — πρῴην. Ita Bekker. et Dindorf. Vulgo πρώην, atque ita etiam Reisk., quanquam Ang. I ι subscriptum addit. Etymol. M. p. 266, 20: πρῴος, πρῴα· ἡ αἰτιατικὴ, πρῴαν καὶ τροπῇ Βοιωτικῇ πρωίην, ἐξ οὗ τὸ πρῴην ἐπίῤῥημα. p. 692, 7: — πρῴαν· καὶ Ἰονικῶς πρωΐην καὶ κατὰ συναίρεσιν πρῴην. — δεῖ οὖν γινώσκειν, ὅτι τὸ πρῴην σὺν τῷ ι γράφεται ὡς γινόμενον ἀπὸ τοῦ πρωΐ. — Expeditio Atheniensium, quam orator significat, facta est Olymp. 105, 3, Cephisodoto archonte. V. Diodor. XVI, 7 coll. Boeckh. Oecon. etc. II p. 88 et Clinton. Fast. Hellen. p. 132 ed. Krueger. Dem. or. de Cherson. §. 74: ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ᾽ ὅτι Τιμόθεός ποτ᾽ ἐκεῖνος ἐν ὑμῖν ἐδημηγόρησεν ὡς δεῖ βοηθεῖν καὶ τοὺς Εὐβοέας σώζειν, ὅτε Θηβαῖοι κατεδουλοῦντο αὐτούς etc. Aeschin. or. in Ctes. §. 85 Bekk. ea de re haec dicit: — ἐπειδὴ διέβησαν εἰς Εὔβοιαν Θηβαῖοι καταδουλώσασθαι τὰς πόλεις πειρώμενοι, ἐν πέντε ἡμέραις ἐβοηθήσατε αὐτοῖς καὶ ναυσὶ καὶ πεζῇ δυνάμει καὶ πρὶν τριάκονθ᾽ ἡμέρας διελθεῖν ὑποσπόνδους Θηβαίους ἀφήκατε κύριοι τῆς Εὐβοίας γενόμενοι κ. τ. λ. — εἴχετε. Ne putes pro aoristo imperfectum esse positum. De re durante cum sermo sit, recte illi tempori locus datur. — καινὰς. κενὰς k. — ἠδύνασθε. Ang. I. ἐδύ-

ἐβοηθήσατε; ἀλλ' οὐκ ἂν ἠδύνασθε. ἄλλα πολλὰ ἔχοι τις ἂν εἰπεῖν ἃ τῇ πόλει γέγονεν ἐκ τοῦ ταύ-
15 τας κατεσκευάσθαι καλῶς ἀγαθά. εἶεν· ἐκ δὲ τοῦ κακῶς πόσα δεινά; τὰ μὲν πολλὰ ἐάσω· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Δεκελεικοῦ πολέμου (τῶν γὰρ ἀρχαίων ἐν, ὃ πάντες ἐμοῦ μᾶλλον ἐπίστασθε, ὑπομνήσω) πολλῶν καὶ δεινῶν ἀτυχημάτων συμβάντων τῇ πόλει οὐ πρότερον τῷ πολέμῳ παρέστησαν πρὶν τὸ ναυτικὸν

νεσθαι. — ἄλλα. Vulgo ἀλλὰ. Correxit Reisk. ex Aug. I et Bavar. — ἔχοι τις ἄν. ἄν τις ἔχοι k.

§. 15. πόσα om. s. — τὰ μὲν πολλὰ ἐάσω· ἀλλ' — παρέστησαν. Haec breviloquentia usitatissima. Or. de Chers. §. 52: τὰ μὲν ἄλλα ἐάσω· ἀλλ' ἐπειδὰν —. Reisk. explicat: ἀλλ' ἐν τοῦτο μόνον ἐρῶ· ἐπειδὰν —. Or. de male gesta leg. §. 331: τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, ἀλλὰ — ἐξεκήρυξεν. V. Leptin. §. 52. Mid. §. 181. Timocr. §. 107. Simili ratione dicitur infra §. 70: τὰ μὲν οὖν πολλὰ ὧν λέγων ὑμᾶς ἐιρενάκιζε παραλείψω· φήσας δ' — ἔπεισεν, quod redit Timocr. §. 177. Compara denique haec: Or. de male gesta leg. §. 111: Οὐ τοίνυν ἐκ τούτων μόνον δῆλός ἐσθ' ὅτι χρημάτων ἅπαντ' εἶπεν ἐκεῖνα. ἀλλ' ἤκουν ὡς ὑμᾶς — πρέσβεις μετ' αὐτῶν etc. Or. adv. Boeot. de nom. §. 23: οὐ τοίνυν ἐκ τούτων ἔστιν ἰδεῖν μόνον ὅτι ψεύσεται, ταῦτ' ἂν λέγῃ, ἀλλὰ — ἐφοίτα. V. simile quid apud Cic. Offic. II c. 8 init. — ἀλλ' ἐπὶ — συμβάντων. Citat Tiber. p. 52 ed. Boiss. — τοῦ Δεκελεικοῦ πολέμου. δεκελεικοῦ k et Tiber. V. Thucyd. VII, 19 coll. Clinton. fast. Hell. p. 80. Drumann. Ideen etc. p. 313. Decelea munita est Ol. 91, 4, Athenas Lysander cepit Ol. 94, 1. Hinc Isocrat. adv. Callim. §. 47 id bellum intelligens decem annos Lacedaemonios cum Atheniensibus bellasse dicit. Breviter eam rem commemorat Dem. or. de cor. §. 96; Mid. §. 146; adv. Eubul. §. 18. Cornel. Nepot. Alcib. 4. — (τῶν γὰρ ἀρχαίων ἐν — ὑπομνήσω). Tiber. ita: ἓν γὰρ, ὃ πάντες ἐμοῦ μᾶλλον ἐπίστασθε, μὴ ὑπομνησθῶ. — πολλῶν καὶ. Editiones ante Bekkerum omnes et codd. τῶν πολλῶν τε καὶ. πολλῶν γὰρ καὶ F. et Bavar. τε om. etiam Tiber. et Aug. I. — ἀτυχημάτων om. Tiber. — οὐ πρότερον — ἀπώλετο. Citant Anecd. Bekk. 164, 9. — παρέστησαν. Anecd. Bekk. 166, 5. Παρίστημι· λαμβάνω, αἰτιατικῇ. Δίων εἰκοστῷ δευτέρῳ βιβλίῳ· „ὧν τὰ μὲν βίᾳ ἦρεν, τὰ δὲ καὶ ὁμολογίᾳ παρίστατο.“ Rectius. p. 289, 15: Παρέστησαν· ἐνίκησαν, ἐπεὶ τάχα οἱ ἡττώμενοι καὶ οἱ αἰχμάλωτοι παρίστανται τοῖς νενικηκόσιν ὡς δοῦλοι.

αὐτῶν ἀπώλετο. καὶ τί δεῖ τὰ παλαιὰ λέγειν; τὸν τελευταῖον γὰρ ἴστε, τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους πόλεμον, ὅτε μὲν ναῦς οὐκ ἐδόκεῖτε ἀποστεῖλαι δυνήσεσθαι, πῶς διέκειθ' ἡ πόλις· ἴστε ὀρόβους ὄντας ὠνίους. ἐπειδὴ δ' ἀπεστείλατε, εἰρήνης

δεσπόταις. Etym. M. 653, 1: Παρέστησαν, Δημοσθένης, ἐνίκησαν· ἐπειδὴ οἱ ἡττώμενοι παρίστανται τοῖς νενικηκόσιν, ὡς δοῦλοι δεσπόταις. Scribendum esse ἐνικήθησαν apparet. Dem. Olynth. I §. 18 p. 14, 12 Reisk. Ὄλυνθον παραστήσεται. Taylor. exempla attulit haec: Thuc. I, 98, 124 (ibid. c. 114 scribi maluit: τὴν μὲν ἄλλην ὁμολογίᾳ παρεσιήσαντο pro vulgato κατεστήσαντο) et Herod. III, 13. Adde III, 155. — πρὶν. Ita Bekker. et Dind. Vulgo πρὶν ἢ, ut etiam Ekrtv. ἢ abest etiam in Anecd. Bekk. πρὶν ἢ Demosthenem, et omnino veteres Atticos (id est qui Platone non sunt recentiores) usurpasse negat Dindorf. praef. ad Dem. p. IV, ad Isocr. p. V coll. Ind. Gr. ad Comment. in Aristoph. T. VI p. 604 a. et Reisig. ad Soph. Oed. Col. p. 180. — αὐτῶν. Venetus αὐτῆς. — καὶ τί δεῖ τὰ παλαιὰ λέγειν; „V. Wyttenbachii Iulianea p. 141 s. ed. Lips." Schaefer. — τὸν τελευταῖον γὰρ ἴστε etc. Ad haec schol. cod. Aug. dicit: ὁ γενόμενος περὶ Κερκύραν. Corcyra potitus est Timotheus, Cononis filius, et Lacedaemonios pugna navali ad Alyziam v. Leucada vicit Ol. 101, 2 (a Ch. n. 375), v. Xen. Hell. V, 4 §. 64. Clinton. p. 116, sed Athenienses crescentem Thebanorum potentiam metuentes et omnium rerum inopia coacti pacem cum Lacedaemoniis faciunt (Hell. VI c. 2 init.). Timotheus igitur a Corcyra redux, cum Zacynthiorum exsules restitueret, novam belli praebuit ansam, quod bellum in [Dem] or. adv. Neaer. §. 36 ὁ ὕστερος πόλεμος dicitur. Lacedaemonii Corcyram obsederunt: sed Iphicrates eos Ol. 101, 4 vicit Corcyramque liberavit (Hell. VI, 2 §. 2 — 38). Deinde pax secuta est Ol. 102, 1. V. Hell. VI, 3 coll. Clinton. p. 118—20. Quanta vero inopia Athenienses eo bello pressi sint, apparet e Xen. l. l. VI, 2 init. et ex eo, quod cum Timotheus ad Corcyram obsidione liberandam classem parare vellet, unde in Attica id faceret, non habuit, quam ob causam Athenienses ei succensentes Iphicratem ducem elegerunt, qui undecunque posset, naves collegit. V. ibid. §. 14. — πόλεμον. Interpunxi ut in Lutet. Bekker. et Dindorfiana editione factum. Reisk. post πόλεμον plene et post πόλις signo interrogandi interpunxit. Wolf. post πόλεμον comma, post πόλις interrogandi signum posuit. Schaefer. quoque Bekkeri rationem praefert. — ὀρόβους. V. Boeckh. Oecon. etc. I p. 114, II,

16 ἐτύχετε ὁποίας τινὸς ἠβούλεσθε. ὥστε δικαίως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τηλικαύτην ἔχουσῶν ῥοπὴν ἐφ' ἑκάτερα τῶν τριήρων, τοῦτον ὅρον τεθείκατε τῇ βουλῇ, πότερ' αὐτὴν ἀεὶ λαβεῖν τὴν δωρεὰν ἢ οὔ. εἰ γὰρ πάντα τἆλλα διοικήσει καλῶς, δι' ὃν

411. — ὠνίους. Reisk. in Ind. graec. explicat: Tanta erat annonarum caritas, ut vel ciceres magni venirent. Wolf. et Schaefer. rectius: venales. — ἠβούλεσθε. Ita Reisk. ex Paris. I et V et ex Aug. I correxit. Vulgo ἐβουλεσθε.

§. 16. τῶν τριήρων. Ita Bekker. et Dindorf. Vulgo τριηρῶν. Aug. I constanter, ut Reisk. monet, τριήρων. — τοῦτον ὅρον. Vulgo ὅρον τοῦτον. Priorem verborum ordinem omnes Bekkeri codd. et apud Taylorum nonnulli, ut ipse parum accurate dicit, exhibent. Venetus τοῦτον νόμον. Vulgatum ordinem non malum esse recte monet Schaeferus afferens Dionys. Halic. T. IV. p. 2159 Reisk. προσθήκη γὰρ αὕτη γε. Confer. etiam Dem. Leptin. §. 17: οὐ μικρὰν φυλακὴν αὐτῶν ταύτην ἀφῃρηκὼς ἔσει. Or. pro cor. trierarch. p. 1233, 23 §. 19: ἐρωσύνην ἰδίαν αὐτοί τινα ταύτην ἔχοντες. Bekkeri ordo usitatissimus. Herodotus IV, 65 extrem. (quem locum Schaefer. attulit) ταύτην ἀνδραγαθίην λέγοντες. [Dem.] or. contra Timoth. §. 63: ὥστ' ἂν ταύτῃ ἀπολογίᾳ κατεχρῆτο. His omnibus in locis pronomen demonstr. sive ante substantivum sive post positum non iungendum esse cum substantivo inde patet, quod articulus abest. Nos quod Graeci demonstrativo ad genus substantivi accommodato exprimunt, neutro articuli vel demonstrativi significamus, uti locum Demosthenis, unde exorsi sumus, reddimus „*Ihr habt dem Rathe dies als Gesetz bestimmt.*" V. Reisig. Coniect. p. 177 sqq. Bernhardy Synt. p. 319. Sed etiam Graecos neutrum demonstrativi ita ponere multa docent exempla. V. Bernhardy p. 280 sq. — Anecd. Bekk. p. 285, 12: Ὅρος· ἔστι μὲν καὶ τὰ ὅρια καὶ τῆς χώρας τὰ τέλη, τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κανόνος. Usitatissima metaphora. Dem. or. de cor. §. 296: τὴν δ' ἐλευθερίαν καὶ τὸ μηδένα ἔχειν δεσπότην αὐτῶν, ἃ τοῖς προτέροις Ἕλλησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανόνες, ἀνατετραφότες. Midian. §. 195: ἕνα ὅρον θέμενος παντὶ τρόπῳ με ἀνελεῖν. Plane diversum est, quod apud oratores frequentissimum, ὅρους τιθέναι vel ἱστάναι, aedibus vel fundis oppigneratis palos affigere, qua de re v. Harpocration s. vv. Ἄστικτον χωρίον et Ὅρος. Anecd. Bekk. p. 192, 5; p. 285, 13 et 455, 20. — λαβεῖν τὴν δωρεάν. k τὴν δωρεὰν λαβεῖν. — πάντα τἆλλα. τὰ ἄλλα πάντα k. — διοικήσει ΣΥΩkrs. διοίκησε Ald. διοικήσει

δὲ τό τ' ἐξ ἀρχῆς ταῦτ' ἐκτησάμεθα καὶ νῦν σώζομεν ταύτας μὴ ποιήσαιτο, τὰς τριήρεις λέγω, οὐδὲν ἐκείνων ὄφελος· τὴν γὰρ τῶν ὅλων σωτηρίαν πρῶτον, ὑπάρχειν δεῖ παρεσκευασμένην τῷ δήμῳ. οὗτος τοίνυν εἰς τοῦτ' ἐλήλυθε τοῦ νομίζειν αὑτῷ καὶ λέγειν καὶ γράφειν ἐξεῖναι πᾶν ὅ τι ἂν βούληται, ὥστε βεβουλευκυίας μὲν τἆλλα ὃν τρόπον ὑμεῖς ἀκούετε τῆς βουλῆς, οὐ πεποιημένης δὲ τὰς τριήρεις, γέγραφε δοῦναι τὴν δωρεάν.

17 Καὶ ταῦτα μὲν ὡς οὐ παρὰ τὸν νόμον ἐστὶν οὔτ' ἂν οὗτος ἔχοι λέγειν οὔθ' ὑμεῖς πεισθείητε ἄν·

Paul. διώκησε Wolf. διοικήσειε Parisina, Reisk., Bekker., Dindorf. idque etiam Taylor. coniectura assecutus erat. Schaefero διοικήσαι satis probabile videtur. Equidem librorum optimorum scripturam retinendam putavi. V. Dem. Leptin. §. 62: οὐκοῦν αἰσχρόν, εἰ μέλλοντες μὲν εὖ πάσχειν συκοφάντην ἂν τὸν ταῦτα λέγοντα ἡγοῖσθε, ἐπὶ τῷ δ' ἀφελέσθαι τὰς ἐν προτέρων εὐεργετῶν δωρεὰς ταῦτα λεγόντων ἀκούσεσθε. Schaefer. ad h. l. citat Meletem. Cr. p. 111. Ibid. §. 133: πῶς γὰρ οὐχὶ καὶ κατὰ τοῦτο δεινόταθ' ἂν πεπονθὼς ὁ Χαβρίας φανείη, εἰ μὴ μόνον ἐξαρκέσει —, ἀλλ' εἰ — ἀφέλοιντο. In his igitur locis altera orationis pars definite, altera hypothetice dicitur, id quod hoc loco aptissimum. Illud enim, senatum reliqua bene administrare, ponitur ut certissimum, ad quod si accedat τὸ μὴ τὰς τριήρεις ποιήσασθαι, omnis eius opera inutilis est. — τό τ' ἐξ ἀρχῆς ταῦτ'. ταῦτα ἐξ ἀρχῆς Aug. I k. Deinde cum vulgo legeretur τότ' ἐξαρχῆς, Reiskius de suo dedit τότε τ' ἐξαρχῆς. — σώζομεν i. e. servamus et tuemur. V. e. g. Olynth. I §. 11 p. 12, 10: ἂν μὲν γάρ, ὅσα ἄν τις λάβῃ, καὶ σώσῃ. — ταύτας. P. Manutius πάντας, unde Seager. Diar. Classic. LV p. 58 coniicit scribendum esse: — σώζομεν πάντα, μὴ ποιήσαιτο. Nimium eum Manutianae vitiis scatenti tribuisse recte Schaefer. monet. — τῶν ὅλων. τὰ ὅλα res summa e. V. Heinrich. ad Cic. or. pro Tullio p. 69. — εἰς τοῦτ' ἐλήλυθε τοῦ νομίζειν. Frequentissimus est in hac formula substantivorum genitivus, rarior infinitivi cum articulo. Plat. Menon. p. 84 Steph.: Ἐννοεῖς αὖ, ὦ Μένων, οὗ ἔστιν ἤδη βαδίζων ὅδε τοῦ ἀναμιμνήσκεσθαι; —

§. 17. μὲν ὡς. Aug. I et k ὡς μὲν. — οὐ om. t et indices Aldi et Pauli. — οὗτος. Ita Bekk. et Dindorf. atque sic

οὖν ὡς τοῖς μετρίοις δίκην ἐξαρκέσει λαβεῖν, οὕτω τοὺς νόμους θήσει, μετ᾽ ἀδείας ἔσεσθαι πολλοὺς

νατοῖς λέγειν. Sed hoc non ita putaverim dictum esse, ut δεινοὶ λέγειν intelligantur, sed omnino homines fortes animo et ingenio sollertes. Anecd. Bekk. p. 234, 5: Δεινός· ἱκανός. ἢ δέους ἄξιος καὶ δέους ποιητικός. ἢ πανοῦργος, ἀκολάκευτος (F. ἀκόλαστος). σοφὸς, ἔμπειρος. Sic Dem. or. phil. §. 35 dicit: καίτοι τί δή ποτε — νομίζετε τὴν μὲν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν καὶ τὴν τῶν Διονυσίων ἀεὶ τοῦ καθήκοντος χρόνου γίγνεσθαι, ἄν τε δεινοὶ λάχωσιν ἄν τε ἰδιῶται οἱ τούτων ἑκατέρων ἐπιμελούμενοι. De corona §. 276: δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν καὶ τὰ τοιαῦτ᾽ ὀνομάζων. Or. pro Megalopol. §. 16: Λοκοῦσι δέ μοι Λακεδαιμόνιοι μάλα δεινῶν ἔργον ἀνθρώπων ποιεῖν. Haec explicat Schaeferus: callidissimorum, ut Olynth. I p. 10, 2 §. 3: πανοῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι dicatur; sed puto ego simul ad mores hoc verbum referendum esse, quoniam in sequentibus orator Lacedaemonios φιλανθρώπους esse negat. Plerumque enim hoc verbum per se solum positum hominem callidum, insidiosum et qui ingenii sollertia ad malas res utatur, significat. — μετρίους. V. Passov. Lexicon s. v. Demosth. or. de cor. §. 10: εἰ δὲ πολλῷ βελτίω τούτου καὶ ἐκ βελτιόνων καὶ μηδενὸς τῶν μετρίων, ἵνα μηδὲν ἐπαχθὲς λέγω, χείρονα καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς ὑπειλήφατε καὶ γιγνώσκετε κ. τ. λ. Ibid. §. 126: ἃ τίς οὐκ ἂν ὤκνησε τῶν μετρίων ἀνθρώπων φθέγξασθαι; Or. I in Stephan. §. 4: πολλοὶ μὲν καὶ φιλάνθρωποι λόγοι παρὰ τῆς μητρὸς ἐγίγνοντο καὶ δεήσεις ὑπὲρ Φορμίωνος τουτουί, πολλοὶ δὲ καὶ μέτριοι καὶ ταπεινοὶ παρ᾽ αὐτοῦ τούτου. — οὖν om. Ang. I. — ἐξαρκεῖν Paris. I. — θήσει. Adverte animum ad hunc indicativum, cum sequatur ἡγεῖτο et res ex animo alius referatur. Sed Graeci in afferenda alius oratione vel sententia indicativum ita ponunt, ut tempus, quo ista oratio vel sententia prolata est, tanquam praesens cogitent et ita rem exponant, ac si ipse ille, de quo sermo, loquatur. V. Reisig. Coniect. p. 226, Arist. Nub. 580: ὁ δ᾽ ἥλιος τὴν θρυαλλίδ᾽ εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυκελκύσας οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων. V. infra §. 31: οὔκουν ἐνόμιζεν ἀσφαλές, εἴ ποτε συμβήσεται κ. τ. λ. Or. de male gesta leg. §. 305: καὶ τοὺς Ἀρκάδας ὑμῖν ἀπήγγελλεν ὡς ἔχαιρον, εἰ προσέχει τοῖς πράγμασιν ἤδη καὶ ἐγείρεται ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις. Sed non solum post particulam εἰ indicativum hoc modo ponunt, sed etiam post pronomen relativum et particulas ὅτι, et ὅπως. V. Bernhardy Synt. p. 389. Pauca exempla sufficiant. Or. de cor. §. 205: οὐ γὰρ ἐζήτουν οἱ τότ᾽ Ἀθηναῖοι οὔτε ῥήτορα οὔτε στρατηγὸν δι᾽ ὅτου δουλεύσουσιν εὐτυχῶς, ἀ-

18 κἀκεῖνο ἔτι βούλομαι φράσαι πρὸς ὑμᾶς. οὔ φημι δίκαιον εἶναι περὶ ἀμφοῖν λέγειν, ὡς οὐ παρὰ τὸν νόμον ἡ δωρεὰ δέδοται, καὶ ὡς οὐ διὰ τὴν βουλὴν οὐκ εἰσὶν αἱ τριήρεις. εἰ μὲν γὰρ διδόναι καὶ μὴ ποιησαμένῃ προσήκει, τί τοῦτο δεῖ λέγειν, δι' ὅντινα δή ποτε οὐ πεποίηνται; εἰ δ' οὐκ ἔξεστι, τί μᾶλλον, ἂν διὰ τὸν δεῖνα ἢ τὸν δεῖνα ἐπιδείξῃ μὴ
19 πεποιημένας, ἐκείνῃ προσῆκε λαβεῖν; χωρὶς δὲ τούτων ἔμοιγε δοκοῦσιν αἵρεσιν ὑμῖν οἱ τοιοῦτοι λόγοι διδόναι, πότερ' οἴεσθε δεῖν προφάσεις καὶ λόγους ἀκούειν τῶν ἀδικούντων ὑμᾶς ἢ ναῦς κεκτῆσθαι. εἰ μὲν γὰρ τούτου ταῦτ' ἀποδέξεσθε, ἔσται δῆλον ἁπάσαις ταῖς βουλαῖς ὅτι δεῖ πρόφασιν πιθανὴν ἐξευρεῖν πρὸς ὑμᾶς, οὐχὶ τριήρεις ποιήσασθαι· ἐκ δὲ τούτου τὰ μὲν χρήματα ἀναλωθήσεται,

milia particulam istam multo saepius non poni recte observavit Reiskius.

§. 18. οὐ παρὰ. καὶ παρὰ pr. Σ, καὶ οὐ παρὰ r, παρὰ tv et indices Aldi et Pauli. — δέδοται. δίδοται Paris V et Bavar. — ποιησαμένους k. — δεῖ τοῦτο k. — ἔξεστι. ἔξεστιν αἰτεῖν Ven., Reg. ε, Bavar. et F. — διὰ τὸν δεῖνα ἢ τὸν δεῖνα. V. Herm. ad Vig. p. 704. Dem. Olynth. I fin. p. 27, 11: ἃ ἂν ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα εἴπῃ. V. ibi Schaefer. Or. de contribut. §. 5: ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσηγεῖλεν. — προσῆκε. προσήκει Bavar. Fk, προσῆκε r. Praesens praeferunt Taylor et Schaefer. Difficile in tali re judicium. Imperf. poni hic posse quis neget?

§. 19. πότερ'. Ita Bekk. et Dind. Vulgo πότερα. — οἴεσθε. οἴεσθαι v. V. supra ad §. 1. — τούτου ταῦτ' ἀποδέξεσθε. Haec est plena locutio, ut etiam or. I in Aphob. §. 59: πῶς ἀποδέξασθαί τι προσήκει τούτων λεγόντων; Sed etiam simpliciter cum genitivo construitur. V. Anecd. Bekk. p. 120, 33. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 157. Schaefer. ad Dem. p. 1292, 8. Dixi ea de re Quaest. Demosth. p. 27. — πιθανὴν. ἱκανὴν Paris. I et s, προφανῆ r. — τριήρεις ποιήσασθαι. Aug. I kr τριήρεις καινάς, uti scripsit Reisk. Omisi καινὰς cum Bekk. et Dind. — ἔξεται P. Manutius.

20 ναῦς δὲ οὐχ ἕξετε ὑμεῖς. ἐὰν δὲ, ὡς ὁ νόμος λέγει καὶ δεῖ τοὺς ὀμωμοκότας, πικρῶς καὶ ἁπλῶς τὰς μὲν προφάσεις ἀνέλητε, φανῆτε δὲ ἀφῃρημένοι τὴν δωρεὰν ὅτι τὰς ναῦς οὐ πεποίηνται, πάντες ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι πεποιημένας ὑμῖν παραδώσουσι τὰς τριήρεις, πάντα τἆλλα παρ' ὑμῖν ἑωρακότες ἀσθενέστερα τοῦ νόμου γεγενημένα. ὅει τοίνυν οὐδ' αἴτιος ἄλλος οὐδεὶς ἀνθρώπων ἐστὶ τοῦ μὴ πεποιῆσθαι τὰς ναῦς, τοῦτο σαφῶς ὑμῖν ἐπιδείξω· ἀνελοῦσα γὰρ ἡ βουλὴ τὸν νόμον τοῦτον ἐχειροτόνησεν αὐτήν.

§. 20. καὶ δεῖ τοὺς ὀμωμοκότας. Ad hunc accusativum e sequentibus coniunctivis ἀνέλητε et φανῆτε infinitivum intelligendum esse patet. — πικρῶς καὶ ἁπλῶς. Non male Schol. cod. Bavaric. ita explicat: πικρῶς ἐν τῷ κολάζειν, ἁπλῶς ἐν τῷ χωρὶς κακουργίας ἀκούειν. Schol. cod. Aug. πικρῶς μὲν ἀντὶ τοῦ δικαίως, ἁπλῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπανουργεύτως. Reisk. bene interpretatur: destricte, praecise, sine ulla causatione vel exceptione. Eodem sensu Dem. Ol. II §. 27 p. 26, 3 πικρῶς ἐξετάσαι dicit. — πεποίηται v. — οὐδὲς ἀνθρώπων ἐστί. ἐστὶν οὐδεὶς ἀνθρώπων legebatur ante Bekker. et Dindorf. atque sic etiam *Fktv.* — τοῦτο. Ita cum Bekk. et Dind. scripsi. Vulgo καὶ τοῦτο, sicut *Fkrtv.* — ὑμῖν om. Aug. I et *k.* — αὐτήν. Ital. αὐτή, uti Iurinus voluit, αὐτῆι *FYΩt* et corr. *k*, atque sic vulgo ante Reiskium legebatur, αὐτῆ *v*, Bavaricus αὐτῇ· Reiskius ex Aug. I correxit αὐτὴν, atque sic *Σrs* et nunc omnes editiones exhibent. Hic locus omnibus interpretibus magnam molestiam facessivit. Ulpian. ad haec verba dicit: Εἰ μὲν εἰς τὸ τοῦτον στίξομεν, ἔσται ὁ νοῦς τοιοῦτος· ὑπερβᾶσα γὰρ ἡ βουλὴ τοῦτον τὸν νόμον, τὸν οὐκ ἐῶντα εἰ μὴ γένοιντο αἱ τριήρεις τιμᾶσθαι, ἐχειροτόνησεν αὐτὴν, ἀντὶ τοῦ ἐστεφάνωσεν ἑαυτήν. ἐὰν δὲ στίξωμεν ἄχρι τοῦ τὸν νόμον, τοιοῦτόν ἐστι· καταφρονήσασα ἡ βουλὴ τοῦ νόμου τοῦ κελεύοντος γνώμῃ τοῦ δήμου χειροτονεῖσθαι τὸν ταμίαν, αὐτὴ ἑαυτῇ τοῦτον ἐχειροτόνησε καθ' ἑαυτὴν, φησί· καὶ ἔστιν αὕτη ἐξήγησις προσφυεστέρα τῆς πρώτης ὑπωπτίαν ποιοῦσα τὴν βουλήν. Harpocration: Ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον τοῦτον ἐχειροτόνησεν αὐτῇ· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνός φησιν.

21 Ἔτι τοίνυν ἐπιχειρεῖ λέγειν περὶ τοῦ τῆς ἐπα
ρήσεως νόμου, ὡς ὑβρίζομεν ἡμεῖς καὶ βλασφημία
οὐχὶ προσηκούσας κατ' αὐτοῦ ποιούμεθα. καὶ φη

ἀσαφῶς δ' αὐτοῦ ἔχοντος καὶ ἔλλειπῶς, ἄλλοι ἄλλως ἐξηγοῦν
ται. ἐν δὲ τοῖς Ἀττικοῖς διττὴ ἦν γραφή· ἡ μὲν οὕτως· ἀνε
λοῦσα γὰρ τὸν νόμον τοῦτον, ἐχειροτόνησεν αὐτήν· ἀντὶ τοῦ
παραβᾶσα γὰρ τοῦτον τὸν νόμον διαχειροτονίαν περὶ αὐτῆς
ἔδωκεν, εἰ χρὴ στεφανοῦν αὐτήν. ἡ δ' ἄλλη· ἀνελοῦσα γὰρ
τὸν νόμον τοῦτον, ἐχειροτόνησε λαβοῦσα ἐκεῖνον αὐτῇ.
Anecd. Bekk. p. 397, 3: Ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον
ἐχειροτόνησεν αὐτῇ· τοῦτο τὸ χωρίον Δημοσθένη
μὲν ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος εἶπε. διττὴ δὲ φέρεται ἡ γραφή
ἡ μὲν ὡς προγέγραπται, ἡ δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτῇ αὐτὴν λέγε
κατ' αἰτιατικήν. καὶ ἡ μὲν κατ' αἰτιατικὴν προαγομένη τοιοῦτο
ἔχει τὸν νοῦν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἤτοι παραβᾶσα δια
χειροτονίαν περὶ ἑαυτῆς ἔδόκουν, (Scrib. ἔδωκεν) ὅτι χρὴ στεφα
νοῦν αὐτήν. ἡ δὲ κατὰ δοτικήν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἐχει
ροτόνησεν ἐκεῖνον ἑαυτῇ. V. etiam Suidas s. v. Ἀνελεῖν et Schol
cod. Bavar. ad h. l. Wolfius latine haec ita transfert: Senatu
enim lege sublata istum sibi patronum creavit
Iurinus contra quaestorem fabrorum navalium, non patronum
intelligendum esse contendit. Tayloro locus mancus visus est
quare ita scripsit: ἀνελοῦσα γὰρ ἡ βουλὴ τὸν νόμον, τοῦτο
ἐχειροτόνησεν αὐτῇ * * * * *. Ἔτι τοίνυν κ. τ. λ. Reiskiu
utrum Taylorum sequeretur an locum sic satis bene ferri poss
crederet, dubius haesit. Bekker. *Demosthenes als Staatsmann u*
Redner p. 378 Tayloro assentitur. Optime Schaefer. rem sol
visse videtur, qui haec scribit: „Tayloro defectum hi
reperisse sibi viso non assentior. Quod enim
ἀνελοῦσα ἡ βουλὴ τὸν νόμον τοῦτον (de senat
non coronando, nisi triremes instruxisset) αὐ
τὴν ἐχειροτόνησεν, quid aliud est quam ἔνδειξα
σαφῆς, ὅτι οὐκ ἄλλος ἐστὶν αἴτιος τοῦ μὴ πε
ποιῆσθαι τὰς ναῦς? Qui si fuisset, nimirum
senatus legi non facta vi hanc erat viam initu
rus, ut culpam in sontem transferens donum
populo expeteret.“ Vera haec sunt, quanquam inst
breviorem oratorem hoc loco esse ego non negaverim: sed for
tasse hoc ut in δευτερολογίᾳ excusari potest. V. Prolegg. c. I
init. Deinde quod Schaefer. mavult αὐτῇ αὐτὴν ἐχειροτόνησεν
facile quidem probes: sed nescio an maior vis insit in verbi
ἀνελοῦσα τὸν νόμον τοῦτον.

§. 21. ἐπιχειρεῖ. Lutet. ἐπειχειρεῖ. De re quae hic tracta

δεῖν ἡμᾶς, εἴπερ ἐπιστεύομεν εἶναι ταῦτ' ἀληθῆ, πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἁπαντᾶν, ἵν' ἐκεῖ περὶ χιλίων ἐκινδυνεύομεν, εἰ καταψευδόμενοι ταῦτ' ἐφαιρούμεθα· νῦν δὲ φενακίζειν αἰτίας καὶ λοιδορίας 600
ἀνὰς ποιουμένους, καὶ ἐνοχλεῖν οὐ δικασταῖς τούτων οὖσιν ὑμῖν. ἐγὼ δ' οἶμαι δεῖν ὑμᾶς πρῶτον μὲν ἐκεῖνο λογίζεσθαι παρ' ὑμῖν αὐτοῖς, ὅτι πάμπολυ λοιδορία τε καὶ αἰτία κεχωρισμένον ἐστὶν ἐλέγ-

σι

ν, v. Prolegg. c. VIII. — φησὶ. φήσει r. — ταῦτ' Bekker. t Dindorf. Vulgo ταῦτα. — ἁπαντᾶν. Or. Midian. §. 93 ντᾶν ἐπὶ τὴν δίαιταν, quod or. adv. Boeot. de dote §. 11 ντᾶν πρὸς τὸν διαιτητὴν dicitur. — ἵν' ἐκεῖ περὶ χιλίων νδυνεύομεν. Citant Anecd. Bekk. p. 149, 10 coll. Herm. l Vig. 850. De re v. Prolegg. not. 80. Infra §. 26: ἐν λίαις δ' ὁ κίνδυνος. Timocrat. §. 3: ἐμοὶ δ' ἐν χιλίαις — κίνδυνος. Deinde χιλιῶν ego scribere non ausus sum, nunquam Meier. de bonis damnat. p. 209 apud Demosth. or. ntra Nicostrat. §. 1 (p. 1246, 10 Reisk.) ἐκινδύνευον ἂν περὶ χιλιῶν δραχμῶν κ. τ. λ. scribit et Dindorf. Aristoph. o. v. 1237 et Ravennatis et grammaticorum quorundam fretus uctoritate χιλιῶν dedit. Afferunt Ioannem Alexandrinum τονικ. ραγγ. p. 18, 6 Dindorf. (coll. praefat. p. VIII) qui ipse ait: τὸ χιλιῶν φασι παρ' Ἀθηναίοις παραλόγως ρασπᾶσθαι. V. Buttmann. Gr. gr. I p. 145, 9. Suidae lo- m: χιλιῶν δραχμῶν· οὕτως οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσιν, ttdingius ad Theodos. Grammatic. p. 217 ita corrigendum cen- t: Χιλιαδῶν. κ. τ. λ. V. Dindorf. ad Aristophan. l. l. ahtavit etiam Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 1068, neque haeferus ad Demosth. p. 1240, 10 litem componit. — φενακίζειν. Post hoc verbum vulgo legitur φησὶν, quod cum ab gust. I et Bavar. abesset, Reisk. uncis inclusit, Bekker. in lo codice repertum omisit. — τούτων. Vulgo τοῖς, ut apud kkerum t habet. τούτων ex indice Aldi, Ven., Lindenbr., L., Aug. I et Bavar. legendum esse Wolf., Taylor. et Reisk. a intellexerunt.

§. 22. Οἴομαι Reiskius, uti etiam Σ habet. — πρῶτον v. Sequitur §. 23 ὅταν δ' ὅτι πρὸς τοὺς θεσμοθέτας προσῆν ἐπαγγέλλειν ἡμῖν κ. τ. λ. — λογίζεσθαι. λογίσασθαι

σα

g. I et k, λογίζεσθαι r. — κεχωρισμένον, discrepans, versum. Schaefer. citat not. ad Poët. Gnom. p. 9. V. ov.

χου. αἰτία μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν τις ψιλῷ χρησάμενος λόγῳ μὴ παράσχηται πίστιν ὧν λέγει, ἔλεγχος δὲ, ὅταν ὧν ἂν εἴπῃ τις καὶ τἀληθὲς ὁμοῦ δείξῃ. ἔστι τοίνυν ἀνάγκη τοὺς ἐλέγχοντας ἢ τεκμήρια δεικνύναι δι᾽ ὧν ἐμφανιοῦσι τὸ πιστὸν ὑμῖν, ἢ τὰ εἰκότα φράζειν, ἢ μάρτυρας παρέχεσθαι· οὐ γὰρ οἷόν τ᾽ ἐνίων αὐτόπτας ὑμᾶς ἐστὶ καταστῆσαι, ἀλλ᾽ ἐὰν ἐπιδεικνύῃ τίς τι τούτων, ἱκανὸν νομίζετε ἔλεγχον ἔχειν ὑμεῖς εἰκότως τῆς ἀληθείας ἑκάστοτε.
23 ἡμεῖς τοίνυν οὐκ ἐκ λόγων εἰκότων οὐδ᾽ ἐκ τεκμηρίων, ἀλλὰ παρ᾽ οὗ μάλιστα δίκην ἔστι λαβεῖν τούτῳ, ταῦτ᾽ ἐπιδείκνυμεν, ἄνδρα παρεσχηκότα

Leptin. §. 13: πολὺ τούτου κεχωρισμένον. Or. I. adv. Steph. §. 26: πλεῖστον δὲ δήπου κεχώρισται τό τ᾽ εἶναι καὶ τὸ τοῦτον φάσκειν. Hinc Aristocr. §. 9: τῷ μὲν ἀκοῦσαι κεχωρισμένοι τοῦ τι τοιοῦτον δοκεῖν διαπράξασθαι, τῷ δ᾽ ἔργῳ πάντων μάλιστα τοῦτο περαίνοντες. — αἰτία μὲν γὰρ κ. τ. λ. V. Cic. or. pro A. Caelio §. 6. Demosthen. or. adv. Eubulid. §. 34: τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ συκοφάντης, αἰτιάσασθαι μὲν πάντα, ἐξελέγξαι δὲ μηδέν. — ψιλῷ λόγῳ. Cum plerumque oratio pedestris hoc nomine appelletur (V. Passovii Lexicon. s. v. ψιλός), hic criminationes, quibus argumenta desunt, significantur. — ὧν ἂν. Ita ex Aug. I Σlr Bekkerus et Dindorf. Vulgo οἷς, cuius dativi causa Reiskius ὁμοῦ δείξῃ προσὸν legi voluit. — εἴποι krs. — ὑμᾶς Σ om. — ἔστι σαι om. pr. Y. — καταστῆναι Aug. I et r, καταστῆναι k. — ἐὰν ἐπιδεικνύῃ τίς τι. Ita e Σ cum Dindorfio scripsi. Vulgo τις ἐπιδεικνύῃ τι. Nam, ut recte monet Schaeferus, Graeci talia, ut τίς τι, continuare solent. Deinde Bekker. primus dedit ἐὰν, ut etiam in Aug. I legitur. Vulgata ὅταν est in Frtv. — νομίζητε Wolfiana.

§. 23. οὐδ᾽ ἐκ τεκμηρίων. Aldina, Paulina, Wolfiana et Bavaric. οὐδὲ τεκμηρίων. — τούτῳ vulgo ad sequentia relatum recte Bekker. antecedentibus iunxit. Locus misere a Reiskio turbatus erat. — ἄνδρα παρεσχηκότα. Bodlei. ἀνδρὸς παρεσχηκότες, Lambin. ἄνδρα παρέχοντες ἔχοντα γραμματεῖον. Seager. in Diar. Classic. LV p. 58 haec proponit: ἡμεῖς τοίνυν οὐκ ἐκ λόγων εἰκότων, οὐδὲ τεκμηρίων, ἀλλὰ παρ᾽ οὗ μάλιστα δίκην ἔστι λαβεῖν, τούτῳ ταῦτ᾽ ἐπιδείκνυμεν, ἀνδρὶ

οὖν ὡς τοῖς μετρίοις δίκην ἐξαρκέσει λαβεῖν, οὕτω τοὺς νόμους θήσει, μετ' ἀδείας ἔσεσθαι πολλοὺς

νατοῖς λέγειν. Sed hoc non ita putaverim dictum esse, ut δεινοὶ λέγειν intelligantur, sed omnino homines fortes animo et ingenio sollertes. Anecd. Bekk. p. 234, 5: Δεινός· ἱκανός. ἢ δέους ἄξιος καὶ δέους ποιητικός. ἢ πανοῦργος, ἀκολάκευτος (F. ἀκόλαστος). σοφὸς, ἔμπειρος. Sic Dem. or. phil. §. 35 dicit: καίτοι τί δή ποτε — νομίζετε τὴν μὲν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν καὶ τὴν τῶν Διονυσίων ἀεὶ τοῦ καθήκοντος χρόνου γίγνεσθαι, ἄν τε δεινοὶ λάχωσιν ἄν τε ἰδιῶται οἱ τούτων ἑκατέρων ἐπιμελούμενοι. De corona §. 276: δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν καὶ τὰ τοιαῦτ' ὀνομάζων. Or. pro Megalopol. §. 16: Δοκοῦσι δέ μοι Λακεδαιμόνιοι μάλα δεινῶν ἔργον ἀνθρώπων ποιεῖν. Haec explicat Schaeferus: callidissimorum, ut Olynth. I p. 10, 2 §. 3: πανοῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι dicatur; sed puto ego simul ad mores hoc verbum referendum esse, quoniam in sequentibus orator Lacedaemonios φιλανθρώπους esse negat. Plerumque enim hoc verbum per se solum positum hominem callidum, insidiosum et qui ingenii sollertia ad malas res utatur, significat. — μετρίους. V. Passov. Lexicon s. v. Demosth. or. de cor. §. 10: εἰ δὲ πολλῷ βελτίω τούτου καὶ ἐκ βελτιόνων καὶ μηδενὸς τῶν μετρίων, ἵνα μηδὲν ἐπαχθὲς λέγω, χείρονα καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς ὑπειλήφατε καὶ γιγνώσκετε κ. τ. λ. Ibid. §. 126: ἃ τίς οὐκ ἂν ὤκνησε τῶν μετρίων ἀνθρώπων φθέγξασθαι; Or. I. in Stephan. §. 4: πολλοὶ μὲν καὶ φιλάνθρωποι λόγοι παρὰ τῆς μητρὸς ἐγίγνοντο καὶ δεήσεις ὑπὲρ Φορμίωνος τουτουί, πολλοὶ δὲ καὶ μέτριοι καὶ ταπεινοὶ παρ' αὐτοῦ τούτου. — οὖν om. Ang. I. — ἐξαρκεῖν Paris. I. — θήσει. Adverte animum ad hunc indicativum, cum sequatur ἡγεῖτο et res ex animo alius referatur. Sed Graeci in afferenda alius oratione vel sententia indicativum ita ponunt, ut tempus, quo ista oratio vel sententia prolata est, tanquam praesens cogitent et ita rem exponant, ac si ipse ille, de quo sermo, loquatur. V. Reisig. Coniect. p. 226, Arist. Nub. 580: ὁ δ' ἥλιος τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυκελκύσας οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων. V. infra §. 31: οὔκουν ἐνόμιζεν ἀσφαλές, εἴ ποτε συμβήσεται κ. τ. λ. Or. de male gesta leg. §. 305: καὶ τοὺς Ἀρκάδας ὑμῖν ἀπήγγελλεν ὡς ἔχαιρον, εἰ προσέχει τοῖς πράγμασιν ἤδη καὶ ἐγείρεται ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις. Sed non solum post particulam εἰ indicativum hoc modo ponunt, sed etiam post pronomen relativum et particulas ὅτι, et ὅπως. V. Bernhardy Synt. p. 389. Pauca exempla sufficiant. Or. de cor. §. 205: οὐ γὰρ ἐζήτουν οἱ τότ' Ἀθηναῖοι οὔτε ῥήτορα οὔτε στρατηγὸν δι' ὅτου δουλεύσουσιν εὐτυχῶς, ἀλλ'

ἐῶσι λέγειν οὐδὲ τὰ ἔννομα τοὺς οὕτω βεβιωκότας, 60
ἡμεῖς δ' ἐπιδείκνυμεν οὐ μόνον εἰρηκότα αὐτὸν παράνομα, ἀλλὰ καὶ βεβιωκότα παρανόμως, πῶς οὐχὶ προσήκει λέγειν περὶ τούτου τοῦ νόμου, δι' οὗ ταῦτα ἐλέγχεται;

25 Καὶ μὴν κἀκεῖνό γε δεῖ μαθεῖν ὑμᾶς, ὅτι τοὺς νόμους ὁ τιθεὶς τούτους Σόλων καὶ τῶν ἄλλων τοὺς πολλοὺς, οὐδὲν ὅμοιος ὢν τούτῳ νομοθέτης, οὐχ ἑνὶ ἔδωκε τρόπῳ περὶ τῶν ἀδικημάτων ἑκάστων λαμβάνειν δίκην τοῖς βουλομένοις παρὰ τῶν ἀδικούντων, ἀλλὰ πολλαχῶς. ᾔδει γὰρ, οἶμαι, τοῦθ', ὅτι τοὺς ἐν τῇ πόλει γενέσθαι πάντας ὁμοίους ἢ δεινοὺς ἢ θρασεῖς ἢ μετρίους οὐκ ἂν εἴη. εἰ μὲν

contra eum qui legem sive totam sive ex parte alii legi receptae contrariam rogavit, recte appellatur. — οὐδὲ τὰ ἔννομα. V. §. 33 fin. De hac lege v. Prolegg. c. VIII. — εἰρηκότα. V. ad §. 8.

§. 25. τοὺς νόμους ὁ τιθεὶς τούτους. Ita cum Bekk. et Dindorf. scripsi. Vulgatam τοὺς νόμους τούτους ὁ τιθεὶς habet k. Intellige leges, quarum in hac lite usus est. — οὐδὲν ὅμοιος ὢν τούτῳ νομοθέτης. Timocr. §. 103 idem legimus. Acerbius etiam orator dicit ibid. §. 106: Ὅμοιός γε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Σόλων νομοθέτης καὶ Τιμοκράτης. Ibid. §. 113. — ὁ Σόλων, — ᾧ οὐδ' ἂν αὐτὸς Τιμοκράτης φήσαι ὅμοιος νομοθέτης εἶναι. Non dissimile est, quod infra §. 73 et Timocr. §. 181 dicitur: ὅμοιόν γε, οὐ γάρ; τοῦτο τοῖς προτέροις ἐπιγράμμασιν κ. τ. λ. — οὐχ ἑνὶ. Aug. I οὐδ' ἑνὶ. Ω οὐδενὶ. — ἔδωκε. Sic e Bavarico FΣYr cum Bekk. et Dind. scripsi. Vulgatum δέδωκε Schaeferus adeo soloecum esse censet, cum quod antecedat τιθεὶς imperfecti sit, quam in rem Matthiaeum Addend. ad Eurip. Suppl. p. 508 laudat. V. nos ad §. 11. Equidem non ideo aoristum praetulisse existimo Bekkerum, sed propter sequentia ᾔδει, ἡγεῖτο, δεῖν ᾤετο. — ἑκάστῳ Aug. I. ἕκαστον Manutius. — λαμβάνειν δίκην. Ita Bekk. et Dindorf., ut etiam in Paris. I et Aug I legitur. Vulgatam λαβεῖν δίκην tuentur Ftv. δίκην λαμβάνειν k. — γενέσθαι post ὁμοίους ponit k. — ὁμοίως Paris. V YΩrs et Wolfius. Vehementer placeret, nisi corrigentis manus esse videretur. — δεινοὺς. δειλοὺς r. Orator explicat in sqq.: τοῖς θρασέσι καὶ δυ-

οὖν ὡς τοῖς μετρίοις δίκην ἐξαρκέσει λαβεῖν, οὕτω τοὺς νόμους θήσει, μετ' ἀδείας ἔσεσθαι πολλοὺς

ποιοῖς λέγειν. Sed hoc non ita putaverim dictum esse, ut δεινὰ λέγειν intelligantur, sed omnino homines fortes animo et ingenio sollertes. Anecd. Bekk. p. 234, 5: Δεινός· ἱκανός. ἢ δέους ἄξιος καὶ δέους ποιητικός. ἢ πανοῦργος, ἀκολάκευτος (F. ἀκόλαστος). σοφὸς, ἔμπειρος. Sic Dem. or. phil. §. 35 dicit: καίτοι τί δή ποτε — νομίζετε τὴν μὲν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν καὶ τὴν τῶν Διονυσίων ἀεὶ τοῦ καθήκοντος χρόνου γίγνεσθαι, ἄν τε δεινοὶ λάχωσιν ἄν τε ἰδιῶται οἱ τούτων ἑκατέρων ἐπιμελούμενοι. De corona §. 276: δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν καὶ τὰ τοιαῦτ' ὀνομάζων. Or. pro Megalopol. §. 16: Λοκοῦσι δέ μοι Λακεδαιμόνιοι μάλα δεινῶν ἔργον ἀνθρώπων ποιεῖν. Haec explicat Schaeferus: callidissimorum, ut Olynth. I p. 10, 2 §. 3: πανοῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι dicatur; sed puto ego simul ad mores hoc verbum referendum esse, quoniam in sequentibus orator Lacedaemonios φιλανθρώπους esse negat. Plerumque enim hoc verbum per se solum positum hominem callidum, insidiosum et qui ingenii sollertia ad malas res utatur, significat. — μετρίους. V. Passov. Lexicon s. v. Demosth. or. de cor. §. 10: εἰ δὲ πολλῷ βελτίω τούτου καὶ ἐκ βελτιόνων καὶ μηδενὸς τῶν μετρίων, ἵνα μηδὲν ἐπαχθὲς λέγω, χείρονα καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς ὑπειλήφατε καὶ γιγνώσκετε κ. τ. λ. Ibid. §. 126: ἃ τίς οὐκ ἂν ὤκνησε τῶν μετρίων ἀνθρώπων φθέγξασθαι; Or. I in Stephan. §. 4: πολλοὶ μὲν καὶ φιλάνθρωποι λόγοι παρὰ τῆς μητρὸς ἐγίγνοντο καὶ δεήσεις ὑπὲρ Φορμίωνος τουτουί, πολλοὶ δὲ καὶ μέτριοι καὶ ταπεινοὶ παρ' αὐτοῦ τούτου. — οὖν om. Ang. I. — ἐξαρκεῖν Paris. I. — θήσει. Adverte animum ad hunc indicativum, cum sequatur ἡγεῖτο et res ex animo alius referatur. Sed Graeci in afferenda alius oratione vel sententia indicativum ita ponunt, ut tempus, quo ista oratio vel sententia prolata est, tanquam praesens cogitent et ita rem exponant, ac si ipse ille, de quo sermo, loquatur. V. Reisig. Coniect. p. 226, Arist. Nub. 580: ὁ δ' ἥλιος τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων. V. infra §. 31: οὔκουν ἐνόμιζεν ἀσφαλές, εἴ ποτε συμβήσεται κ. τ. λ. Or. de male gesta leg. §. 305: καὶ τοὺς Ἀρκάδας ὑμῖν ἀπήγγελλεν ὡς ἔχαιρον, εἰ προσέχει τοῖς πράγμασιν ἤδη καὶ ἐγείρεται ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις. Sed non solum post particulam εἰ indicativum hoc modo ponunt, sed etiam post pronomen relativum et particulas ὅτι et ὅπως. V. Bernhardy Synt. p. 389. Pauca exempla sufficiant. Or. de cor. §. 205: οὐ γὰρ ἐζήτουν οἱ τότ' Ἀθηναῖοι οὔτε ῥήτορα οὔτε στρατηγὸν δι' ὅτου δουλεύσουσιν εὐτυχῶς, ἀλλ'

τὴν, καὶ οὐ κινδυνεύσεις. [οὐδέτερον βούλει τούτων· γράφου. κατοκνεῖς καὶ τοῦτο· ἐφηγοῦ.] τούτων οὐδέν ἐστι τὸ αὐτό. τῆς ἀσεβείας κατὰ ταὐτὰ ἔστιν ἀπάγειν, γράφεσθαι, δικάζεσθαι πρὸς Εὐμολπίδας,

πίδας, quae hoc loco legimus, praeter usum dici monet. Sequitur statim §. 28: πρὸς διαιτητὴν ἐξῆν αὐτῷ λαχεῖν. Quare ego, quanquam ad eam rem nondum animum adverti, quo iure hoc contendat Meierus, non video. Larga exemplorum copia res optime demonstrabitur. — οὐ κινδυνεύσεις. V. Meier. de bonis damn. p. 108 et breviter, sed distincte disserentem Hudtwalcker. de arbitr. p. 84. — [οὐδέτερον βούλει τούτων· —— ἐφηγοῦ]. Uncis haec inclusi cum Bekkero et Dindorfio; item Taylorus et Schaeferus ea eiicienda censent. Inepte Ulpianus hanc repetitionem excusat ita: Εἰ δὲ παλιλλογήσας φαίνεται, οὐδὲν θαυμαστὸν, καὶ διπλοῦν εἶναι τὸν λόγον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον μέρος ὡς παρὰ Σόλωνός ἐστιν. τὸ δὲ δεύτερον, τὸ οὐδέτερον βούλει τούτων, ὡς παρὰ Δημοσθένους εἰσῆκται, ἵνα φαίνηται συνῳδα τῇ τοῦ νομοθέτου φθεγγόμενος γνώμῃ. Vide etiam schol. cod. August. Wolfio Demosthenes de industria plebeiam confusionem et ταυτολογίαν, ne qua suspicio esset artificii, affectasse videtur. Heraldus, quem Taylor. citavit, Animadv. in Salmas. L. 4 c. 7 §. 10 ita locum constituit: „ἐρρώσαι καὶ σαυτῷ πιστεύεις; ἄπαγε· ἐν χιλίαις δὲ ὁ κίνδυνος. ἀσθενέστερος εἶ; τοῖς ἄρχουσιν ἐφηγοῦ· τοῦτο ποιήσουσιν ἐκεῖνοι. οὐδέτερον βούλει τούτων; γράφου. κατοκνεῖς καὶ τοῦτο καὶ πένης ὢν οὐκ ἂν ἔχοις χιλίας ἀποτίσαι; δικάζου κλοπῆς πρὸς διαιτητὴν καὶ οὐ κινδυνεύσεις. τούτων οὐδέν ἐστι τὸ αὐτό." Delevit igitur φορῇ καὶ τοῦτο, καταμέμφῃ σαυτὸν ut interpretamenta verborum κατοκνεῖς καὶ τοῦτο, delevit etiam γράφου et ἐφηγοῦ repetita. Neminem hanc rationem probaturum esse puto: vix etiam verba καταμέμφῃ σεαυτὸν ab interprete sunt profecta. Reiskius postquam in eandem cum Tayloro sententiam de hoc loco inciderat, deinde putavit aliquid excidisse de novo aliquo crimine, in quo arguendo suasisset orator τῇ γραφῇ et τῇ ἐφηγήσει uti. Meier. de bonis damn. p. 106 διττογραφίαν sibi videtur deprehendisse hoc loco; vide ipsum. Unde haec duplex lectio orta sit, nisi ab interprete, vix mente assequaris. — ταῦτα F. ταὐτὰ cum margo Lutet. et Aug. I exhiberet, ita recte legi viderunt Wolf., Taylor. et Reisk. — Εὐμολπίδας. Hesychius: Εὐμολπίδαι· οὕτως οἱ ἀπὸ τοῦ Εὐμόλπου ἐκαλοῦντο, τοῦ πρώτου ἱεροφαντήσαντος. Hinc Eleusinia Εὐμόλπου ὄργια dicuntur. V. Lobeck. Aglaopham. p. 239. Ceres ipsa ad coelestes reditura Eumolpum sacra ista docuit. V. Hom. hymn. in

χιλίαις δ' ὁ κίνδυνος. ἀσθενέστερος εἶ· τοῖς ἄρχουσιν ἐφηγοῦ· τοῦτο ποιήσουσιν ἐκεῖνοι. φοβῇ καὶ τοῦτο· γράφου. καταμέμφῃ σεαυτὸν καὶ πένης ὢν οὐκ ἂν ἔχοις χιλίας ἐκτῖσαι· δικάζου κλοπῆς πρὸς διαιτη-

Hunc genitivum quomodo explicaret, non habuit Reiskius plane non cogitans, istos genitivos in formulis iudicialibus usu frequenti constantes et solennes factas esse. Hinc ne opus quidem esse puto Schaeferi explicatione, ἐὰν πολλὰς ὁδοὺς δῷ —, οἷον τῆς κλοπῆς idem valere quod ἐὰν πολλαῖς ὁδοῖς δῷ διὰ τῶν νόμων ἐπεξιέναι τοῖς ἠδικηκόσιν, οἷον τῆς κλοπῆς. V. quae Bernhardy l. l. p. 178 affert. De singulis, quae Demosthenes hic exponit, v. Prolegg. c. IX. — πιστεύεις. Malui cum Dindorfio signa coli hic et in sequentibus quam cum reliquis interpretibus interrogandi signa ponere. V. etiam Schmidt. ad Horat. Epist. I, 6, 29. Nam non interrogationes videntur esse, sed sententiae conditionales, ita: „Ponamus hoc: tum illud faciendum." Diversum est, quod supra §. 11 legimus τὰς τριήρεις οὐ πεποίησαι; μὴ τοίνυν αἴτει τὴν δωρεάν. — ἄπαγε. Hunc locum spectant Anecd. Bekk. p. 414, 13: Ἄπαγε· ἀντὶ τοῦ χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ· οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος. Eodem modo explicant Harpocration s. v. et Ulpianus. — ἐν χιλίαις δ' ὁ κίνδυνος. Pro δ' Paris. V γὰρ habet. Hunc locum Anecd. Bekk. p. 188, 18 videntur significare haec praecipientia: Ἐν χιλίαις ὁ κίνδυνος καὶ χιλιῶσαι· οἱ κατηγοροῦντες τοὺς κλέπτας καὶ μὴ παριστῶντες χιλίας δραχμὰς ἐτέλουν κ. τ. λ. Eadem formula ἐν χιλίαις ὁ κίνδυνος legitur apud Pollucem VIII c. 6 §. 49. — τοῖς ἄρχουσιν. Undecimviris. — τοῦτο. sc. τὸ ἀπάγειν. Reiskius cur τοῦτο deleri et τὸ σὸν scribi voluerit ego non video.

§. 27. καταμέμφῃ σεαυτόν. καταμέμφοι t. Citant hunc locum Anecd. Bekkeri p. 151, 11. Reiskius in Ind. Graecit. explicat: Tui temet poenitet. Schaeferus οἱ πιστεύεις σεαυτῷ. Plane sic Wolfius „Non tibi fidis." V. etiam schol. cod. August. ad h. l. Orat. III contra Aphob. p. 844 12 §. 1: καὶ ταῦτ' εἰ μὲν ἐδεῖτο λόγου τινὸς ἡ ποικιλίας, ἔγωγε κατώκνουν ἂν τὴν ἐμαυτοῦ καταμεμφόμενος ἡλικίαν. — ἐκτῖσαι Reiskius. — δικάζου κλοπῆς πρὸς διαιτητήν. Anecd. Bekk. p. 414, 8: Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι· τούτων ἕκαστον ἐπὶ τῶν ἑτέρους κατηγορούντων λέγεται. ἀλλ' ἐὰν μὲν πρὸς διαιτητὴν ἡ δικασία γίνηται, καλεῖται δικάζεσθαι. Idem tradit schol. cod. Bavar. ad h. l. Schaeferus citavit Zonar. c. 255. Meier. de lite att. p. 83 contendens λαγχάνειν πρός τινα tantum πρὸς ἀρχήν τινα plerumque dici, non πρὸς δικαστὴν, δικάζεσθαι πρὸς διαιτητὴν et πρὸς Εὐμολ-

τὴν, καὶ οὐ κινδυνεύσεις. [οὐδέτερον βούλει τούτων· γράφου. κατοκνεῖς καὶ τοῦτο· ἐφηγοῦ.] τούτων οὐδέν ἐστι τὸ αὐτό. τῆς ἀσεβείας κατὰ ταὐτὰ ἔστιν ἀπάγειν, γράφεσθαι, δικάζεσθαι πρὸς Εὐμολπίδας,

πίδας, quae hoc loco legimus, praeter usum dici monet. Sequitur statim §. 28: πρὸς διαιτητὴν ἐξῆν αὐτῷ λαχεῖν. Quare ego, quanquam ad eam rem nondum animum adverti, quo iure hoc contendat Meierus, non video. Larga exemplorum copia res optime demonstrabitur. — οὐ κινδυνεύσεις. V. Meier. de bonis damn. p. 108 et breviter, sed distincte disserentem Hudtwalcker. de arbitr. p. 84. — [οὐδέτερον βούλει τούτων· —— ἐφηγοῦ]. Uncis haec inclusi cum Bekkero et Dindorfio; item Taylorus et Schaeferus ea eiicienda censent. Inepte Ulpianus hanc repetitionem excusat ita: Εἰ δὲ παλιλλογήσας φαίνεται, οὐδὲν θαυμαστὸν, καὶ διπλοῦν εἶναι τὸν λόγον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον μέρος ὡς παρὰ Σόλωνός ἐστιν. τὸ δὲ δεύτερον, τὸ οὐδέτερον βούλει τούτων, ὡς παρὰ Δημοσθένους εἴσῃκται, ἵνα φαίνηται συνῳδὰ τῇ τοῦ νομοθέτου ψηφεγγόμενος γνώμῃ. Vide etiam schol. cod. August. Wolfio Demosthenes de industria plebeiam confusionem et ταυτολογίαν, ne qua suspicio esset artificii, affectasse videtur. Heraldus, quem Taylor. citavit, Animadv. in Salmas. L. 4 c. 7 §. 10 ita locum constituit: „ἔδῃωσαι καὶ σαυτῷ πιστεύεις; ἄπαγε· ἐν χιλίαις δὲ ὁ κίνδυνος. ἀσθενέστερος εἶ; τοῖς ἄρχουσιν ἐφηγοῦ· τοῦτο ποιήσουσιν ἐκεῖνοι. οὐδέτερον βούλει τούτων; γράφου. κατοκνεῖς καὶ τοῦτο καὶ πένης ὢν οὐκ ἂν ἔχοις χιλίας ἀποτίσαι; δικάζου κλοπῆς πρὸς διαιτητὴν καὶ οὐ κινδυνεύσεις. τούτων οὐδέν ἐστι τὸ αὐτό.“ Delevit igitur φοβῇ καὶ τοῦτο, καταμέμφῃ σαυτὸν ut interpretamenta verborum κατοκνεῖς καὶ τοῦτο, delevit etiam γράφου et ἐφηγοῦ repetita. Neminem hanc rationem probaturum esse puto: vix etiam verba καταμέμφῃ σεαυτὸν ab interprete sunt profecta. Reiskius postquam in eandem cum Tayloro sententiam de hoc loco inciderat, deinde putavit aliquid excidisse de novo aliquo crimine, in quo arguendo usasisset orator τῇ γραφῇ et τῇ ἐφηγήσει uti. Meier. de bonis damn. p. 106 διττογραφίαν sibi videtur deprehendisse hoc loco; vide ipsum. Unde haec duplex lectio orta sit, nisi ab interprete, vix mente assequaris. — ταῦτα F. ταὐτὰ cum margo Lutet. et Aug. I exhiberet, ita recte legi viderunt Wolf., Taylor. et Reisk. — Εὐμολπίδας. Hesychius: Εὐμολπίδαι· οὕτως οἱ ἀπὸ τοῦ Εὐμόλπου ἐκαλοῦντο, τοῦ πρώτου ἱεροφαντήσαντος. Hinc Eleusinia Εὐμόλπου ὄργια dicuntur. V. Lobeck. Aglaopham. p. 239. Ceres ipsa ad coelestes reditura Eumolpum sacra ista docuit. V. Hom. hymn. in

φράζειν πρὸς τὸν βασιλέα. περὶ τῶν ἄλλων ἁπάν-
των τὸν αὐτὸν τρόπον σχεδόν. εἰ δή τις ὡς μὲν
οὐχὶ κακοῦργός ἐστι μὴ λέγοι, ἢ ὡς οὐκ ἀσεβὴς, 602
ἢ ὅ τι δή ποτ' εἴη δι' ὃ κρίνοιτο, διὰ ταῦτα δ'
ἐκφεύγειν ἀξιοίη, εἰ μὲν ἀπηγμένος εἴη, διότι πρὸς
διαιτητὴν ἐξῆν αὐτῷ λαχεῖν καὶ γράφεσθαι χρῆν,

Cerer. 473. Vetustissima fama fuit, Eleusinios cum Eumolpo Thrace Erechtheo bellum intulisse, sed pace deinde inter utrumque composita Erechtheum imperium retinuisse, Eumolpum autem sacra administrasse et causas impietatis iudicasse. Alii aliter rem narrant. V. Lobeck. l. l. p. 193 — 215 et Hermann. *Lehrbuch* etc. §. 91, 9. Devictis Eleusiniis sacra Cereris Athenas pervenisse videntur, sed quando id factum sit, dubium est. De Eumolpidarum in sacris Eleusiniis munere v. Meier. de lite att. p. 117. Hierophantae, quem ex Eumolpidis creatum esse constat, munus describit Lobeck. l. l. p. 62 sq. et p. 192. Saepe inguntur Eumolpidae et Ceryces (v. Morus ad Isocrat. Panegyr. p. 103 ed. Baiter.), quae familia Cerycum in Eleusiniis mysteriis praeconium fecit. V. Lobeck. l. l. p. 213 sq. Eumolpidarum et Cerycum erat, ut barbaros et quos sacra adire nefas erat, arcerent (v. Isocr. Panegyr. §. 157 coll. Lobeck. p. 15), iidem pro civibus ad deos precabantur (v. Aeschin. in Ctesiph. §. 18), sed diras etiam impiis imprecabantur (v. schol. cod. Bavar.). Ex Andocide de myster. §. 127 apparet, si quis filium in familiam Cerycum recipi vellet, iureiurando patrem, suum ipsius filium eum esse, quem ei familiae adscribi vellet, affirmare debuisse.

ἐ

§. 28. *δή F.* Quod ad sententiam adtinet, similia sunt, quae erat. Mid. §. 27 dicuntur *φεύγοντος μὲν γὰρ οἶμαι καὶ ἠδικηκότος ἐστὶ τὸ τὸν παρόντα τρόπον τοῦ μὴ δοῦναι δίκην διακρουόμενον τὸν οὐκ ὄνθ' ὡς ἔδει γενέσθαι λέγειν κ. τ. λ.* — *ἐκφυγεῖν* Aug. I. — *ἀξιοί Ω.* — *καὶ εἰ* Bavar. *FYΩstv.* — *ἀπηγμένος* sc. per actionem *τῆς ἀπαγωγῆς.* — *πρὸς διαιτητὴν* — *αὐτῷ λαχεῖν.* Eodem modo or. in Euerg. et Mnesibul. §. 70: *πρὸς τὸν βασιλέα μὴ λαγχάνειν.* In Neaer. §. 98: *οἱ Πλαταιεῖς λαγχάνουσι δίκην τοῖς Λακεδαιμονίοις εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας.* Dicitur igitur et *δίκην λαγχάνειν τινὶ* et omisso *δίκην* simpliciter *λαγχάνειν τινί*, ut Midian. §. 120: *ᾠόμην δ' ἂν εἰκότως ἐμαυτῷ λαχεῖν* sc. *οἶμαι.* Sed hoc usitatissimum. Hinc orat. contra Nausimach. et Xenopith. init., p. 985, 1 dicitur: *τοὺς εἰληχότας ἡμῖν*, quod Wolfium vehementer offendit. Item orat. II contra Stephan. §. 23: *πείσαντα ὑμῶν τοὺς λα-*

εἰ δὲ πρὸς διαιτητῆ φεύγοι, ὅτι χρῆν σε ἀπάγειν, ἵν' ἐκινδύνευες περὶ χιλίων, γέλως ἂν εἴη δήπουθεν. οὐ γὰρ τόν γε μηδὲν πεποιηκότα δεῖ περὶ τοῦ τρόπον ὄντινα χρὴ διδόναι δίκην ἀντιλέγειν, ἀλλ' ὡς

χόντας — κύριον εἶναι. Non opus est his locis δίκην addi, cum et usus et totius sententiae conformatio, quid intelligendum sit, ostendant. Singulari modo hanc verbi λαγχάνειν vim explicant Anecd. Bekk. p. 155, 16: Λαγχάνω· ἐπὶ τοῦ ἀμύνομαι, δοτικῇ, ἡνίκα συντάσσεται μετὰ τῆς δίκης. — χρῆν. Dindorf. ἐχρῆν. Videtur non hic, sed altero loco, in verbis ὅτι χρῆν σε ἀπάγειν hoc dare volnisse, si quidem illo loco *F* χρῇ, ΣΥΩrs ἐχρῆν exhibent; recte etiam quod Reisk. e Bavarico ad prius χρῆν notavit, legi in illo cod. χρῇ, Schaefer. ad posterius referre videtur. Vix autem orator tam brevi intervallo hic χρῆν, deinde ἐχρῆν scripsit. — πρὸς διαιτητῆ. Ita Taylorus iam cum Ital. legendum esse censuit assensusque est Reiskius, cum λαχεῖν quidem (et ut supra legimus δικάζεσθαι) πρός τινα, sed non φεύγειν eo quidem sensu, quem hoc loco requirimus, dicatur. Vulgatam διαιτητὴν habent *kt*. — φεύγοι. φεύγειν *v*. Reiskius post φεύγοι excidisse λέγοι ratus non cogitavit, verba ὅτι χρῆν σε ἀπάγειν pendere ab antegressis ἐκφεύγειν ἀξιοῖ et hoc χρῆν explicari recte posse „ut putat, contendit." — γέλως ἂν εἴη. γέλως interdum rem ridiculam significare constat. Phil. I §. 25: ἐπεὶ νῦν γε γέλως ἔσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασιν. Or. de symmor. §. 27: ὅσα γὰρ νυνὶ πορίσαιτ' ἄν, εἴ προέλοισθε πορίζειν, πλείων ἐστὶ γέλως τοῦ μηδενός. V. ibi Schaefer. Or. de male gesta leg. §. 72: ἔστι δὲ ταῦτα γέλως, μᾶλλον δ' ἀναισχυντία δεινή. Schaeferus attulit ibi haec: Eur. Troad. 976 Matth.: ταῦτα γὰρ γέλως πολύς. Orest. 1576 P.: τεχνάσματ' ἐστὶ ταῦτα καὶ πολὺς γέλως. — τόν γε μηδὲν πεποιηκότα. Wolf. explicat: Qui aliquid non fecit. Imo cum μὴ ad cogitationem referatur, explicandum est: Qui aliquid non fecisse contendat. — περὶ τοῦ τρόπον. Vulgo τὸν τρόπον. Wolf. περὶ τοῦ τρόπου de suo dedit, Lambinus coniecit περὶ τοῦ, ὄντινα τρόπον. Reisk. denique de suo correxit περὶ τοῦ, τρόπον ὄντινα —, uti Bekker. et Dindorf. scripserunt. Reiskii coniecturam firmat corr. *v*, Wolfii codex *F* exhibens τὸν τρόπον. Τρόπον cum vi oppositionis causa praepositum est. — ἐπιδεικνύναι scripsi cum Bekk. et Dindorf. atque sic apud Reiskium Paris. II et V, Aug. I et Bavar. exhibent. Vulgatam ἀποδεικνύναι *t* habet.

πολλαχόθεν μὲν οὖν ἄν τις ἴδοι τοῦτο, οὐχ ἥκιστα δ' ἐκ τούτου τοῦ νόμου, μήτε λέγειν μήτε γράφειν ἐξεῖναι τοῖς ἡταιρηκόσιν. ἑώρα γὰρ ἐκεῖνο, ὅτι τοῖς πολλοῖς ὑμῶν ἐξὸν λέγειν οὐ λέγετε, ὥστε τοῦτό γε οὐδὲν ἡγεῖτο βαρύ, καὶ πόλλ' ἂν εἶχεν, εἴ γε κολά-
31 ζειν ἐβούλετο τούτους, χαλεπώτερα θεῖναι. ἀλλ' οὐ τοῦτ' ἐσπούδασεν, ἀλλὰ ταῦτα ἀπεῖπεν ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τῆς πολιτείας. ᾔδει γὰρ, ᾔδει τοῖς αἰσχρῶς βεβιωκόσιν ἁπασῶν οὖσαν ἐναντιωτάτην πολιτείαν ἐν ᾗ πᾶσιν ἔξεστι λέγειν τἀκείνων ὀνείδη. 603

et *k*. — ἢ om. Bavar. *Ys*. — αὐτοῦ om. Aug. I *kr*. — οι. περὶ οὗ γρ. margo Lutet. Male; nam genitivus sine praepositione per adtractionem rectissime ponitur. V. Soph. Oed. Col. 751 ed. Herm.: — τὴν ἐγὼ τάλας οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξ' ὅσον πέπτωκεν ἥδε, δύσμορος. Dem. or. III contra Aphob. p. 848, 27 §. 14: οὐ γὰρ δὴ τοῦτό γ' ἔνεστιν εἰπεῖν, ὡς περὶ μὲν τινῶν, ὧν αὐτὸς βούλεται, σαφὴς ἡ βάσανος, περὶ δ' αὖ τινῶν οὐ σαφής. Atque or. de cor. §. 134 cum optimis codd. scribendum esse — ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀγνοίας ἥσπερ πολλὰ προΐεσθε τῶν κοινῶν, omisso ἄφ' ante ἥσπερ recte contendit Schaefer., qui multa huius attractionis exempla ibi collegit. — τιθείη. V. Herm. ad Vig. 909. — ἴδοι. Ita Reisk. iam e Paris. I et V Aug. I et Bavar. vulgatam εἴδοι correxit. — νόμου. νόμου τοῦ *r* et rec. *FΣ*, νόμου τοῦ κελεύοντος mg. *k*. — ἡταιρικόσιν *t*. De hac lege v. Prolegg. c. VIII. — ἐκεῖνο *Fk*. — τοῦτό γε, τὸ μὴ λέγειν recte explicat Reisk. γε om. *ΣΥΩs*. — καὶ, ita bene Bekker. e cod. *Σ* scripsit. Vulgo καίτοι. — πολλὰ editiones ante Bekk. omnes. — ἠβούλετο Dindorf. praeter libros. — τούτους. τούτου Aug. I et *k*, unde Reiskius τούτου χαλεπώτερα scripserat.

§. 31. ὀνείδη. Ὄνειδος saepe de re turpi dicitur. Ita Philippi vitam voluptariam et libidinosam notans Demosth. Olynth. II §. 20 p. 23 extrem. dicit: ἀλλ' οἶμαι νῦν μὲν ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη. Eodem modo nos voce *Schande* utimur ad rem turpem significandam. Midian. §. 132: — φάσκων ὄνειδος ἐξελθεῖν τὴν στρατιὰν ταύτην τῇ πόλει. Ibid. §. 133: καίτοι πότερ' εἰσὶν ὄνειδος — τῇ πόλει οἱ διαβάντες ἐν τάξει etc. — τίς; Sic saepe in fine ponitur. Phil. III §. 39: ταῦτα δ' ἐστὶ τί; Phil. IV §. 27: διαφέρει δὲ τί; De contributione §. 23:

πολιτείας, καὶ ὅσῳ περὶ τούτου μᾶλλον ἐσπούδαζεν ἢ περὶ τοῦ πράγματος αὐτοῦ οὗ τιθείη τὸν νόμον.

οἱ ῥήτορες ἐπὶ τῆς δημοκρατίας. Idem fere tradunt Photius c. 324 fin. et Suidas s. v. Optime in oppositione ea huius verbi vis aperta est. Dem. Olynth. I p. 10, 21 §. 5: ὅλως ἄπιστον, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς. Phil. II §. 21: οὐ γὰρ ἀσφαλεῖς ταῖς πολιτείαις αἱ πρὸς τοὺς τυράννους αὗται λίαν ὁμιλίαι. Or. de Rhod. libert. §. 20: τοὺς δὲ τὰς πολιτείας καταλύοντας καὶ μεθιστάντας εἰς ὀλιγαρχίαν κοινοὺς ἐχθροὺς παραινῶ νομίζειν πάντων τῶν ἐλευθερίας ἐπιθυμούντων. Ibid. §. 29: τῶν μὲν γὰρ ἰδίων δικαίων τῶν ἐν ταῖς πολιτείαις οἱ νόμοι κοινὴν τὴν μετουσίαν ἔδοσαν καὶ ἴσην καὶ τοῖς ἀσθενέσι καὶ τοῖς ἰσχυροῖς κ. τ. λ. Apparet autem ubi Athenienses de sua πολιτείᾳ loquantur, intelligendum esse liberum civitatis statum, ut or. de Rhod. lib. §. 19: Θαυμάζω δ' εἰ μηδεὶς ὑμῶν ἡγεῖται Χίων ὀλιγαρχουμένων —— συγκινδυνεύειν τὴν παρ' ἡμῖν πολιτείαν. Ita igitur hoc loco Solon curam τῆς πολιτείας habens democratiam firmare studet. Quare cum multo usu denique huius verbi vis firmata esset, recte Dem. or. de Rhod. lib. §. 17: ὑπὲρ τῆς πολιτείας καὶ τῆς ἐλευθερίας iunxit. Τὸν δῆμον et τὸ πλῆθος saepe liberam civitatem appellari constat. V. Wolf. ad Leptin. p. 461, 15 Reisk. et Meier. de bonis damn. p. 1 sq. Praeclare autem Dem. Timocr. §. 75 rempublicam denotans dicit: — τί ποτ' ἐστὶν ᾧ νόμος ὀλιγαρχίας διαφέρει κ. τ. λ. Sed ut revertar ad vocem τῆς πολιτείας, notandum §. 31 πολιτείαν sine articulo omnino civitatis aliquam institutionem significare. Ita saepe latiori sensu hoc verbum usurpatur. Hinc or. de male gest. leg. §. 185 de oligarchia et tyrannide dicitur: ἐν ἐκείναις μὲν γάρ, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις πάντ' ἐξ ἐπιτάγματος ὀξέως γίγνεται. Denique vide Leptin. §. 122, ubi cum ἐν εἰρήνῃ καὶ πολιτείᾳ iungantur, eam alicuius civitatis conditionem, in qua, cum pace cives fruantur, omnia secundum leges administrantur, intelligendam esse censeo. — περὶ τούτου, sc. τῆς πολιτείας, quod cum fieri posse Reisk. nesciret, περὶ ταύτης maluit. Panca tantum de re notissima. Dem. Olynth. II p. 22, 17 §. 15: ἀλλ' ὁ μὲν (Φίλιππος) δόξης ἐπιθυμεῖ καὶ τοῦτο ἐζήλωκε. Schaefer. ad h. l. citat suas not. ad Soph. Electr. 1366, ad Oed. T. 542 et Ind. ad Hom. Odyss. p. 170. Haec si velis conferas. Or. III contra Aphob. p. 847, 26 §. 11: Ἐγὼ γὰρ — περὶ τῆς μαρτυρίας τῆς ἐν τῷ γραμματείῳ γεγραμμένης εἰδὼς ὄντα τὸν ἀγῶνα καὶ περὶ τούτου τὴν ψῆφον ὑμᾶς οἴσοντας ἐπιστάμενος κ. τ. λ. Ibid. p. 848, 20 §. 13: περὶ τῆς μαρτυρίας μὲν ἔφευγε τὴν βάσανον, περὶ οὗ μάλιστα προσῆκεν αὐτῇ τὸν λόγον ποιεῖσθαι. — ἐσπούδασεν Aug. I

πολλαχόθεν μὲν οὖν ἄν τις ἴδοι τοῦτο, οὐχ ἥκιστα δ' ἐκ τούτου τοῦ νόμου, μήτε λέγειν μήτε γράφειν ἐξεῖναι τοῖς ἡταιρηκόσιν. ἑώρα γὰρ ἐκεῖνο, ὅτι τοῖς πολλοῖς ὑμῶν ἐξὸν λέγειν οὐ λέγετε, ὥστε τοῦτό γε οὐδὲν ἡγεῖτο βαρύ, καὶ πόλλ' ἂν εἶχεν, εἴ γε κολάζειν ἐβούλετο τούτους, χαλεπώτερα θεῖναι. ἀλλ' οὐ τοῦτ' ἐσπούδασεν, ἀλλὰ ταῦτα ἀπεῖπεν ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τῆς πολιτείας. ᾔδει γὰρ, ᾔδει τοῖς αἰσχρῶς βεβιωκόσιν ἁπασῶν οὖσαν ἐναντιωτάτην πολιτείαν ἐν ᾗ πᾶσιν ἔξεστι λέγειν τἀκείνων ὀνείδη. 603

α k. — ἢ om. Bavar. Ys. — αὐτοῦ om. Aug. I kr. — οι. περὶ οὗ γρ. margo Lutet. Male; nam genitivus sine praepositione per adtractionem rectissime ponitur. V. Soph. Oed. Col. 751 ed. Herm.: — τὴν ἐγὼ τάλας οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον ἀτίας πεσεῖν ἔδοξ' ὅσον πέπτωκεν ἥδε, δύσμορος. Dem. or. III contra Aphob. p. 848, 27 §. 14: οὐ γὰρ δὴ τοῦτό γ' ἔνεστιν εἰπεῖν, ὡς περὶ μὲν τινῶν, ὧν αὐτὸς βούλεται, σαφὴς ἡ βάσανος, περὶ δ' αὖ τινῶν οὐ σαφής. Atque or. de cor. §. 134 cum optimis codd. scribendum esse — ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀγνοίας ἥσπερ πολλὰ προΐεσθε τῶν κοινῶν, omisso ἀφ' ἧς ἥσπερ recte contendit Schaefer., qui multa huius attractionis exempla ibi collegit. — τιθείη. V. Herm. ad Vig. 909. — ἴδοι. Ita Reisk. iam e Paris. I et V Aug. I et Bavar. vulgatam εἴδοι correxit. — νόμου. νόμου τοῦ r et rec. FΣ, νόμου τοῦ κελεύοντος mg. k. — ἡταιρικόσιν t. De hac lege v. Prolegg. c. VIII. — ἐκεῖνο Fk. — τοῦτό γε, τὸ μὴ λέγειν recte explicat Reisk. γε om. ΣΥΩs. — καὶ. ita bene Bekker. e cod. Σ scripsit. Vulgo καίτοι. — πολλὰ editiones ante Bekk. omnes. — ἠβούλετο Dindorf. praeter libros. — τούτους. τούτου Aug. I et k, unde Reiskius τούτου χαλεπώτερα scripserat.

§. 31. ὀνείδη. Ὄνειδος saepe de re turpi dicitur. Ita Philippi vitam voluptariam et libidinosam notans Demosth. Olynth. II §. 20 p. 23 extrem. dicit: ἀλλ' οἶμαι νῦν μὲν ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη. Eodem modo nos voce *Schande* utimur ad rem turpem significandam. Midian. §. 132: — φάσκων ὄνειδος ἐξελθεῖν τὴν στρατιὰν ταύτην τῇ πόλει. Ibid. §. 133: καίτοι πότερ' εἰσὶν ὄνειδος — τῇ πόλει οἱ διαβάντες ἐν τάξει etc. — τίς; Sic saepe in fine ponitur. Phil. III §. 39: ταῦτα δ' ἐστὶ τί; Phil. IV §. 27: διαφέρει δὲ τί; De contributione §. 23:

τοι μηδέν. ὧν ὀλιγωρήσας ὁ καλὸς κἀγαθὸς οὗτος οὐ μόνον ᾤετο δεῖν λέγειν καὶ γράφειν οὐκ ἐξὸν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοὺς νόμους ταῦτα ποιεῖν.

33 Περὶ μὲν τοίνυν τοῦ νόμου, καθ' ὃν ὠφληκότος αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τῷ δημοσίῳ χρήματα καὶ οὐκ ἐκτετικότος οὐκ ἔξεστι λέγειν οὐδὲ γράφειν τούτῳ, ταῦτα δίκαια λέγειν ἂν ἔχοιτε εἰκότως, ἐὰν φῇ δεῖν ἡμᾶς ἐνδεικνύναι. τότε γὰρ τοῦτο ποιήσομεν, οὐ

et μὴ facile inter se mutari potuerint, ita ut cum semel δὴ pro μὴ scriptum esset, deinde in aliis libris δὴ μὴ coniungerentur. Sed retinui tamen particulam δὴ ob repetitionem eiusdem sententiae. Antecedunt enim verba: πολλὰ γὰρ ἂν τὸν δῆμον ὑπ' αὐτῶν ὑπαχθέντα ἐξαμαρτεῖν. Quare δὴ recte ponitur significans inquam. V. Schaefer. ad Dion. de Compos. Verb. p. 190. Nos dicere solemus „wie gesagt." — ἐξαμάρτοι. Ita Bekk. et Dindorf. ex optimis codd., quibuscum consentiunt Paris. I et Aug. I. Vulgo ἐξαμάρτῃ, ut etiam *Ftv* habent. ἐξαμάρτῃ Paris. V. Praestat utique optativus. Causam enim explicat, cur Solon tales homines consilii communicandi expertes esse voluerit. — ὁ καλὸς κἀγαθὸς. V. §. 47. Omnes ante Bekkerum κἀγαθὸς.

§. 33. μὲν om. *k*. — τοίνυν. οὖν Paris. II Bavaric. *Ftv*. Utrumque abest ab Aldina, τοίνυν addidit margo Lessing. — τοῦ νόμου. Ita omnes Bekkeri cdd. Vulgo νόμου. Articulum ex Aug. I, Bavar., Ald., Felic., Paul. addidit Reiskius. Sed iam H. Wolf. τοῦ habet. — αὐτοῦ *F*. — οὐκ ἔξεστι λέγειν. V. omnino, quae Prolegg. c. VIII disputata sunt. — ταυτὰ *k*. Quaeritur autem, quo modo ταῦτα explicandum sit. Wolfius pronomen ad sequentia refert vertens: — sic ei respondere poteritis, si dicet, nomen suum a nobis fuisse deferendum: Tum nos id esse facturos etc. Mihi ταῦτα potius ad praegressa pertinere videtur, ut significet illud ipsum οὐκ ἐξεῖναι λέγειν οὐδὲ γράφειν αὐτῷ. — ἔχοιτε. Vulgo ἔχοι, unde Wolf. coniecit: ἄν τις ἔχοι. In textu edidit ἔχοιτ', ut Ald., Paul. et Bavaric. habent. Paris. I et Aug. I ἔχοιτε, quod Reiskiana, Bekker. et Dindorf. receperunt. Iurinus ἔχοιτ' pro ἔχοιτο accepit activa significatione, voce media, ut ἔχοιτ' εἰκότως idem esset, quod εἴη εἰκός. Notavit hoc iam Schaefer. — ὑμᾶς vulgo, ut *FΣYΩrtv*. ἡμᾶς Wolf. et Reiskius ex Aug. I et Lessing. — ἐνδεικνύναι. Vulgo αὐτὸν ἐνδεικνύναι. Delevi pronomen cum cod. *Σ*. ἐνδεικνύναι hic absolute positum signi-

32 κῶν μεστούς· πολλὰ γὰρ ἂν τὸν δῆμον ὑπ' αὐτῶν ὑπαχθέντα ἐξαμαρτεῖν, κἀκείνους ἤτοι καταλῦσαί γ' ἂν πειρᾶσθαι τὸ παράπαν τὸν δῆμον, (ἐν γὰρ ταῖς ὀλιγαρχίαις, οὐδ' ἂν ὦσιν ἔτ' Ἀνδροτίωνός τινες αἴσχιον βεβιωκότες, οὐκ ἔστι λέγειν κακῶς τοὺς ἄρχοντας) ἢ προάγειν ἂν ὡς πονηροτάτους εἶναι, ἵν' ὡς ὁμοιότατοι σφίσιν ὦσι. τὴν οὖν ἀρχὴν τοῖς τοιούτοις ἀπεῖπε μὴ μετέχειν τοῦ συμβουλεύειν, ἵνα δὴ μὴ φενακισθεὶς ὁ δῆμος ἐξαμάρ-

niora et honorificentiora dicuntur. — εἰ συμβήσεται. V. ad §. 25. — εἰπεῖν μὲν δεινούς. λέγειν Ang. I et k. V. §. 25. Fr. Ang. Wolf. cum Leptin. p. 502, 28 §. 150 δεινὸς εἰπεῖν legeret, hanc formulam notatu dignam censuit, cuius nullum aliud attulit exemplum. V. tertium locum, or. de symmor. §. 8 δεινὸν εἰπεῖν φανῆναι. Deinde quod ad totam sententiam adtinet, similia dicit Aeschin. in Timarch. §. 30: — οὐκ ἐδόκει καλόν τ' εἶναι τῷ νομοθέτῃ τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον ἰδίᾳ μὲν εἶναι πονηρὸν δημοσίᾳ δὲ χρηστόν, οὐδ' ᾤετο δεῖν ὁ νομοθέτης τὸν ῥήτορα ἥκειν ἐπὶ τὸ βῆμα τῶν λόγων ἐπιμεληθέντα πρότερον ἀλλ' οὐ τοῦ βίου. καὶ παρὰ μὲν ἀνδρὸς καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, κἂν πάνυ κακῶς καὶ ἁπλῶς ῥηθῇ λόγος, χρήσιμα τὰ λεγόμενα ἡγήσατο εἶναι τοῖς ἀκούουσι· παρὰ δὲ ἀνθρώπου βδελυροῦ καὶ καταγελάστως μὲν κεχρημένου τῷ ἑαυτοῦ σώματι, αἰσχρῶς δὲ τὴν πατρῴαν οὐσίαν κατεδηδοκότος, οὐδ' ἂν εὖ πάνυ λέγῃ συνοίσειν ἡγήσατο τοῖς ἀκούουσι.

§. 32. καταλῦσαι — τὸν δῆμον. V. Meier. de bonis damn. p. 1. — γ'. γ' FY, τ' s. — τινες. γε s. — οὐκ ἔστι. Ang. I. οὐκ ἔξεστι. οὐκ ἔξεστι γρ. Σ, οὐκ ἔξεστιν οὐκ ἔστι r. — τοὺς ἄρχοντας. „Non *magistratibus*, verum *iis, qui summa rerum potiuntur*. Aliter non procedit argumentatio." Taylor. — ὡς πονηροτάτους εἶναι. Ita cum vulgo legeretur, Reiskius addidit τοὺς πολίτας ex Ang. I, cui adstipulantur kr. Paris. V πονηροτάτους πολίτας εἶναι. Recte Bekk. et Dind. verba τοὺς πολίτας deleverunt. Offenderunt librarii eo, quod per constructionem usitatissimam κατὰ τὸ νοούμενον, praecedit τὸν δῆμον, et sequitur pluralis πονηροτάτους. Id ipsum autem, quod addiderunt, τοὺς πολίτας, in illo τὸν δῆμον latet. — ἵν' — ὦσι. Citant Anecd. Bekk. p. 161, 1. — ἀπεῖπε τοῖς τοιούτοις k. — ἵνα δὴ μὴ. Ita Lindenbr. Ital. Ang. I YΩkr. Addidit δὴ Reisk., deleverunt Bekk. et Dind. Dubium est iudicium, cum istae particulae δὴ

ἐκτίσας. εἰ δὲ μὴ ταῦθ' ἕξεις δεικνύειν, οὐκ ἐξὸν γέγραφας· κληρονόμον γάρ σε καθίστησιν ὁ νόμος τῆς ἀτιμίας τῆς τοῦ πατρὸς, ὄντι δ' ἀτίμῳ σοι λέγειν οὐ προσῆκεν οὐδὲ γράφειν. καὶ περὶ μὲν τῶν νόμων, οὓς παρεγραψάμεθα, οἶμαι δεῖν ὑμᾶς, ἄν τι

v. §. 68. — δεικνύειν. δεικνύναι Aug. I *kr*, atque ita Bekker. et Dindorf. Mihi retinenda visa est plerorumque codd. scriptura. V. or. Mid. §. 63 κατεῤῥήγνυε. Ibid. §. 119 ὤμνυε. §. 121 in testimonio ὀμνύοντα. §. 128 δεικνύων. Timocr. §. 66 δεικνύειν, quanquam mox §. 68 δεικνύναι sequitur. Or. III contra Aphob. p. 851, 5 §. 21 ἐπιδεικνύουσι. Or. I contra Stephan. §. 45 δείκνυε. Atticistae quidem ut ἀττικώτερον praeferunt δεικνύναι etc., v. e. g. Moeris p. 127, 171. Sed conf. Buttm. Gr. gr. maior. I p. 518 et Schaefer. ad Porsoni Eur. Med. ed. Lips. III p. 80. — γάρ σε. Ita omnes editores scripserunt praeter Schaeferum, qui γάρ σὲ edidit: male. Non pronomen enim, sed κληρονόμον voce notandum. Eam legem Ulpianus ad Timocrat. p. 762, 26 Reisk., p. 479 §. 315 ed. Parisin. commemorat dicens: Νόμος γὰρ ἦν, εἴ τις ὀφείλων πρὸ τῆς ἐκτίσεως τελευτήσει, τοὺς παῖδας ἀποδιδόναι τὸ ὄφλημα· εἰ δὲ μή, καὶ αὐτοὺς ἀτίμους εἶναι, ἕως ἂν ἀποδῶσι. — τῆς τοῦ πατρὸς ἀτιμίας Aug. I et *k*. — οὓς παρεγραψάμεθα. Valesius ad Harpocrat. vol. II p. 368 ed. Lips. hunc locum et Aristocr. p. 636, 11 et p. 640, 18 affert παραγράφεσθαι explicans: in medium afferre. Rectius Taylor. ad Dem. p. 229, 20 et ad p. 629, 16 dicit παραγράφειν non significare simpliciter describere, verum eo animo, ut in contentionem veniat et opponi possit id, quod describitur: quare id verbum de exceptoriis in iure attico usurpari, quod ICti Romani exceptione uti appellent. Hinc quod Dem. or. de cor. §. 111 dicit περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων, Taylorus explicat: leges, quas describi fecimus, iuxta apponi curavimus, et quibus, ut exceptoriis, utimur contra ius, quod Ctesiphon sua rogatione statui voluit. Seagerus in Diar. Classic. LIII p. 52 eodem fere modo dicit: οἱ παραγεγραμμένοι νόμοι sunt leges, quas legis alicuius vel psephismatis accusator ex adverso legi accusatae seu psephismati in eadem tabula exarandas curabat, ut, contra quas leges, lege nova vel psephismate lato, commisisset reus, iudicibus manifestius appareret. Leges, quas intelligit orator, explicavit §. 5, 8, 21 et 33. — οἶμαι e codd. Σὺ receperunt Bekk. et Dindorf.; habent eam verbi formam etiam

φενακίζειν ἐγχειρῇ καὶ παράγειν οὗτος, ταῦθ' ὑπολαμβάνειν ἃ διεξελήλυθα ἐγώ.

35 Εἰσὶ δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων αὐτῷ λόγοι πρὸς τὸ φενακίζειν ὑμᾶς εὖ μεμηχανημένοι, περὶ ὧν βέλτιον ὑμᾶς προακοῦσαι. ἔστι γὰρ εἷς αὐτῷ τοιοῦτος, μὴ πεντακοσίους ὑμῶν αὐτῶν ἀφελέσθαι τὴν δωρεὰν μηδὲ ὀνείδει περιβαλεῖν· ἐκείνων ὁ ἀγών, οὐκ ἐμός. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἐμέλλετε ἀφαιρήσεσθαι τούτους μόνον, ἄλλο δὲ μηδὲν ὠφελήσειν τὴν πόλιν, οὐδὲν ἂν ὑμᾶς σφόδρα ὀπουδάζειν ἠξί-

Wolfiana et Lutetiana. Reiskius οἴομαι. — τι φενακίζειν — καὶ παράγειν. V. supra ad §. 4. — ἐπιχειρῇ Ang. I et k.

§. 35. ἡμᾶς r. — αὐτῷ. Vulgo αὐτὸς, ut etiam t habet. ὧν αὐτος v. Wolfio, Tayloro et Reiskio meliorem scripturam αὐτῷ Ang. I et Paris. I exhibuerunt. — πεντακοσίους, se ipsum aperte senatus significat. — ἀφέλησθε Ang. I, kv et γρ. Σ, ἀφελεσθαι Bavaric. Fr. — ὀνείδη margo Lutetianae ex edit. Feliciani. ὀνείδη r. V. infra §. 63 extrem. et Timocr. §. 127, ubi αἰσχροῖς ὀνείδεσι περιβάλλειν dicitur. Schaeferus eitat Dorville. ad Chariton. p. 598 ed. Lips. — περιβάλεῖν Fr et Bavaric., περιβάλητε γρ. Σ. Coniunctivi placent Schaefero: ita enim omnia haec: „Μὴ πεντακοσίους —— οὐκ ἐμός," non tantum ultima quinque Androtionem loqui fingi dicit; parum probabile enim sibi esse infinitivos hic vice imperativorum fungi. Disserui eo de loco Quaestion. Demosth. praef. p. XII et monui, infinitivos hic neutiquam vice imperativorum fungi, sed cum εἰπεῖν, λέγειν et simil. sexcenties vim iubendi habeant, hic eodem iure λόγος ita dictum esse. Attuli etiam Xen. Cyrop. I, 4 fin. Ἐνταῦθα δὴ τὸν Κῦρον γελάσαι τε ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων καὶ εἰπεῖν αὐτῷ ἀπιόντα θαρρεῖν, ὅτι παρέσται αὐτοῖς ὀλίγου χρόνου· ὥστε ὁρᾶν σοι ἔξεσται κἂν βούλῃ ἀσπαρδαμυκτεί. Noli igitur vim oratoris frangere. — ἠμέλλετε, ut supra §. 30 ἠβούλετο, Dindorf. sine libris. — μόνον ne pates ad τούτους pertinere, sed referendum est ad totam sententiam hoc modo: „Si hoc tantum vobis propositum esset, ut senatum corona privaretis —." ὠφελήσει pr. Y. — οὐδὲν ἂν ὑμᾶς. Wolf. coniecit: οὐδ' ἂν αὐτὸς ὑμᾶς. —

ἐκτίσας. εἰ δὲ μὴ ταῦθ' ἕξεις δεικνύειν, οὐκ ἐξὸν γέγραφας· κληρονόμον γάρ σε καθίστησιν ὁ νόμος τῆς ἀτιμίας τῆς τοῦ πατρὸς, ὄντι δ' ἀτίμῳ σοι λέγειν οὐ προσῆκεν οὐδὲ γράφειν. καὶ περὶ μὲν τῶν νόμων, οὓς παρεγραψάμεθα, οἶμαι δεῖν ὑμᾶς, ἄν τι

v. §. 68. — δεικνύειν. δεικνύναι Aug. I *kr*, atque ita Bekker. et Dindorf. Mihi retinenda visa est plerorumque codd. scriptura. V. or. Mid. §. 63 κατεῤῥήγνυε. Ibid. §. 119 ὤμνυ. §. 121 in testimonio ὀμνύοντα. §. 128 δεικνύων. Timocr. §. 66 δεικνύειν, quanquam mox §. 68 δεικνύναι sequitur. Or. III contra Aphob. p. 851, 5 §. 21 ἐπιδεικνύουσι. Or. I contra Stephan. §. 45 δείκνυε. Atticistae quidem ut ἀττικώτερον praeferunt δεικνύναι etc., v. e. g. Moeris p. 127, 171. Sed conf. Buttm. Gr. gr. maior. I p. 518 et Schaefer. ad Porsoni Eur. Med. ed. Lips. III p. 80. — γάρ σε. Ita omnes editores scripserunt praeter Schaeferum, qui γάρ σὲ edidit: male. Non pronomen enim, sed κληρονόμον voce notandum. Eam legem Ulpianus ad Timocrat. p. 762, 26 Reisk., p. 479 §. 315 ed. Parisin. commemorat dicens: Νόμος γάρ ἦν, εἴ τις ὀφείλων πρὸ τῆς ἐκτίσεως τελευτήσει, τοὺς παῖδας ἀποδιδόναι τὸ ὄφλημα· εἰ δὲ μή, καὶ αὐτοὺς ἀτίμους εἶναι, ἕως ἂν ἀποδῶσι. — τῆς τοῦ πατρὸς ἀτιμίας Aug. I et *k*. — οὓς παρεγραψάμεθα. Valesius ad Harpocrat. vol. II p. 368 ed. Lips. hunc locum et Aristocr. p. 636, 11 et p. 640, 18 affert παραγράφεσθαι explicans: in medium afferre. Rectius Taylor. ad Dem. p. 229, 20 et ad p. 629, 16 dicit παραγράφειν non significare simpliciter describere, verum eo animo, ut in contentionem veniat et opponi possit id, quod describitur: quare id verbum de exceptoriis in iure attico usurpari, quod ICti Romani exceptione uti appellent. Hinc quod Dem. or. de cor. §. 111 dicit περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων, Taylorus explicat: leges, quas describi fecimus, iuxta apponi curavimus, et quibus, ut exceptoriis, utimur contra ius, quod Ctesiphon sua rogatione statui voluit. Seagerus in Diar. Classic. LIII p. 52 eodem fere modo dicit: οἱ παραγεγραμμένοι νόμοι sunt leges, quas legis alicuius vel psephismatis accusator ex adverso legi accusatae seu psephismati in eadem tabula exarandas curabat, ut, contra quas leges, lege nova vel psephismate lato, commisisset res, indicibus manifestius appareret. Leges, quas intelligit orator, explicavit §. 5, 8, 21 et 33. — οἶμαι e codd. Σν receperunt Bekk. et Dindorf.; habent eam verbi formam etiam

φενακίζειν ἐγχειρῇ καὶ παράγειν οὗτος, ταῦθ' ὑπολαμβάνειν ἃ διεξελήλυθα ἐγώ.

35. Εἰσὶ δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων αὐτῷ λόγοι πρὸς τὸ φενακίζειν ὑμᾶς εὖ μεμηχανημένοι, περὶ ὧν βέλτιον ὑμᾶς προακοῦσαι. ἔστι γὰρ εἷς αὐτῷ τοιοῦτος, μὴ πεντακοσίους ὑμῶν αὐτῶν ἀφελέσθαι τὴν δωρεὰν μηδὲ ὀνείδει περιβαλεῖν· ἐκείνων ὁ ἐγώ, οὐκ ἐμός. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἐμέλλετε ἀφαιρήσεσθαι τούτους μόνον, ἄλλο δὲ μηδὲν ὠφελήσειν τὴν πόλιν, οὐδὲν ἂν ὑμᾶς σφόδρα σπουδάζειν ἠξί-

Wolfiana et Lutetiana. Reiskius οἴομαι. — τι φενακίζειν — καὶ παράγειν. V. supra ad §. 4. — ἐπιχειρῇ Aug. I et k.

§. 35. ἡμᾶς r. — αὐτῷ. Vulgo αὐτὸς, ut etiam t habet. ὧν αὐτος v. Wolfio, Tayloro et Reiskio meliorem scripturam αὐτῷ Aug. I et Paris. I exhibuerunt. — πεντακοσίους, se ipsum aperte senatus significat. — ἀφέλησθε Aug. I, kv et γρ. Σ, ἀφελεσθαι Bavaric. Fr. — ὀνείδη margo Lutetianae ex edit. Feliciani. ὀνείδη r. V. infra §. 63 extrem. et Timocr. §. 127, ubi αἰσχροῖς ὀνείδεσι περιβάλλειν dicitur. Schaeferus edit Dorvill. ad Chariton. p. 598 ed. Lips. — περιβάλεῖν Fr et Bavaric., περιβάλητε γρ. Σ. Coniunctivi placent Schaefero: ita enim omnia haec: „Μὴ πεντακοσίους —— οὐκ ἐμός," non tantum ultima quinque Androtionem loqui fingi dicit; parum probabile enim sibi esse infinitivos hic vice imperativorum fungi. Dinarci eo de loco Quaestion. Demosth. praef. p. XII et monui, infinitivos hic neutiquam vice imperativorum fungi, sed cum εἰπεῖν, λέγειν et simil. sexcenties vim iubendi habeant, hic eodem iure λόγος ita dictum esse. Attuli etiam Xen. Cyrop. I, 4 fin. Ἐνταῦθα δὴ τὸν Κῦρον γελάσαι τε ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων καὶ εἰπεῖν αὐτῷ ἀπιόντα θαρρεῖν, ὅτι παρέσται αὐτοῖς ὀλίγου χρόνου· ὥστε ὁρᾶν σοι ἔξεσται κἂν βούλῃ ἀσκαρδαμυκτεί. Noli igitur vim oratoris frangere. — ἠμέλλετε, ut supra §. 30 ἠβούλετο, Dindorf. sine libris. — μόνον ne putes ad τούτους pertinere, sed referendum est ad totam sententiam hoc modo: „Si hoc tantum vobis propositum esset, ut senatum corona privaretis —." ὠφελήσει pr. Y. — οὐδὲν ἂν ὑμᾶς. Wolf. coniecit: οὐδ' ἂν αὐτὸς ὑμᾶς. —

ουν· εἰ δὲ τῷ τοῦτο ποιῆσαι πλείους ἢ μυρίους τοὺς ἄλλους πολίτας βελτίους εἶναι προτρέψετε, πόσῳ κάλλιον τοσούτους παρασκευάσαι χρηστοὺς
36 ἢ πεντακοσίοις ἀδίκως χαρίσασθαι; ὡς δ' οὐδ' ἔστιν ἁπάσης τὸ πρᾶγμα τῆς βουλῆς, ἀλλὰ τινῶν, οἵπερ εἰσὶν αἴτιοι τῶν κακῶν, καὶ Ἀνδροτίωνος, ἔχω λέγειν. τῷ γάρ ἐστιν ὄνειδος, εἰ σιωπῶντος αὐτοῦ καὶ μηδὲν γράφοντος, ἴσως δὲ οὐδὲ τὰ πολλὰ εἰς τὸ βουλευτήριον εἰσιόντος, μὴ λάβοι ἡ βουλὴ

μυρίους. Reisk. mavult *δισμυρίους*, cum tantus fuerit census civium Atheniensium. Atque profecto or. I contra Aristogit. §. 51 dicitur: *εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι*, ad quem locum vide Taylorum. Cfr. etiam Boeckh. Oeconom. polit. Athen. I p. 35 sq. Clinton. fast. Hellen. p. 397 sq. ed. Krueger. et Hermann. *Staatsalterthümer* etc. §. 99, 4. Alius quidem aliis temporibus numerus civium Atheniensium fuit, sed viginti millia fere Demosthenis tempore fuisse scimus. Vereor tamen, ne ipsum scriptorem corrigamus, si cum Reiskio *δισμυρίους* scribamus; puto ego Demosthenem satis negligenter dixisse *πλείους ἢ μυρίους τοὺς ἄλλους πολίτας*, noluisse autem certum civium
ετε
numerum definire. — *προτρέψαι r.* — *παρασκευάσαι χρηστούς*. Non inepte comparaveris Isocrat. Panegyr. init.: — *τοῖς τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς οὕτω παρασκευάσασιν, ὥστε καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελεῖν δύνασθαι*, ad quem locum Morus conferri iubet Xen. Hellen. III, 4, 20 extrem. et Terent. Eun. II, 2, 9: Itane parasti te, ut spes nulla reliqua in te siet tibi? — *πεντακοσίους r.*

§. 36. *οὐδ' ἔστιν*. Vulgo *οὐκ*, ut etiam *k*. Reiskius e Bavarico primus *οὐδ'* recepit. — *γάρ ἐστιν*. *ἐστιν* om. *r.* — *δὲ* om. *Ω.* — *λάβῃ rtv* et editiones ante Bekkerum omnes, adeo Reiskiana, quanquam Paris. I, Ang. I et Bavar. optativum habent. Explicat hunc locum Bernhardy Syntax. p. 387. Illud *μὴ λαβεῖν τὴν βουλὴν τὸν στέφανον* ponitur nunc ut aliquid, quod fieri possit, sed necessario sequitur inde *τὸ ὄνειδος εἶναι*. Hinc optativus in illa, indicativus in hac ponitur sententia. Leptin. §. 54: *ἀλλ' ὁ λόγος πρῶτον αἰσχρὸς τοῖς σκοπουμένοις, εἴ τις ἀκούσειεν ὡς Ἀθηναῖοι σκοποῦσιν εἰ χρὴ τοὺς εὐεργέτας ἐᾶν τὰ δοθέντα ἔχειν*. Sed id usitatissimum. Non minus frequens inversa est ratio, e. g. or. de cor. §. 114: *σχέτλιον γὰρ ἂν εἴη τοῦτό γε, εἴ τῷ τινὰ ἀρχὴν ἄρχοντι ἢ διδόναι τῇ*

τὸν στέφανον; οὐδενὶ δήπουθεν, ἀλλὰ τοῦ γράφοντος καὶ πολιτευομένου καὶ πείθοντος ἃ βούλοιτο

πλεῖ τὰ ἑαυτοῦ διὰ τὴν ἀρχὴν μὴ ἔξεσται ἢ τῶν δοθέντων ἐπὶ τοῦ κομίσασθαι χάριν εὐθύνας ὑφέξει. Iis in locis igitur il, quod per particulam εἰ et indicativum praesentis aut futuri exprimitur, tanquam certo praesens aut futurum cogitatur; id vero, quod inde consequens est, tanquam aliquid, quod verisimile sit aut fieri possit; interdum etiam id, quod sequitur, quamvis certissimum, tamen, qua sunt Attici in dicendo urbanitate, tanquam incertum quid pronuntiatur. Par est utriusque membri orationis conditio iis locis, qualis est infra §. 51: εἰ γὰρ ἐθέλοιτ' ἐξετάσαι —, τοῦτ' ἂν εὕροιτε κ. τ. λ. Denique non raro sententiae a particula εἰ pendentes altera definite, altera hypothetice exprimitur, veluti Leptin. §. 62: οὐκοῦν αἰσχρόν, ἃ μέλλοντες μὲν εὖ πάσχειν συκοφάντην ἂν τὸν ταῦτα λέγοντα ἡγοῖσθε, ἐπὶ τῷ δ' ἀφελέσθαι τὰς τῶν προτέρων εὐεργεσιῶν δωρεὰς ταῦτα λεγόντων ἀκούσεσθε. Alius generis vero ii sunt loci, qualis est orat. de male gesta leg. §. 267: καὶ γὰρ ἂν καὶ ὑπερφυὲς εἴη, εἰ — πολλὰ καὶ δεινὰ ἐψηφίσασθε, τοὺς δὲ — ἀδικοῦντας μὴ κολάζοντες φαίνοισθε. Ibid. §. 337: ἐμοὶ δὲ δοκεῖτε ἀτοπώτατον ἁπάντων ἂν ποιῆσαι, εἰ — ἐξεβάλλετε —, ἐπειδὴ δὲ — εἴργασται κακά, — προσέχοιτε. Adde Leptin. §. 147 coll. Schaefer. Melet. p. 111. Iis locis, cum indic. rem factam, optativus rem, quae fieri possit, significet, secundum praeceptum Buttmanni de particulis μὲν — δὲ (v. ad Midian. p. 17) sententiam conditionalem, quae indicativum habet, tantum concinnitatis causa ita conformatam esse puto, cum proprie sit definita, ita ut recte possis participia ponere hoc modo: καὶ γὰρ ἂν καὶ ὑπερφυὲς εἴη, εἰ — ψηφιεμένοι τοὺς παρ' ὑμῖν αὐτοῖς ἀδικοῦντας — φαίνοισθε. Sed haec hactenus. — τοῦ γράφοντος — καὶ πείθοντος. Neque scribendum est τῷ γράφοντι — πολιτευομένῳ — πείθοντι, et margo Lutet. habet, quanquam praecedit τῷ γάρ ἐστιν ὄνειδος et οὐδενὶ δήπουθεν, neque excidit, ut Reiskius putat, verbum genitivum regens. Cum ὄνειδος et genitivum et dativum regere possit, orator hic utrumque iunxit. Notavi haec duplicis constructionis apud Demosthenem exempla: Or. contra Lacrit. §. 58: καὶ ὁρμίζονται ἐν φωρῶν λιμένι, εἰς δὲ τὸ ὑμέτερον ἐμπόριον οὐχ ὡρμίσαντο, quod §. 28 dictum est, εἰς μὲν τὸ ὑμέτερον ἐμπόριον οὐ καταπλέουσιν, εἰς φωρῶν δὲ λιμένα ὁρμίζονται. Bene Schaefer. defendit duplicem verbi παύεσθαι structuram or. de foedere c. Alex. §. 30: — εἰ ἄρα ποτὲ δεῖ παύσασθαι αἰσχρῶς ἑτέροις ἀκολουθοῦντας, ἀλλὰ μηδ' ἀναμνησθῆναι μηδεμιᾶς φιλοτιμίας κ. τ. λ. Timocr. §. 212: λέγεται γὰρ τοῖς δικασταῖς αὐτὸν

τὴν βουλήν· διὰ γὰρ τούτους ἀνάξια τοῦ στεφανω-
37 θῆναι βεβούλευκεν. οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ τὰ μάλιστα
πάσης ἔσθ' ὁ ἀγὼν τῆς βουλῆς, ὅσῳ συμφέρει
μᾶλλον ὑμῖν καταγνοῦσιν ἢ μή, θεάσασθε. εἰ μὲν
ἀπογνώσεσθε, ἐπὶ τοῖς λέγουσι τὸ βουλευτήριον
ἔσται, ἐὰν δὲ καταγνῶτε, ἐπὶ τοῖς ἰδιώταις· ἑωρα-
κότες γὰρ οἱ πολλοὶ διὰ τὴν τῶν λεγόντων πονη-
ρίαν τήνδ' ἀφῃρημένην τὴν βουλὴν τὸν στέφανον,
οὐχὶ προήσονται τούτοις τὰς πράξεις, ἀλλὰ τὰ βέλ-
τιστ' ἐροῦσιν αὐτοί. εἰ δὲ γενήσεται τοῦτο καὶ
τῶν ἐθάδων καὶ συνεστηκότων ῥητόρων ἀπαλλαγή-

(Σόλωνα) εἰπεῖν —, ὅτι νόμος ἐστὶν ἁπάσαις — ταῖς πόλεσιν, ἐάν τις τὸ νόμισμα διαφθείρῃ, θάνατον τὴν ζημίαν εἶναι· ἐπερωτήσας δὲ — εἰπεῖν sc. λέγεται. Or. I contra Aphob. §. 12: — τοῦθ' ὑμῖν ἐπιδείξω, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ περὶ τῶν ἄλλων, quo de loco alibi dixi. Or. c. Macart. §. 59: Ταῦτα πάνθ' ὅσα οἱ νόμοι προστάττουσι τοὺς προσήκοντας ποιεῖν, ἡμῖν προστάττουσι καὶ ἀναγκάζουσι ποιεῖν. Ibid. §. 72: πολύ γε αὐτοῖς μέλει ἢ τοῖς νόμοις τοῖς ὑμετέροις πείθεσθαι ἢ ὅπως μὴ ἐξερημωθήσεται ὁ οἶκος ὁ Ἀγνίου. — τούτους recte ad Androtionem eiusque socios referendum esse monet Schaeferus. V. §. 36 init. — ἀλλὰ τινῶν, οἵπερ εἰσὶν αἴτιοι τῶν κακῶν. V. §. 38 init. 67 et 74.

§. 37. καταγνοῦσιν. Wolfius graecismi usitatissimi immemor volnit καταγνῶναι. Schaefer. affert Herod. VIII, 87: ἔδοξέ οἱ τόδε ποιῆσαι, τὸ καὶ συνήνεικε ποιησάσῃ. V. omnino Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 250. Apparet autem participium non pro infinitivo positum esse, sed ita esse hunc locum explicandum: ὅσῳ μᾶλλον ὑμῖν καταγνοῦσιν (i. e. ἐπειδὴ κατέγνωτε) συμφέρει τοῦτο sc. τὸ καταγνῶναι. — ἐπὶ τοῖς ἰδιώταις. V. ad §. 25. Reiskius hoc loco explicat de hominibus privatis nullo magistratu nunc fungentibus; rectius Iurinus senatores dicendi rudes intelligit. — τῶν ἐθάδων. ἠθάδων Bodlei. Ital. YΩs, ηθάδων Σ. Iurinus maluit τῶν αὐθαδῶν. Anecd. Bekk. p. 245, 5 fortasse ex hoc loco monent: Ἐθάδων· συνήθων, φίλων. V. etiam schol. cod. Aug. ad h. l. — καὶ συνεστηκότων. καὶ τῶν YΩs. παρεστηκότων Paris. I et II, ΣYΩstv et indices Ald. et Paulin., παρ συν συνεστηκότων Bavar. et F, παρεστηκότων r. Dindorf. recepit

σεσθε, ὄψεσθε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι πάνθ' ἃ προσήκει γιγνόμενα· ὥστ' εἰ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, διά γε ταῦτα καταψηφιστέον.

Ὁ τοίνυν ἕτερον δεῖ μὴ λαθεῖν ὑμᾶς, ἀκούσατε. ἴσως ἀναβήσεται καὶ συνερεῖ τῇ βουλῇ Φίλιππος καὶ Ἀντιγένης καὶ ὁ ἀντιγραφεὺς καί τινες ἄλλοι, ὅπερ ἐκεῖ δι' ἑαυτῶν εἶχον μετὰ τούτου τὸ βουλευτήριον καὶ τούτων τῶν κακῶν εἰσὶν αἴτιοι. δεῖ δὴ πάντας ὑμᾶς γιγνώσκειν ὅτι τούτοις ἐστὶ μὲν ἡ πρόφασις τῆς συνηγορίας τῇ βουλῇ βοηθεῖν, τῇ δ' ἀληθείᾳ ὑπὲρ αὐτῶν ἀγωνιοῦνται καὶ τῶν εὐθυνῶν, ἃς αὐτοὺς προσήκει δοῦναι τῶν πεπραγμένων. ἔχει γὰρ οὕτως. ἐὰν μὲν ἀπογνῶτε τὴν γραφὴν ταύτην,

παραστηκότων. Ego cum reliquis editoribus vulgatam retinendam esse putavi. *Παραστῆναι*, quod de iis, qui reo adstant advocati, saepissime usurpatur, quodam modo cum verbo ἐθάδων iungi possit, aptius tamen dici *συνεστηκότων* apparet. Reiskius Ind. Graecitatis s. v. *συνιστάνειν* oratores aut perpetuos aut inter se conspiratos et colludentes intelligi dicit. Rectius in adnotationibus ad h. l. de sodalitio conspirantium et velut coetu facto consistentium una loco pro causaque communi contendentium et unita opera nitentium explicat. — *γε* om. *ΣΥΩ*.

§. 38. *ὁ ἀντιγραφεύς*. Laudat hunc locum Harpocr. s. v. *Ἀντιγραφεύς*. Intelligitur *ὁ ἀντιγραφεὺς τῆς βουλῆς*, quare ordinis additus est. V. Boeckh. Oecon. polit. Athen. I p. 201 sq. Schoemann. de comit. Ath. p. 320. — *ἐκεῖ* Reisk. explicat *τότε*. Anecd. Bekk. p. 188, 1: *Ἐκεῖ ἐν τόπῳ, ἐκεῖσε εἰς τόπον. καὶ ἐπὶ χρόνου τάσσεται*. V. Eur. Ion. 561 Herm. Compares *ἐνθα* eodem modo de tempore dictum. *δι' ἑαυτῶν εἶχον*. V. §. 39: *ἧς οὗτοι προέστασαν*. Or. de Rhod. libert. §. 14: — *εἰ δι' αὐτῶν εἶχον τὴν πόλιν κ. τ. λ.* Or. adv. Olympiodor. §. 15 extr.: *τὸ ἀργύριον τοῦθ' ἅπαν εἶχεν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ὁ ἄνθρωπος*. Pro corona trierarch. §. 22: *πάντα δι' αὐτῶν ποιοῦντα*. —

§. 39. *ἐὰν μὲν ἀπογνῶτε τὴν γραφὴν ταύτην*. V. supra §. 37. Anecd. Bekk. p. 183. 24: *Ἀπογινώσκειν· ἀφεῖναι τῶν ἐγκλημάτων*. Idem fere monent p. 198. 29 et p. 425. 29. Ibid. p. 419. 28: *Ἀπέγνωσαν· τὸ ἐναντίον τῷ κατέγνωσαν*. p. 419.

ἅπαντές εἰσιν ἀπηλλαγμένοι καὶ δίκην οὐδεὶς
μίαν μὴ δῷ· τίς γὰρ ἔτ᾽ ἂν καταψηφίσαιτο
νων, τὴν βουλὴν ὑμῶν ἐστεφανωκότων, ἧς
προέστασαν; ἐὰν δὲ καταγνῶτε, πρῶτον μὲ
εὔορκα ἔσεσθ᾽ ἐψηφισμένοι, εἶτ᾽ ἐπὶ ταῖς εὐθ
ἕκαστον τούτων λαμβάνοντες, ὃς μὲν ἂν ὑμῖν
κεῖν δοκῇ, κολάσετε, ὃς δ᾽ ἂν μὴ, τότε ἀφή
μὴ οὖν ὡς ὑπὲρ τῆς βουλῆς λεγόντων καὶ τῶν

23: Ἀπεγνωκώς· ἀντὶ τοῦ ἀποδοκιμάσας· Δημοσθένης.
legitur in Zonara c. 258. Male Anecd. p. 426, 23 et Z
c. 263: Ἀπογνούς· Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπελ
Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποψηφισάμενος. Iam vero
γιγνώσκειν τὴν γραφὴν reum absolvere, cui notio
sqq. καταγιγνώσκειν oppositum est, ita significat, ut cum
ces accusatoris libellum reiiciant ut non pertinentem ad re
falsa criminantem, ipse reus absolvatur. — μὴ δῷ. διδῷ
Paris. I. Qua ratione coniunctivus praesentis in talibus sent
poni possit, vide apud Herm. ad Soph. Oed. Col. 1028
κότων
γὰρ ἂν ἔτι r. idem liber ἐστεφανωμένοι. — ἧς. Vulgata
ex Aug. I et Bavarico correxerat iam Reiskius, uti antea
fius coniecerat. — τὰ εὔορκα etc. Vide quomodo orator
ces officii ut memores sint, hortetur. Eodem modo Mid. §
— καὶ γὰρ εὔορκα ταῦθ᾽ ὑμῖν ἐστὶ καὶ ἄλλως δίκαια.
etiam Aristocr. §. 19. Or. III contra Aphob. §. 4. Intell
autem iusiurandum, quod iudices secundum leges sese indic
esse (v. supra ad §. 4) iuraverunt. Conferri possit or. de
§. 6, Aristocr. §. 101. — ὑμῖν om. pr. Y. — ἀδικεῖν.
explicat deliquisse et sane exspectaveris aoristum. E
modo Demosthenes or. c. Mid. init. dicit: — προὐβαλ
ἀδικεῖν τουτονὶ περὶ τὴν ἑορτὴν οὐ μόνον πληγὰς ὑπ᾽
λαβὼν τοῖς Διονυσίοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βίαια
θὼν παρὰ πᾶσαν τὴν χορηγίαν. V. ibid. §. 175, 178.
I, 38: — οὐδ᾽ ἐπιστρατεύοιμεν εὐπρεπῶς μή καὶ διαφ
τως τι ἀδικούμενοι. V. Herm. ad Soph. El. 47. Leviter
tangit Bernhardy Syntax. p. 370. Scilicet omnibus hic
recte ii, qui quaecunque commiserint, ἀδικεῖν dicuntur
ἀδικοῦντες, dum instam poenam nondum solver
— ὃς. ὃν s. — τότε. Wolfius coni. τοῦτον refutatus ia
Tayloro. — τῶν πολλῶν. Wolfius: et populi. Recte
nus verba ad senatum refert oratorem id sibi velle monens,
homines non senatus universi nec maximae partis senatus,

ν ἀκούετε, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ αὐτῶν παρακρουομένοις
γίζεσθε.

Ἔτι τοίνυν Ἀρχίαν οἴομαι τὸν Χολαργέα (καὶ
ρ οὗτος ἐβούλευε πέρυσιν) ὡς ἐπιεικῆ δεήσεσθαι
ὶ συνερεῖν αὐτοῖς. ἐγὼ δ' οἶμαι δεῖν ὑμᾶς ὡδί
ος ἀκούειν Ἀρχίου, ἐρωτᾶν αὐτὸν ταῦτα ἃ κατη-
ρηται τῆς βουλῆς, πότερ' αὐτῷ δοκεῖ καλῶς ἔχειν 606
κακῶς· κἂν μὲν φῇ καλῶς, μηκέτι τὸν νοῦν ὡς
ιεικεῖ προσέχειν, ἐὰν δὲ κακῶς, τί δὴ ταῦτ' εἴα
ίσκων ἐπιεικὴς εἶναι πάλιν αὐτὸν ἐρωτᾶτε. κἂν
ν ἐναντία λέγειν φῇ, μηδένα δ' αὐτῷ πείθεσθαι,

m ipsorum agere causam. — αὐτῶν. αὐτῆς k. — παρα-
ουομένοις. Harpocrat. s. v. Παρακρούεται, ἀντὶ τοῦ ἐξα-
τᾷ. — μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τὶ ἢ
τροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονε-
ῖν. Vide Theophrast. charact. 15. Eodem modo κρουσιμε-
ῖν usurpatur. V. Valcken. ad Ammon. p. 191.

§. 40. σχολαργέα t, ut vulgo legitur. Correxit ex Aug. I,
varico et indice Ald. Reiskius Χολαργέα. Wolfius inter
amque formam dubius haesit. Harpocrat. s. v. Χολαργεύς. —
μος τῆς Ἀττικῆς Χολαργία, τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Vo-
ur iste demus etiam Χολαργός. — συνεργεῖν Σr. — δεῖν
ῶς. Pronomen addidit ex Aug. I Reiskius tuenturque Bekkeri
ad. Hoc posterius si scivisset Bremius, hunc locum ad
ynth. I p. 15, 22 non laudasset ut exemplum subiecti ad infi-
εῖ
ivum a verbo δεῖ pendentem omissi. — κατηγόρηται r, κα-
γορεῖται Aug. I et k atque sic dedit Reiskius praesens
assivi vim, quod hic loci conveniat, perfecti
tivi habere ratus. — ἢ κακῶς· Plene interpunxit Lutet.,
no interrogandi Wolf. Reiskius et Bekker in edit. Oxon.,
tius idem in Berolin. et Dindorf. et Schaeferus colo. —
ιεικεῖ. ἐπιεικῆ ΣΥr. — δὴ ταῦτ'. δῆτα ΥΩs. — εἴα. εἰ
s. — ἐρωτᾶτε. Adverte mutatam orationis formam. Prae-
lunt infinitivi ἐρωτᾶν et προσέχειν, qui per epexegesin a
bis οἶμαι δεῖν ὑμᾶς — ἀκούειν pendent; nunc, quo vividior
t oratio et iucundior sententiae conclusio, imperativus ille po-
ur sine arctiore cum praecedd. syntactica coniunctione. At-
l et defendi nonnulla ex Demosthene exempla Quaestion. etc.
60 sq. —

§. 41. ἐναντία λέγειν. Ita cum Bekkero et Dindorfio

ἄτοπον δήπου νῦν λέγειν ὑπὲρ τῆς τὰ βέλτιο
οὐχὶ πειθομένης ἑαυτῷ βουλῆς· ἐὰν δὲ σιωπ
πῶς οὐκ ἀδικεῖ, εἰ παρὸν ἐξαμαρτάνειν μέλλοντ
ἀποτρέπειν τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίει, νῦν δὲ λέγ
τολμᾷ ὡς δεῖ τοὺς τοσαῦτα κακὰ εἰργασμένους σ
φανῶσαι;

42 Οἴομαι τοίνυν αὐτὸν οὐδ' ἐκείνων ἀφέξεσθ
τῶν λόγων, ὅτι ταῦτα πάντ' αὐτῷ διὰ τὰς εἰσπρ
ξεις γέγονεν, ἃς ὑπὲρ ὑμῶν ὀλίγους εἰσπρᾶξαι φ
σει πολλὰ χρήματα ἀναιδῶς οὐ τιθέντας. καὶ κ
τηγορήσει τούτων, πρᾶγμα ῥᾴδιον, οἶμαι, δι
πραξάμενος, τῶν μὴ τιθέντων τὰς εἰσφοράς,

scripsi secundum ΣΥΩrs, corr. v et γρ. F et Bavar. Vu
ἀντιλέγειν. Hoc λέγειν et sqq. πείθεσθαι et σιωπᾶν ut ex
ces ὅτι ἔλεγε, ἐπείθετο, ἐσιώπα, quanquam istos infiniti
non esse imperfecti iam monitum est, suadent quod antecedit
et sequens ἐποίει. — αὐτῷ πείθεσθαι. αὐτῷ scripsi cum B
kero in Berolin. et Dindorfio. Vulgo αὐτῷ. — ὑπὲρ τῆς
βέλτιστα —. Mavult Reiskius ὑπὲρ τῆς τότε κ. τ. λ. At
participium ita solveris: ἢ ἐπείθετο, illa particula non op
Ita vides τότε quodam modo totius sententiae conformatione e
expressum. Saepius autem propter oppositum νῦν interpre
τότε aut propter τότε νῦν sine iure addi voluerunt. V.
Dem. p. 77, 8. 301, 1. 521, 18 coll. not. ad p. 1084, 5
Herm. ad Eur. Hecub. 61. — πειθομένης ἑαυτῷ. Ita scri
cum Bekk. et Dindorfio e codd. ΣΥΩ. ἐπ' αὐτῷ s. Vu
αὐτῷ. — ὡς δεῖ. ὡς οὐ δεῖ Ald. P. Manut. Wolf. Taylor
οὐ quod abest a Bodleiano, Aug. I et ed. Parisina, et prop
eos libros et propter ipsam sententiam delendum esse vider
iam Wolf. Iurinus et Reisk. — τοὺς τὰ τοσαῦτα F.

§. 42. Οἴομαι τοίνυν — τῶν λόγων. Citant Anecd. Bel
p. 123, 9, ubi οἶμαι legitur. — αὐτὸν, Androtionem. — πά
cum Bekk. et Dind. scripsi. Vulgo πάντα. — ὀλίγους. W
fius mavult ἐνίους. „Praestat ὀλίγους ut gravius
elevandam hanc Androtionis causationem." Sch
fer. — διαπραξάμενος abest ab Ang. I, quare uncis inclus
est a Reiskio. διαπραξόμενος margo Lutet. et k, διαπραξά
νος in mg. F. Futuri participium recipi vult Schaefer., ma
si propter κατηγορήσει ita scribendum esse opinatur. Aorist
hic non praeteriti vim habere et propter verba πρᾶγμα ῥᾴδ

φήσει πᾶσαν ἄδειαν ἔσεσθαι τοῦ μὴ τιθέναι τὰς εἰσφοράς, εἰ καταψηφιεῖσθε αὐτοῦ. ὑμεῖς δ' ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι πρῶτον μὲν ἐκεῖνο ἐνθυμεῖσθε, ὅτι οὐ περὶ τούτων δικάσειν ὀμωμόκατε, ἀλλ' εἰ κατὰ τοὺς νόμους τὸ ψήφισμα εἶπεν, εἶθ' ὅτι πάνδεινόν ἐστι, κατηγορίαν ποιούμενον ὡς ἀδικοῦσί τινες τὴν πόλιν, αὐτὸν ἀξιοῦν ὧν ἀδικεῖ μειζόνων ὄντων μὴ δοῦναι δίκην· πολὺ γὰρ δήπου μεῖζόν ἐστ' ἀδίκημα γράφειν παρὰ τοὺς νόμους ἢ τὴν εἰσφορὰν μὴ τιθέναι. ὅτι τοίνυν οὐδ' εἰ φανερῶς ἔμελλεν ἁλόντος τούτου μηδεὶς εἰσοίσειν μηδ' ἐθελήσειν εἰσπράττειν, οὐδ' οὕτως ἀποψηφιστέον, ἐκ τῶνδε γνώσεσθε. ὑμῖν παρὰ τὰς εἰσφορὰς τὰς ἀπὸ

aptissimum esse patet. — ἄδειαν τοῦ μὴ τιθέναι.' Or. in Timocr. §. 31: ἄδειαν τοῦ μή τι παθεῖν ἀηδὲς ἢ δεινόν. Aliam huius verbi vim explicat Boeckh. Oecon. polit. Ath. II p. 184 sq. — εἰ καταψηφιεῖσθε αὐτοῦ. De indicativo v. ad §. 25. — αὐτοῦ scripsi cum Bekkero in Berolin. et Dindorfio. Vulgo αὐτοῦ.

§. 43. εἶπεν. εἴρηκεν Aug. I. εἴρηται kr. — ποιούμενος Aldina, Wolfiana, Lessingianus et t. — ὡς. οὓς Aug. I. — τὴν πόλιν sc. οὐ τιθέντες τὴν εἰσφοράν. — αὐτόν. αὐτῶν Aldina. Sed correxit Lessingianus. — δήπου om. r. — τιθέναι Bekkerus et Dindorfius, probante Schaefero. Recte. Sententia enim est universalis. θεῖναι vulgo, atque sic Ftv. Reiskius etiam, quanquam Paris. I, Aug. I, margo Bavarici, Lessing. et P. Manut. τιθέναι exhibeant, vulgatam retinuisse miraris.

§. 44. ἤμελλεν Dindorf. — τωνδὶ ΥΩ et γρ. F, τῶνδε Bavar. τῶν δὴ s. — παρὰ τὰς εἰσφορὰς — ἔλλειμμα — ἐστὶ τ. τ. λ. Wolf. vertit: E tributis — quatuordecim talenta defuere. Schaeferus comparat Leptineae §. 32: οὐκοῦν παρὰ μὲν τὰς τριάκοντα μυριάδας μυρίους δίδωσι μεδίμνους ἡμῖν, παρὰ δὲ τὰς δέκα ὡσπερανεὶ τρισχιλίους. Bernhardy Synt. p. 257 comparat Dem. or. c. Phorm. §. 52: ὠφέλεια παρὰ τὸ ἐμπόριον, et or. c. Dionysodor. §. 34: πολλὰ χρήματ' εἰργασμένοι παρὰ τὴν σιτηγίαν τὴν εἰς Ῥόδον. Inversa igitur ratione hoc loco παρὰ τὰς εἰσφορὰς . . . ἔλλειμμα ici monet. Mihi ille locus, quem Schaefer. attulit, rectius vi-

τὴν βουλήν· διὰ γὰρ τούτους ἀνάξια τοῦ στεφανω-
37 θῆναι βεβούλευκεν. οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ τὰ μάλιστα
πάσης ἔσθ' ὁ ἀγὼν τῆς βουλῆς, ὅσῳ συμφέρει
μᾶλλον ὑμῖν καταγνοῦσιν ἢ μή, θεάσασθε. εἰ μὲν
ἀπογνώσεσθε, ἐπὶ τοῖς λέγουσι τὸ βουλευτήριον
ἔσται, ἐὰν δὲ καταγνῶτε, ἐπὶ τοῖς ἰδιώταις· ἑωρα- 60
κότες γὰρ οἱ πολλοὶ διὰ τὴν τῶν λεγόντων πονη-
ρίαν τήνδ' ἀφῃρημένην τὴν βουλὴν τὸν στέφανον,
οὐχὶ προήσονται τούτοις τὰς πράξεις, ἀλλὰ τὰ βέλ-
τιστ' ἐροῦσιν αὐτοί. εἰ δὲ γενήσεται τοῦτο καὶ
τῶν ἐθάδων καὶ συνεστηκότων ῥητόρων ἀπαλλαγή-

(Σόλωνα) εἰπεῖν —, ὅτι νόμος ἐστὶν ἁπάσαις — ταῖς πόλεσιν, ἐάν τις τὸ νόμισμα διαφθείρῃ, θάνατον τὴν ζημίαν εἶναι· ἐπερωτήσας δὲ — εἰπεῖν sc. λέγεται. Or. I contra Aphob. §. 12: — τοῦθ' ὑμῖν ἐπιδείξω, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ περὶ τῶν ἄλλων, quo de loco alibi dixi. Or. c. Macart. §. 59: Ταῦτα πάνθ' ὅσα οἱ νόμοι προστάττουσι τοὺς προσήκοντας ποιεῖν, ἡμῖν προστάττουσι καὶ ἀναγκάζουσι ποιεῖν. Ibid. §. 72: πολύ γε αὐτοῖς μέλει ἢ τοῖς νόμοις τοῖς ὑμετέροις πείθεσθαι ἢ ὅπως μὴ ἐξερημωθήσεται ὁ οἶκος ὁ Ἀγνίου. — τούτους recte ad Androtionem eiusque socios referendum esse monet Schaeferus. V. §. 36 init. — ἀλλὰ τινῶν, οἵπερ εἰσὶν αἴτιοι τῶν κακῶν. V. §. 38 init. 67 et 74.

§. 37. καταγνοῦσιν. Wolfius graecismi usitatissimi immemor voluit καταγνῶναι. Schaefer. affert Herod. VIII, 87: ἔδοξέ οἱ τόδε ποιῆσαι, τὸ καὶ συνήνεικε ποιησάσῃ. V. omnino Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 250. Apparet autem participium non pro infinitivo positum esse, sed ita esse hunc locum explicandum: ὅσῳ μᾶλλον ὑμῖν καταγνοῦσιν (i. e. ἐπειδὴ κατέγνωτε) συμφέρει τοῦτο sc. τὸ καταγνῶναι. — ἐπὶ τοῖς ἰδιώταις. V. ad §. 25. Reiskius hoc loco explicat de hominibus privatis nullo magistratu nunc fungentibus; rectius Iurinus senatores dicendi rudes intelligit. — τῶν ἐθάδων. ἠθάδων Bodlei. Ital. ΥΩs, ηθάδων Σ. Iurinus malit τῶν αὐθαδῶν. Anecd. Bekk. p. 245, 5 fortasse ex hoc loco monent: Ἐθάδων· συνήθων, φίλων. V. etiam schol. cod. Ang. ad h. l. — καὶ συνεστηκότων. καὶ τῶν ΥΩs. παρεστηκότων Paris. I et II, ΣΥΩstv et indices Ald. et Paulin., παρ συν συνεστηκότων Bavar. et F, παρεστηκότων r. Dindorf. recepit

σεσθε, ὄψεσθε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι πάνθ' ἃ προσήκει γιγνόμενα· ὥστ' εἰ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, διά γε ταῦτα καταψηφιστέον.

38 Ὁ τοίνυν ἕτερον δεῖ μὴ λαθεῖν ὑμᾶς, ἀκούσατε. ἴσως ἀναβήσεται καὶ συνερεῖ τῇ βουλῇ Φίλιππος καὶ Ἀντιγένης καὶ ὁ ἀντιγραφεὺς καί τινες ἄλλοι, οἵπερ ἐκεῖ δι' ἑαυτῶν εἶχον μετὰ τούτου τὸ βουλευτήριον καὶ τούτων τῶν κακῶν εἰσὶν αἴτιοι. δεῖ δὴ πάντας ὑμᾶς γιγνώσκειν ὅτι τούτοις ἐστὶ μὲν ἡ πρόφασις τῆς συνηγορίας τῇ βουλῇ βοηθεῖν, τῇ δ' ἀληθείᾳ ὑπὲρ αὐτῶν ἀγωνιοῦνται καὶ τῶν εὐθυνῶν,
39 ἃς αὐτοὺς προσήκει δοῦναι τῶν πεπραγμένων. ἔχει γάρ οὕτως. ἐὰν μὲν ἀπογνῶτε τὴν γραφὴν ταύτην,

παρεστηκότων. Ego cum reliquis editoribus vulgatam retinendam esse putavi. Παραστῆναι, quod de iis, qui reo adstant advocati, saepissime usurpatur, quodam modo cum verbo ἐθάδων iungi possit, aptius tamen dici συνεστηκότων apparet. Reiskius Ind. Graecitatis s. v. συνιστάνειν oratores aut perpetuos aut inter se conspiratos et colludentes intelligi dicit. Rectius in adnotationibus ad h. l. de sodalitio conspirantium et velut coetu facto consistentium uno loco pro causaque communi contendentium et unita opera nitentium explicat. — γε om. ΣΥΩs.

§. 38. ὁ ἀντιγραφεύς. Laudat hunc locum Harpocr. s. v. Ἀντιγραφεύς. Intelligitur ὁ ἀντιγραφεὺς τῆς βουλῆς, quare articulus additus est. V. Boeckh. Oecon. polit. Athen. I p. 201 sq. Schoemann. de comit. Ath. p. 320. — ἐκεῖ Reisk. explicat τότε. Anecd. Bekk. p. 188, 1: Ἐκεῖ ἐν τόπῳ, ἐκεῖσε εἰς τόπον. καὶ ἐπὶ χρόνου τάσσεται. V. Eur. Ion. 561 Herm. Compares ἔνθα eodem modo de tempore dictum. δι' ἑαυτῶν εἶχον. V. §. 39: ἧς οὗτοι προέστασαν. Or. de Rhod. libert. §. 14: — εἰ δι' αὐτῶν εἶχον τὴν πόλιν κ. τ. λ. Or. adv. Olympiodor. §. 15 extr.: τὸ ἀργύριον τοῦθ' ἅπαν εἶχεν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ὁ ἄνθρωπος. Pro corona trierarch. §. 22: πάντα δι' αὐτῶν ποιοῦνται. —

§. 39. ἐὰν μὲν ἀπογνῶτε τὴν γραφὴν ταύτην. V. supra §. 37. Anecd. Bekk. p. 183, 24: Ἀπογινώσκειν· ἀφεῖναι τῶν ἐγκλημάτων. Idem fere monent p. 198, 29 et p. 425, 29. Ibid. p. 419, 24: Ἀπέγνωσαν· τὸ ἐναντίον τῷ κατέγνωσαν. p. 419.

ἅπαντές εἰσιν ἀπηλλαγμένοι καὶ δίκην οὐδεὶς οὐδεμίαν μὴ δῷ· τίς γὰρ ἔτ' ἂν καταψηφίσαιτο ἐκείνων, τὴν βουλὴν ὑμῶν ἐστεφανωκότων, ἧς οὗτοι προέστασαν; ἐὰν δὲ καταγνῶτε, πρῶτον μὲν τὰ εὔορκα ἔσεσθ' ἐψηφισμένοι, εἶτ' ἐπὶ ταῖς εὐθύναις ἕκαστον τούτων λαμβάνοντες, ὃς μὲν ἂν ὑμῖν ἀδικεῖν δοκῇ, κολάσετε, ὃς δ' ἂν μή, τότε ἀφήσετε. μὴ οὖν ὡς ὑπὲρ τῆς βουλῆς λεγόντων καὶ τῶν πολ-

23: Ἀπεγνωκώς· ἀντὶ τοῦ ἀποδοκιμάσας· Δημοσθένης. Idem legitur in Zonara c. 258. Male Anecd. p. 426, 23 et Zonaras c. 263: Ἀπογνούς· Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπελπίσας, Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποψηφισάμενος. Iam vero ἀπογιγνώσκειν τὴν γραφὴν reum absolvere, cui notioni in sqq. καταγιγνώσκειν oppositum est, ita significat, ut cum iudices accusatoris libellum reiiciant ut non pertinentem ad reum et falsa criminantem, ipse reus absolvatur. — μὴ δῷ. διδῷ s et Paris. I. Qua ratione coniunctivus praesentis in talibus sententiis poni possit, vide apud Herm. ad Soph. Oed. Col. 1028. — κότων γὰρ ἂν ἔτι r. idem liber ἐστεφανωμένοι. — ἧς. Vulgatam οἷς ex Ang. I et Bavarico correxerat iam Reiskius, uti antea Wolfius coniecerat. — τὰ εὔορκα etc. Vide quomodo orator iudices officii ut memores sint, hortetur. Eodem modo Mid. §. 34: — καὶ γὰρ εὔορκα ταῦθ' ὑμῖν ἐστι καὶ ἄλλως δίκαια. Cfr. etiam Aristocr. §. 19. Or. III contra Aphob. §. 4. Intelligitur autem iusiurandum, quod iudices secundum leges sese iudicaturos esse (v. supra ad §. 4) iuraverunt. Conferri possit or. de Cor. §. 6, Aristocr. §. 101. — ὑμῖν om. pr. Y. — ἀδικεῖν. Wolf. explicat deliquisse et sane exspectaveris aoristum. Eodem modo Demosthenes or. c. Mid. init. dicit: — προὐβαλόμην ἀδικεῖν τουτονὶ περὶ τὴν ἑορτὴν οὐ μόνον πληγὰς ὑπ' αὐτοῦ λαβὼν τοῖς Διονυσίοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βίαια παθὼν παρὰ πᾶσαν τὴν χορηγίαν. V. ibid. §. 175, 178. Thuc. I, 38: — οὐδ' ἐπιστρατεύοιμεν εὐπρεπῶς μὴ καὶ διαφερόντως τι ἀδικούμενοι. V. Herm. ad Soph. El. 47. Leviter rem tangit Bernhardy Syntax. p. 370. Scilicet omnibus hic locis recte ii, qui quaecunque commiserint, ἀδικεῖν dicuntur sive ἀδικοῦντες, dum iustam poenam nondum solverint. — ὃς. ὅν s. — τότε. Wolfius coni. τοῦτον refutatus iam a Tayloro. — τῶν πολλῶν. Wolfius: et populi. Recte Iurinus verba ad senatum refert oratorem id sibi velle monens, istos homines non senatus universi nec maximae partis senatus, sed

λῶν ἀκούετε, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ αὐτῶν παρακρουομένοις ὀργίζεσθε.

40 Ἔτι τοίνυν Ἀρχίαν οἴομαι τὸν Χολαργέα (καὶ γὰρ οὗτος ἐβούλευε πέρυσιν) ὡς ἐπιεικῆ δεήσεσθαι καὶ συνερεῖν αὐτοῖς. ἐγὼ δ' οἶμαι δεῖν ὑμᾶς ὡδί πως ἀκούειν Ἀρχίου, ἐρωτᾶν αὐτὸν ταῦτα ἃ κατηγόρηται τῆς βουλῆς, πότερ' αὐτῷ δοκεῖ καλῶς ἔχειν 606
ἢ κακῶς· κἂν μὲν φῇ καλῶς, μηκέτι τὸν νοῦν ὡς ἐπιεικεῖ προσέχειν, ἐὰν δὲ κακῶς, τί δὴ ταῦτ' εἴα
41 φάσκων ἐπιεικὴς εἶναι πάλιν αὐτὸν ἐρωτᾶτε. κἂν μὲν ἐναντία λέγειν φῇ, μηδένα δ' αὐτῷ πείθεσθαι,

suam ipsorum agere causam. — *αὐτῶν*. *αὐτῆς k*. — *παρακρουομένοις*. Harpocrat. s. v. *Παρακρούεται, ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ*. — *μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τὶ ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν*. Vide Theophrast. charact. 15. Eodem modo *κρουσιμετρεῖν* usurpatur. V. Valcken. ad Ammon. p. 191.

§. 40. *σχολαργέα t*, ut vulgo legitur. Correxit ex Aug. I, Bavarico et indice Ald. Reiskius *Χολαργέα*. Wolfius inter utramque formam dubius haesit. Harpocrat. s. v. *Χολαργεύς*. — *δῆμος τῆς Ἀττικῆς Χολαργία, τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς*. Vocatur iste demus etiam *Χολαργός*. — *συνεργεῖν Σr*. — *δεῖν ὑμᾶς*. Pronomen addidit ex Aug. I Reiskius tuenturque Bekkeri cedd. Hoc posterius si scivisset Bremius, hunc locum ad Olynth. I p. 15, 22 non laudasset ut exemplum subiecti ad infi-
εῖ
nitivum a verbo *δεῖ* pendentem omissi. — *κατηγόρηται r*, [*κατηγορεῖται* Aug. I et *k* atque sic dedit Reiskius praesens passivi [vim, quod hic loci conveniat, perfecti activi habere ratus. — *ἢ κακῶς*· Plene interpunxit Lutet., signo interrogandi Wolf. Reiskius et Bekker in edit. Oxon., rectius idem in Berolin. et Dindorf. et Schaeferus colo. — *ἐπιεικεῖ*. *ἐπιεικῆ ΣYr*. — *δὴ ταῦτ'*. *δῆτα YΩs*. — *εἴα*. *εἰ δὲ s*. — *ἐρωτᾶτε*. Adverte mutatam orationis formam. Praecedunt infinitivi *ἐρωτᾶν* et *προσέχειν*, qui per epexegesin a verbis *οἶμαι δεῖν ὑμᾶς* — *ἀκούειν* pendent; nunc, quo vividior fiat oratio et iucundior sententiae conclusio, imperativus ille ponitur sine arctiore cum praecedd. syntactica coniunctione. Attuli et defendi nonnulla ex Demosthene exempla Quaestion. etc. p. 60 sq. —

§. 41. *ἐναντία λέγειν*. Ita cum Bekkero et Dindorfio

δημοτικόν. οὐ γὰρ τοσοῦτον ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τοσούτων χρημάτων τοῦτον τὸν τρόπον εἰσπραχθέντων ὠφέλησθε, ὅσον ἐζημίωσθε τοιούτων ἐθῶν εἰς τὴν πολιτείαν εἰσαγομένων. εἰ γὰρ θέλετ' ἐξετάσαι τίνος ἕνεκα μᾶλλον ἄν τις ἕλοιτο ἐν δημοκρατίᾳ ζῆν ἢ ἐν ὀλιγαρχίᾳ, τοῦτ' ἂν εὕροιτε προχειρότατον, ὅτι πάντα πραότερά ἐστιν ἐν δημοκρα-
52 τίᾳ. ὅτι μὲν τοίνυν τῆς ὅπου βούλεσθε ὀλιγαρχίας οὗτος ἀσελγέστερος γέγονε, παραλείψω. ἀλλὰ παρ' ἡμῖν πότε πώποτε δεινότατα ἐν τῇ πόλει γέγονεν;

ut ceteris civibus prosis, non ut tute ipse lucrum facias. Malim ego: ut ceteris civibus prospicias, non tua ipsius causa, sive propter inimicitiam sive propter lucri studium. — τοσούτων χρημάτων post τρόπον ponit *k*. Bene Schaeferus: tantula summâ. Sententia quovis loco utrum αὐξητικὸν an μειωτικὸν sit illud verbum, ostendit. Timocr. §. 162: οὐ γὰρ τοσοῦτον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πέντε ταλάντων ὑμῖν, ὧν οὗτοι τότ' εἰσέπραξαν, τεθέντων ὠφέλησθε, ὅσον βέβλαφθε τοιούτων ἐθῶν εἰς τὴν πολιτείαν εἰσαγομένων. — θέλετ' scripsi e codd. ΣΥΩrs. quam scripturam cur spreverit Bekkerus, cum optativus, quem pro vulg. ἐθέλητε, quod etiam *t* habet, ex Aug. I. Reiskius recepit, aperte correctori debeatur, mihi certe non liquet. Malim tamen propter sonum ἐθέλετ'. Timocr. §. 163 p. 751, 7 vulgata adeo est lectio: εἰ γὰρ θέλετε, ubi Σ habet θέλετ'. V. infra ad §. 55. — προχειρότατον. Or. de male gest. leg. §. 187: Ἔστι τοίνυν τις πρόχειρος λόγος πᾶσι τοῖς ἐξαπατᾶν ὑμᾶς βουλομένοις κ. τ. λ. Timocr. §. 1 extr.: ἓν δ' ὃ μέγιστον ἔχω καὶ προχειρότατον πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, οὐκ ἀποτρέψομαι. — πάντα om. Bavar. — πραότερά edit. praeter Bekker. et Dindorf. omnes. V. Passov. Lexic. s. v. Πρᾶος. ἐστι πραότερα *k*. V. supra ad §. 31.

§. 52. τῆς — ὀλιγαρχίας οὗτος ἀσελγέστερος i. e. τῶν ἐν τῇ — ὀλιγαρχίᾳ. V. ut multos taceam Herm. ad Vig. p. 717, 55. Illi οἱ ἐν τῇ — ὀλιγαρχίᾳ ὀλιγάρχαι, non ὀλιγαρχούμενοι intelligendi sunt. — ὅπου *Ek* Aug. I et Bavar. — ἀσελγέστερος. Anecd. B. p. 217, 9: Ἀσέλγεια· ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια καθ' ὑπερβολὴν σπουδή· οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ ὕβρεως καὶ αἰκίας ἐχρήσαντο. Cfr. eadem p. 451, 5 — 18. — ἀλλά. Vide ad §. 15. — ὑμῖν editt. ante Bekk. sicuti *FΣ*. ἡμῖν Reisk. ex Aug. I et Bavar. notavit. — πότε πώποτε. πότε om. Paris. I,

ἐπὶ τῶν τριάκοντα, πάντες ἂν εἴποιτε. τότε τοίνυν, ὡς ἔστιν ἀκούειν, οὐδεὶς ἔστιν ὅστις ἀπεστερεῖτο τοῦ σωθῆναι, ὅστις ἑαυτὸν οἴκοι κρύψειεν, ἀλλὰ τοῦτο κατηγοροῦμεν τῶν τριάκοντα, ὅτι τοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀδίκως ἀπῆγον. οὗτοσὶ τοίνυν τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο ἐκείνων τῆς αὐτοῦ βδελυρίας ὥστ' ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενος τὴν

πώποτε s. Timocr. §. 163 πότε πώποτε omnes libri tuentur. — δεινότατον Bavar. — πάντως k. — ἂν om. t. — ὡς ἔστιν ἀκούειν. Nota formulam de certa fama et in re clarissima usurpatam, ut illud ὥς φασιν, λέγεται, ὡς λόγος. V. Wolf. Prolegg. ad Homer. p. LXXVII, Buttm. ad Dem. Midian. p. 78 et 80, Schaefer. ad Dem. p. 506, 21, 561, 3 et 28, 641, 26 et 1016, 3, ubi Bentleii Phalaridea p. 66 Lennep. citantur. — οὐδεὶς. οὐκ Aug. I, k et γρ. r. — ἔστιν. Schaefer. ad h. l. monet, si quis requirat ἦν, ut praesens in hac formula constans esse meminerit. Recte omnino. Xen. Hell. II, 4 §. 6: καὶ ἔστι μὲν οὓς αὐτῶν κατέβαλον, πάντας δὲ τρεψάμενοι ἐδίωξαν κ. τ. λ. V. Viger. p. 234. — ἀπεστέρητο Aug. I, k et γρ. r. — ὅστις. Ita primus Bekker. scripsit, uti etiam Paris. I et Aug. I habent. Vulgo ὅς, quod etiam in Ftu legitur. Timocr. §. 164 vulgo legitur: εἴ τις ἑαυτὸν οἴκοι κρύψειεν, sed etiam ibi Bekk. ex optimis libris scripsit ὅστις. Caeterum cfr. de hoc loco Schoemann. de lite att. p. 588. — κατηγοροῦμεν. Mavult Schaeferus κατηγοροῦσι, quod Timocrat. l. l. legitur. Tu ne audias. — τοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀπῆγον. Usitatissimum est adtractionis genus, quod ita resolvas: τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀπῆγον ἐξ αὐτῆς. Qui exempla rei tritissimae cupiat, Schaefer. ad Dem. p. 671, 20 adeat. Ulpianus ad h. l.: τοὺς φαινομένους ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐφόνευον. Male, quod istorum tyrannorum cum Androtione comparatio docet. Ἀπάγειν h. l. abducere in carcerem significat. Eodem modo Latini verbo ducendi utuntur et de iis, qui ad supplicium, et de iis, qui in vincula ducuntur. — οὗτος ΥΩkrs. — τοσαύτην — βδελυρίας. Wolf.: τοσοῦτον ὑπερεβάλετο τῇ αὐτοῦ βδελυρίᾳ τὴν ἐκείνων. Reiskio verba insolita et intolerabili modo constructa videntur et exspectasse se dicit: τοσαύτην ὑπερβολὴν τῆς ἐκείνων βδελυρίας τῇ ἑαυτοῦ ἐποιήσατο. Schaeferus: „Debuit vir egregius (dicit Reiskium) audire Wolfium, qui optime interpretatus est. Nec, credo, Reiskius offendisset, si legisset haec: τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο τῆς αὐτοῦ βδελυρίας παρὰ τὴν ἐκείνων.

καλοῦ κἀγαθοῦ τούτου, δι' ὧν οὐκ ἔσθ' ὅ τι τῶν δεινοτάτων ἐλλείπων φανήσεται· καὶ γὰρ ἀναιδῆ καὶ θρασὺν καὶ κλέπτην καὶ ὑπερήφανον καὶ πάντα μᾶλλον ἢ ἐν δημοκρατίᾳ πολιτεύεσθαι ἐπιτήδειον ὄντ' αὐτὸν ἐπιδείξω. καὶ πρῶτον μὲν, ἐφ' ᾧ μέγιστον φρονεῖ, τὴν τῶν χρημάτων εἴσπραξιν ἐξετάσωμεν αὐτοῦ, μὴ τῇ τούτου προσέχοντες ἀλαζονείᾳ τὸν νοῦν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα, οἷον γέγονε τῇ ἀλη-

§. 47. ὧν. ὃν r. — οὐκ. οὐδὲν Ftv et editiones ante Bekkerum omnes, quanquam Aug. I, Paris. I et margo Bavarici οὐκ habent. Ita non offensae sunt verba τῶν δεινοτάτων eo loco, quo sunt, posita, cum retento verbo οὐδὲν certe simplicior et usitatior hicce ordo fuisset: οὐδὲν τῶν δεινοτάτων ἔσθ' ὅ τι κ. τ. λ. quanquam etiam Midian. §. 12 extrem. dicitur: ἓν γὰρ οὐδέν ἐστιν ἐφ' ᾧ τῶν πεπραγμένων οὐ δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι φανήσεται. — ἐλλείπων. Ita editt. ante Reiskium, qui primus ex Aug. I ἐλλιπὼν recepit. Restitui ego ἰπὼν hanc scripturam, quae est in optimis libris FΣYΩstv. ἐλλεῖπον r. Recte praesens locum habet. Vide quae sequuntur: καὶ γὰρ ἀναιδῆ — ἐπιτήδειον ὄντ' αὐτὸν ἐπιδείξω. Describit orator Androtionem, qualis omnino sit. — πολιτεύεσθαι καὶ ἐπιτήδειον r. — δείξω Aug. I YΩkrs. Videmus Androtionem ab adversario dici damnandum ut ἀναιδῆ, θρασὺν κ. τ. λ. Eandem ob causam Midias a Demosthene tolerari non posse dicitur. V. Midian. §. 201. Cfr. etiam Prolegg. c. VI s. fin. Ὕβριν autem s. ὑπερηφανείαν viro honesto intolerandam esse iam Ascraeus cecinit Ἔργ. κ. ἡμερ. 212. Atque Dem. or. de cor. §. 205 dicit: — ὁ δὲ καὶ τῇ πατρίδι (sc. οὐ μόνον τοῖς γονεῦσι γεγενῆσθαι νομίζων) ὑπὲρ τοῦ μὴ ταύτην ἐπιδεῖν δουλεύουσαν ἀποθνήσκειν ἐθελήσει καὶ φοβερωτέρας ἡγήσεται τὰς ὕβρεις καὶ τὰς ἀτιμίας, ἃς ἐν δουλευούσῃ τῇ πόλει φέρειν ἀνάγκη, τοῖ θανάτου. Hinc Midian. §. 45 dicitur: διόπερ καὶ τῆς ὕβρεως αὐτῆς τὰς μὲν γραφὰς ἔδωκεν (sc. ὁ νομοθέτης) ἅπαντι τῷ βουλομένῳ, τὸ δὲ τίμημα ἐποίησεν ὅλον δημόσιον· τὴν γὰρ πόλιν ἡγεῖτο ἀδικεῖν, οὐ τὸν παθόντα μόνον τὸν ὑβρίζειν ἐπιχειροῦντα κ. τ. λ. Et §. 46: οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν — τῶν πάντων οὐδὲν ὕβρεως ἀφορητότερον οὐδ' ἐφ' ὅτῳ μᾶλλον ὑμῖν ὀργίζεσθαι προσήκει. — καὶ πρῶτον μὲν —. Totus hic locus usque ad §. 57 iteratur in Timocratea a §. 160 — 169. — ἐξετάσωμεν primus dedit Bekker. e codd. FYΩrs. Vulgo ἐξετάσομεν. In Timocratea, p. 750, 8 etiam

μους εἰρηκότος, δόξετε πᾶσι τὰ χρήματα ταῦτα ἀντὶ τῶν νόμων καὶ τῆς εὐορκίας ἠρῆσθαι. ἃ οὐδ' ἂν εἰ παρ' ἑαυτοῦ δοίη τις ὑμῖν λαβεῖν ἄξιον, μήτι γε ἐφ' ᾧ ἑτέρους εἰσπράττειν. ὥσθ' ὅταν ταῦτα λέγῃ, μέμνησθε τῶν ὅρκων καὶ τὴν γραφὴν ἐνθυμεῖσθε, ὅτι νῦν οὐ περὶ πράξεως εἰσφορῶν ἐστιν, ἀλλ' εἰ δεῖ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους. καὶ περὶ μὲν τούτων, ὃν τρόπον ὑμᾶς ἀπαγαγὼν ἀπὸ τοῦ νόμου παρακρούεσθαι ζητήσει, καὶ ἃ πρὸς ταῦθ' ὑμᾶς μνημονεύοντας μὴ ἐπιτρέπειν προσήκει, πολλὰ λέγειν ἔχων ἔτι, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ εἶναι νομίζων, ἐάσω.

Βούλομαι δὲ καὶ τὰ πολιτεύματα ἐξετάσαι τοῦ

πόλιν exhibentia. — τῶν νόμων καὶ om. r. — ἠρᾶσθαι Ω. — ἄξιον sc. εἴη. Schaeferus, qui ad Dem. p. 185, 26: ἀλλ' οὔτ' ἂν ἀνάσχοισθε, οὔτ' ἂν εἰ καταθεῖτε ἄξια τοῦ πολέμου τὰ χρήματα, alterum ἂν tolli voluit, cum εἴη subaudiri nequeat, cuius ellipsis certa exempla non adsint, nunc ipse monet hoc altero Demosthenis loco εἴη subaudiendum esse. — μήτι γε. „Subandi εἰ δοίη." Schaefer. ks μήτοι. Hermanni ad Vig. 888 sententiam μήτοιγε esse scribendum Bremius ad Dem. 24, 22 et Schaefer. eo loco et ad p. 562, 27 improbant. Res nondum composita. — ἐφ' ᾧ. Nonnullae editiones veteres ἐφῷ, Wolfiana ἐφ' ἑτέρους εἰσπράττειν.

§. 46. τὸν ὅρκον Aug. I et k. — καὶ τὴν γραφὴν — εἰσφορῶν ἐστιν om. t. — δεῖ. δοκεῖ r. — καὶ περὶ μὲν τούτων. τούτων μὲν Σ et γρ. F, μὲν οὖν τούτων F et Bavarius. οὖν si probetur, καὶ delendum videtur Schaefero. Mihi utique καὶ retinendum visum est. — ἀπαγαγὼν. ἀπάγων γων Aug. I kru et margo Lutetianae. ἀπάγαγὼν Bavaric. et r, ἀγαγὼν F. Praesens ἀπάγων placet Schaefero, mihi ut corrigentem manum redolens displicet. — ἀπὸ τοῦ νόμου. Intelligenda lex est, ob quam tota oratio habetur, de senatu coronando. — καὶ ἃ — προσῆκει. Seagerus, qui ἃ μνημονεύοντας iungenda esse non vidit, Diar. Classic. LV p. 58 legi posse censet: καὶ ἃ πρὸς ταῦθ' ὑμᾶς, μνημονεύοντας μὴ ἐπιτρέπειν, ὑπολαμβάνειν προσήκει. — μὴ ἐπιτρέπειν sc. αὐτὸν ὑμᾶς παρακρούεσθαι.

σίαν, τοῖς μὲν κειμένοις νόμοις περὶ τούτων οὐκ ᾤετο δεῖν χρῆσθαι οὐδ' εἰ μὴ τούτους ἐνόμιζεν ἱκανούς, ἑτέρους τιθέναι, ψηφίσματα δ' εἶπεν ἐν ὑμῖν δεινὰ καὶ παράνομα, δι' ὧν ἠργολάβει καὶ πολλὰ

ἐξουσίαν. Ulpianus ad h. l. dicit: — τὸ δὲ διὰ τὸν καιρὸν ἢ διὰ τὸν καιρὸν, ὅστις ἦν τότε δυσχερὴς καιρός· πόλεμος γὰρ ἦν καὶ χρεία χρημάτων· ἢ διὰ τὸν καιρὸν, μέση· καὶ ἐπακτέον ἑξῆς, θαυμασίαν ὅσην τότε ἔχων ἐξουσίαν, ἀντὶ τοῦ πολλὴν καὶ μεγίστην. Vide schol. cod. Aug. Oratio habita est Ol. 106, 2. Ol. 196, 1 secundum Diodor. XVI, 23 susceptum est bellum Phocicum s. sacrum bello sociali, quod Ol. 105, 3 exarserat, modo finito. Ad hoc fere tempus res, quae hic narratur, referenda esse videtur. — ἔχων τότε s. — οὐδ εἰ μὴ — τιθέναι. Lex affertur Timocr. §. 33: Τῶν δὲ νόμων τῶν κειμένων μὴ ἐξεῖναι λῦσαι μηδένα, ἐὰν μὴ ἐν νομοθέταις. τότε δ' ἐξεῖναι τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων λύειν ἕτερον τιθέντι ἀνθ' ὅτου ἂν λύῃ κ. τ. λ. — ἐν ὑμῖν. Wolfius: Decreta pro concione referebat atrocia etc. ἐν om. Bavar. et pr. F. — ἠργολάβει. Minus accurate explicat Wolfius: praevaricatus est. Ulpian. ad h. l. dicit: Τοῦτο μετὰ τῆς αἰσχύνης καὶ συγκρουστικόν· ἐργολαβεῖν γὰρ παρὰ Δημοσθένει καὶ τοῖς ἄλλοις ἐστὶ τὸ ἐπὶ φλαύροις καὶ ἀδίκοις μισθὸν λαμβάνειν. Anecd. Bekk. p. 259, 13: Ἐργολάβος· ὁ φλαύροις πράγμασι χρώμενος παρὰ τοῖς ῥήτορσι, καὶ οὐχ ὁ ὑπέρ τινων ἔργων μισθὸν λαμβάνων καὶ ἔχων τοὺς συνεργαζομένους, ὡς ἡ συνήθεια. Hanc explicationem veram non esse statim hic Demosthenis locus indicat. V. Wyttenbach. ad Plut. Tom. I p. 532. Deinde conferenda est Timocrat. §. 161 extrem., ubi res ita narratur: — ψηφίσματα δ' εἶπεν — παράνομα, δι' ὧν ἠργολάβει προσαγωγεῖ τούτῳ (Timocratem dicit, qui Androtione suadente a populo ἐκλογεὺς electus erat, v. Timocr. §. 160) χρώμενος τῶν λημμάτων. καὶ πολλὰ τῶν ὑμετέρων κέκλοφε μετὰ τούτου γράψας τοὺς ἕνδεκα καὶ τοὺς ἀποδέκτας καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ. εἶτ' ἔχων τούτους ἦγεν ἐπὶ τὰς ὑμετέρας οἰκίας καὶ σύ, ὦ Τιμόκρατες, συνηκολούθεις, μόνος τῶν συναρχόντων δέκα ὄντων. — τοὺς ἕνδεκα. Anecd. Bekk. p. 250, 4: Ἕνδεκα τίνες εἰσί· κληρωτοὶ ἄρχοντες ἦσαν, ἕνδεκα τὸν ἀριθμόν, προϊστάμενοι τοῦ δεσμωτηρίου· καὶ τοὺς ἀγομένους ἐπὶ κακουργήμασι παρελάμβανον κλέπτας καὶ ἀνδραποδιστὰς καὶ φονεῖς· καὶ τοὺς μὲν ὁμολογοῦντας θανάτῳ ἐζημίουν, τοὺς δὲ ἀμφισβητοῦντας εἰσῆγον εἰς δικαστήριον. Hos igitur Undecimviros eorumque ὑπηρέτας, qui παραστάται appellabantur, Androtion psephismate secum illam [pecuniam exigere iussit, ut qui non

τῶν ὑμετέρων κέκλοφε, τοὺς ἕνδεκα γράψας ἀκο-
10 λουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ. εἶτ' ἔχων τούτους ἦγεν ἐπὶ
τὰς τῶν πολιτῶν οἰκίας. καὶ τὸν μὲν Εὐκτήμονα,
ὃν εἰσπράξειν ἢ καταθήσειν αὐτὸς ἔφη τὰς εἰσφο-
ρὰς, οὐδὲν εἶχεν ἐλέγχειν περὶ τούτων, ὑμᾶς δ'
εἰσέπραττεν, ὥσπερ οὐ διὰ τὴν Εὐκτήμονος ἔχθραν
51 ἐπὶ ταῦτα ἐλθὼν, ἀλλὰ διὰ τὴν ὑμετέραν. καὶ μη-
δεὶς ὑπολαμβανέτω με λέγειν ὡς οὐ χρῆν εἰσπράτ-
τειν τοὺς ὀφείλοντας. χρῆν γάρ. ἀλλὰ πῶς; ὡς
ὁ νόμος κελεύει, τῶν ἄλλων ἕνεκα· τοῦτο γάρ ἐστι

solveret, statim in vincula daretur. V. Meier. de lite att. p. 68—77. Apodectas etiam secum duxit, quorum munus bene describitur in Anecd. Bekk. p. 198, 1: Ἀποδέκται· ἄρχοντες πληρωτοί, δέκα τὸν ἀριθμὸν κατὰ φυλήν εἰσιν, οἵτινες παρελάμβανον καὶ ἀπεδέχοντο τὰ γραμματεῖα τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἀποδέκται ἐκαλοῦντο. εἶτα ἐξήταζον τά τε ὀφειλόμενα καὶ τὰ ἀποδιδόμενα χρήματα σὺν τῇ βουλῇ καὶ ἐμέριζον εἰς ἃ χρὴ ἀναλίσκειν. Eadem fere leguntur ibid. p. 427, 13. Cfr. Boeckh. Oecon. polit. I p. 171. — ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ. Citat Schaeferus Lobeck. ad Phryn. p. 353 et Dobreeum ad Aristoph. Plut. 824 p. 153 edit. Lips.

§. 50. ἐπὶ τὰς τῶν πολιτῶν οἰκίας. V. §. 52 extrem. Vide igitur, quam insolenter in exigenda pecunia Androtio versatus sit, cum omnino domum clausam in qua mater familias esset, invito domino, intrare non liceret. V. Schaefer. ad orat. contra Euerg. et Mnesibul. p. 1150, 21 coll. p. 1157, 16 et Schoemann. de lite attica p. 588. — διὰ τὴν ὑμετέραν. V. de pronomine possessivo obiective posito Matthiaei Gr. Gr. §. 466, 2 p. 864.

§. 51. ὡς οὐ χρῆν. Ante Bekkerum legebatur ὡς οὐκ ἐχρῆν, quanquam Aug. I Bavar. et index Aldinae illam meliorem scripturam Reiskio suppeditaverunt. V. ad §. 29. — ὡς ὁ νόμος κελεύει. ὡς om. YΩs. Timocrat. §. 162 dictum hoc est: ὡς ὁ νόμος ἀγορεύει. — τῶν ἄλλων ἕνεκα. Ulpianus: ἤγουν τῶν πενήτων καὶ ἀπόρων. Landus: nempe ut lex iubet, aliorum causa, non propter alicuius inimicitias. Iurinus ita transponi verba vult: χρῆν γὰρ τῶν ἄλλων ἕνεκα. ἀλλὰ πῶς; ὡς ὁ νόμος κελεύει. τοῦτο γάρ ἐστι δημοτικόν. Reiskius, cui dictio paullo obscurior est, verba τῶν ἄλλων ἕνεκα interpretatur τῶν οὐκ ὀφειλόντων. Hoc certissimum; sed quo sensu id intelligi velit, non dicit. Schaeferus denique:

δημοτικόν. οὐ γὰρ τοσοῦτον ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τοσούτων χρημάτων τοῦτον τὸν τρόπον εἰσπραχθέντων ὠφέλησθε, ὅσον ἐζημίωσθε τοιούτων ἐθῶν εἰς τὴν πολιτείαν εἰσαγομένων. εἰ γὰρ θέλετ' ἐξετάσαι τίνος ἕνεκα μᾶλλον ἄν τις ἕλοιτο ἐν δημοκρατίᾳ ζῆν ἢ ἐν ὀλιγαρχίᾳ, τοῦτ' ἂν εὕροιτε προχειρότατον, ὅτι πάντα πραότερά ἐστιν ἐν δημοκρα-
52 τίᾳ. ὅτι μὲν τοίνυν τῆς ὅπου βούλεσθε ὀλιγαρχίας οὗτος ἀσελγέστερος γέγονε, παραλείψω. ἀλλὰ παρ' ἡμῖν πότε πώποτε δεινότατα ἐν τῇ πόλει γέγονεν;

ut ceteris civibus prosis, non ut tute ipse lucrum facias. Malim ego: ut ceteris civibus prospicias, non tua ipsius causa, sive propter inimicitiam sive propter lucri studium. — τοσούτων χρημάτων post τρόπον ponit *k*. Bene Schaeferus: tantulâ summâ. Sententia quovis loco utrum αὐξητικὸν an μειωτικὸν sit illud verbum, ostendit. Timocr. §. 162: οὐ γὰρ τοσοῦτον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πέντε ταλάντων ὑμῖν, ὧν οὗτοι τότ' εἰσέπραξαν, τεθέντων ὠφέλησθε, ὅσον βέβλαφθε τοιούτων ἐθῶν εἰς τὴν πολιτείαν εἰσαγομένων. — θέλετ' scripsi e codd. ΣΥΩrs. quam scripturam cur spreverit Bekkerus, cum optativus, quem pro vulg. ἐθέλητε, quod etiam *t* habet, ex Aug. I. Reiskius recepit, aperte correctori debeatur, mihi certe non liquet. Malim tamen propter sonum ἐθέλετ'. Timocr. §. 163 p. 731, 7 vulgata adeo est lectio: εἰ γὰρ θέλετε, ubi Σ habet θέλετ'. V. infra ad §. 55. — προχειρότατον. Or. de male gest. leg. §. 187: Ἔστι τοίνυν τις πρόχειρος λόγος πᾶσι τοῖς ἐξαπατᾶν ὑμᾶς βουλομένοις κ. τ. λ. Timocr. §. 1 extr.: ἓν δ' ὃ μέγιστον ἔχω καὶ προχειρότατον πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, οὐκ ἀποτρέψομαι. — πάντα om. Bavar. — πραότερά editt. praeter Bekker. et Dindorf. omnes. V. Passov. Lexic. s. v. Πρᾶος. ἐστι πραότερα *k*. V. supra ad §. 31.

§. 52. τῆς — ὀλιγαρχίας οὗτος ἀσελγέστερος i. e. τῶν ἐν τῇ — ὀλιγαρχίᾳ. V. ut multos taceam Herm. ad Vig. p. 717, 55. Illi οἱ ἐν τῇ — ὀλιγαρχίᾳ ὀλιγάρχαι, non ὀλιγαρχούμενοι intelligendi sunt. — ὅποι *Fk* Aug. I et Bavar. — ἀσελγέστερος. Anecd. B. p. 217, 9: Ἀσέλγεια· ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια καθ' ὑπερβολὴν σπουδή· οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ ὕβρεως καὶ αἰκίας ἐχρήσαντο. Cfr. eadem p. 451, 5 — 18. — ἀλλά. Vide ad §. 15. — ὑμῖν editt. ante Bekk. sicuti *FΣ*. ἡμῖν Reisk. ex Aug. I et Bavar. notavit. — πότε πώποτε. πότε om. Paris. I,

ἐπὶ τῶν τριάκοντα, πάντες ἂν εἴποιτε. τότε τοίνυν, ὡς ἔστιν ἀκούειν, οὐδεὶς ἔστιν ὅστις ἀπεστερεῖτο τοῦ σωθῆναι, ὅστις ἑαυτὸν οἴκοι κρύψειεν, ἀλλὰ τοῦτο κατηγοροῦμεν τῶν τριάκοντα, ὅτι τοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀδίκως ἀπῆγον. οὗτοσὶ τοίνυν τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο ἐκείνων τῆς αὐτοῦ βδελυρίας ὥστ' ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενος τὴν

πώποτε s. Timocr. §. 163 πότε πώποτε omnes libri tuentur. — δεινότατον Bavar. — πάντως k. — ἂν om. t. — ὡς ἔστιν ἀκούειν. Nota formulam de certa fama et in re clarissima usurpatam, ut illud ὥς φασιν, λέγεται, ὡς λόγος. V. Wolf. Prolegg. ad Homer. p. LXXVII, Buttm. ad Dem. Midian. p. 78 et 80, Schaefer. ad Dem. p. 506, 21, 561, 3 et 28, 641, 26 et 1016, 3, ubi Bentleii Phalaridea p. 66 Lennep. citantur. — οὐδεὶς. οὐκ Aug. I, k et γρ. r. — ἔστιν. Schaefer. ad h. l. monet, si quis requirat ἦν, ut praesens in hac formula constans esse meminerit. Recte omnino. Xen. Hell. II, 4 §. 6: καὶ ἔστι μὲν οὓς αὐτῶν κατέβαλον, πάντας δὲ τρεψάμενοι ἐδίωξαν κ. τ. λ. V. Viger. p. 234. — ἀπεστέρητο Aug. I, k et γρ. r. — ὅστις. Ita primus Bekker. scripsit, uti etiam Paris. I et Aug. I habent. Vulgo ὅς, quod etiam in Ftu legitur. Timocr. §. 164 vulgo legitur: εἴ τις ἑαυτὸν οἴκοι κρύψειεν, sed etiam ibi Bekk. ex optimis libris scripsit ὅστις. Caeterum cfr. de hoc loco Schoemann. de lite att. p. 588. — κατηγοροῦμεν. Mavult Schaeferus κατηγορεῖται, quod Timocrat. l. l. legitur. Tu ne audias. — τοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀπῆγον. Usitatissimum est adtractionis genus, quod ita resolvas: τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀπῆγον ἐξ αὐτῆς. Qui exempla rei tritissimae cupiat, Schaefer. ad Dem. p. 671, 20 adeat. Ulpianus ad h. l.: τοὺς φαινομένους ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐφόνευον. Male, quod istorum tyrannorum cum Androtione comparatio docet. Ἀπάγειν h. l. abducere in carcerem significat. Eodem modo Latini verbo ducendi utuntur et de iis, qui ad supplicium, et de iis, qui in vincula ducuntur. — οὗτος YΩkrs. — τοσαύτην — βδελυρίας. Wolf.: τοσοῦτον ὑπερεβάλετο τῇ αὐτοῦ βδελυρίᾳ τὴν ἐκείνων. Reiskio verba insolita et intolerabili modo constructa videntur et exspectasse se dicit: τοσαύτην ὑπερβολὴν τῆς ἐκείνων βδελυρίας τῇ ἑαυτοῦ ἐποιήσατο. Schaeferus: „Debuit vir egregius (dicit Reiskium) audire Wolfium, qui optime interpretatus est. Nec, credo, Reiskius offendisset, si legisset haec: τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο τῆς αὐτοῦ βδελυρίας παρὰ τὴν ἐκείνων.

ἰδίαν οἰκίαν ἑκάστῳ δεσμωτήριον καθίστη, τοὺς
53 ἕνδεκα ἄγων ἐπὶ τὰς οἰκίας. καίτοι ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τί οἴεσθε, ὁπότ' ἄνθρωπος πένης, ἢ καὶ πλούσιος πολλὰ δ' ἀνηλωκὼς καί τιν' ἴσως τρόπον εἰκότως οὐκ εὐπορῶν ἀργυρίου, ἢ τέγος ὡς τοὺς γείτονας ὑπερβαίνοι ἢ ὑποδύοιτο ὑπὸ κλίνην ὑπὲρ τοῦ μὴ τὸ σῶμα ἁλοὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον ἕλκεσθαι, ἢ ἄλλα ἀσχημονοίη, ἃ δούλων, οὐκ ἐλευθέρων ἐστὶν ἔργα, καὶ ταῦθ' ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ γυναι-

Atqui idem valet quod Orator hic et altero loco (Timocr. §. 164 ubi eadem formula recurrit) scripsit. V. Matthiae Gr. Gr. §. 453 p. 629." Quis bene graece quae h. l. legimus dicta esse neget? Sed exemplum, quod huic plane simile sit, mihi non est in promptu neque est Bernhardyo Synt. Gr. p. 162 s. — αὐτοῦ. αὐτῶν r. — τὰς. τῆς Aldina.

§. 53. τί οἴεσθε —; Schaeferus: „Subaudias τοῦτο. V. not. ad Porsoni Hecub. p. 13 ed. tert. Lips. Τί οἴεσθε τἄλλα; p. 571, 1. (Mid. §. 174)." Recurrit Timocr. §. 165. Nos „*was meint (sagt) ihr dazu?*" Constructio verbi οἴεσθαι cum duplici accusativo offendit Reiskium et Fr. Aug. Wolfium Leptin. p. 467, 18 §. 34: Τί οὖν οἴεσθε — τοῦτον τὸν τοιοῦτον περὶ ὑμᾶς γεγενημένον κ. τ. λ. V. ibi Schaefer. — ὁπότ'. Vulgo ὁπόταν. ὁπότ' Aug. I. ὁπότε
ε
tv. ὁπόταν F. Bekkerus primus ὁπότ' scripsit. — καὶ post ἢ om. k. — δ' ex Ang. I primus addidit Reiskius, om. apud
α
Bekk. FYΩstv. — ἀνηλωκὼς Bavar. et F. Notandum est istos codd. qui fere ubique inter se consentiunt, constanter fere in illo verbo utramque scripturam, α et η habere. V. varias lectt. apud Reisk. et Bekker. in Demosth. p. 82, 21, 93, 1, 228, 8, 247, 5, 274, 21 et aliis multis in locis. — εἰκότως om. pr. k. — ἀργύριον Ang. I et k. Verba πλούσιος — ἀργυρίου unam efficere notionem apparet. — ἢ τέγος. Pro ἢ εἰ Σ. — τὸ σῶμα ἁλοὺς. „τὸ σῶμα additum est, ne ἁλοὺς sensu iudiciali intelligatur." Schaefer. — ἕλκεσθαι. ἔρχεσθαι k, ἱκέσθαι r. — ἢ ἄλλα ἀσχημονοίη. Ulpianus: — τὸ δὲ ἢ ἄλλα ἀσχημονοίη νόει πάντα, ἃ ποιοῦσιν οἱ φωραθῆναι φοβούμενοι, γυναικῶν ὑποκρινόμενοι φωνήν τε καὶ σχῆμα, θεράποντες εἶναι δοκοῦντες, τὰ τῶν δούλων μεταχειριζόμενοι καὶ τὰ ἄλλα ἁπλῶς. — ἑαυτοῦ. αὐτοῦ Paris. I.

κὸς ὁρῷτο ποιῶν, ἣν ὡς ἐλεύθερος ἠγγυήσατο καὶ τῆς πόλεως πολίτης, ὁ δὲ τούτων αἴτιος Ἀνδροτίων εἴη, ὃν οὐδ᾽ ὑπὲρ ἑαυτοῦ δίκην λαμβάνειν ἐᾷ τὰ πεπραγμένα καὶ βεβιωμένα, μήτι γε ὑπὲρ τῆς
54 πόλεως; καίτοι εἴ τις ἔροιτο αὐτὸν τὰς εἰσφορὰς πότερον τὰ κτήματα ἢ τὰ σώματα ὀφείλει, τὰ κτήματα φήσειεν ἄν, εἴπερ ἀληθῆ λέγειν βούλοιτο· ἀπὸ γὰρ τούτων εἰσφέρομεν. τίνος οὖν ἕνεκα ἀφεὶς τὸ τὰ χωρία δημεύειν καὶ τὰς οἰκίας καὶ ταῦτ᾽

— ποιεῖν Ω. — ἠγγυήσατο. Ita cum Bekkero et Dindorfio scripsi. Vulgo ἐγγυήσατο. Aug. I, Bavaric. et *k* ἐνεγγυήσατο, ἐνεγυήσατο *F*, ἐγγυήσατο *r*. V. Buttm. Gr. Gr. I p. 344 et Schaefer. ad Dem. 858, 20, qui locos Demosthenis, e quibus varia illius verbi in praeteritis scriptura intelligi possit, collegit. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα dicitur is, qui sponsam suscipit aut ut sibi spondeatur rogat, ἐγγυᾶν autem, qui alicui mulierem despondet. V. quae collegit Hermann. *Staatsalterth.* §. 119. Ulpianus ad h. l.: θέασαι τὸν κατήγορον· ἀπὸ τῶν ῥημάτων ἐξηπάτησάς με, φήσειεν ἂν ἡ γυνή· ὡς ἐλεύθερος συνήφθης, νῦν δὲ ἀπεδείχθης ἀνδράποδον κ. τ. λ. At id potius orator dicere mihi videtur, indignum esse facinus, civem Atheniensem servi instar poenam timentis per Androtionem cogi, ne servilia patiatur, ea facere quae cive et libero homine sint plane indigna eaque facere praesente uxore. Miser iste scholiasta nescivisse videtur virum honoris amantem si coram muliere indigna patiatur, eo magis pudore affici. — καὶ βεβιωμένα om. Ω. Recte Schaeferus ad Timocr. p. 751, 28, ubi eadem verba recurrunt, τὰ πεπραγμένα καὶ βεβιωμένα ἰσοδυναμοῦντα esse dicit: osteudere id articulum communem. — μήτι. μητή Ω, μήτοι *rs*. — ὑπὲρ τῆς πόλεως eo scilicet, quod debitores in vincula duci iubet.

§. 54. καίτοι γε Aug. I *krs*. atque sic Reisk. et Dindorf. Ego cum Bekkero γε delevi, non quod καίτοι γε iungi posse negarem (v. Reisig. Coniect. p. 296 et Herm. ad Aristoph. Nub. 875), sed propter librorum qui particulam habent, paucitatem. Nam Aug. I et Bekkeri codd. isti *krs* ita inter se consentiunt, ut ex uno fonte eos deductos esse recte statuas. V. infra ad §. 57. Timocr. §. 166 omnes libri habent: καίτοι εἴ τις ἔροιτο αὐτὸν κ. τ. λ. — ἔροῖτο Σ. — ὀφείλειν *s*. — τὰ κτήματα φήσειεν ἄν. Explicant id Boeckh. Oecon. polit. Athen. I, 319, 415, II, 72; Meier. de bonis damn. p. 144 et Hermann. *Staatsalterth.* §. 162, 9. — τίνος οὖν ἕνεκα κ. τ. λ.

ἀπογράφειν, ἔδεις καὶ ὕβριζες πολίτας ἀνθρώπους καὶ τοὺς ταλαιπώρους μετοίκους, οἷς ὑβριστικώτε- 6
55 ρον ἢ τοῖς οἰκέταις τοῖς σαυτοῦ κέχρησαι; καὶ μὴν εἰ θέλετε σκέψασθαι τί δοῦλον ἢ ἐλεύθερον εἶναι διαφέρει, τοῦτο μέγιστον ἂν εὕροιτε, ὅτι τοῖς μὲν δούλοις τὸ σῶμα τῶν ἀδικημάτων ἁπάντων ὑπεύθυνόν ἐστι, τοῖς δ' ἐλευθέροις, κἂν τὰ μέγιστ'

Explicat haec Valesius ad Harpocrat. tom. II p. 273 edit. Lips. δημεύειν, bona publicare, vide quo alio etiam modo dictum sit apud Meierum l. l. p. 161. — ἀπογράφειν. „Decreta a populo indiciove bonorum publicatione, aut, ut in fiscalibus debitoribus fieri solebat, praeterlapso eo tempore, post quod publicatio ipso iure instituenda erat, uni aut pluribus mandabatur ἀπογράφεσθαι aut ἀπογράφειν τὰ χρήματα i. e. ut indicem bonorum facerent etc." Meier. l. l. p. 201 sqq. — ἀνθρώπους πολίτας Aug. I et *k* atque sic Reiskius. Timocr. §. 166 omnes libri πολίτας ἀνθρώπους exhibent. Recte, si quidem propter oppositionem πολίτας maiorem vim habet. — τοὺς om. *v*. Cur miseri dicantur inquilini v. apud Boeckh. l. l. II p. 77. — σαυτοῦ. Vulgo αὐτοῦ, ut *Ωι*. Illud ex Aug. I, Bavar. et Ital. dedit iam Reiskius, deinde pro vulgata κέχρηται, quam etiam *t* habet, κέχρησαι ex Aug. I, Bavarico, Lindenbr., Ital. et marg. Lutet. Vide autem, qua vi orator adversarium prosternere studeat. Athenienses, qua erant φιλανθρωπίᾳ, etiam servorum saluti multis modis consulnerunt (cfr Hermann. *Staatsalterth.* §. 114). Androtion autem in cives et inquilinos crudelius et insolentius quam in servos se gessit.

§. 55. θέλετε. Ita Bekkerus ex omnibus codd., cum nihil notet in variet. lection. Reiskius unde θέλοιτε habeat, non apparet. Lutet. θέλετε, Wolf. θέλητε. Schaeferus hic et supra §. 51 extrem. optativum praefert iure reprehendens Bekkerum, quod supra θέλετ' spreverit, hic θέλετε dederit. Timocrat. §. 167 Wolf., Taylor. et Bekker. indicativum retinent, Reiskius optativum. — Τί — διαφέρει. Phrynich. p. 394 Lobeck. Τίνι διαφέρει τόδε καὶ τόδε; οὐ χρὴ οὕτω λέγειν κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, ἀλλὰ τί διαφέρει, καθὰ καὶ Δημοσθένης φησί· τί δοῦλον ἢ ἐλεύθερον εἶναι διαφέρει; κ. τ. λ. Thomas Mag. v. Τί διαφέρει p. 846 hunc locum male ex Orat. de corona citat. V. infra §. 61. — τὸ σῶμα — ὑπεύθυνόν ἐστι. Non prorsus dissimile est, quod Demosth. or. de Cherson. §. 51 (coll.

ἀτυχῶσι, τοῦτό γ' ἔνεστι σῶσαι· εἰς χρήματα γὰρ τὴν δίκην περὶ τῶν πλείστων παρὰ τούτων προσήκει λαμβάνειν. ὁ δὲ τοὐναντίον εἰς τὰ σώματα, ὥσπερ ἀνδραπόδοις, ἐποιήσατο τὰς τιμωρίας. οὕτω δ' αἰσχρῶς καὶ πλεονεκτικῶς ἔσχε πρὸς ὑμᾶς ὥστε τὸν μὲν ἑαυτοῦ πατέρα ᾤετο δεῖν δημοσίᾳ δεθέντα ἐπὶ χρήμασιν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μήτε ἀποδόντα

phil. IV §. 27) dicit: ἀλλ' ἢν μὲν ἄν τις ἐλευθέρων ἀνθρώπων ἀνάγκην εἴποι, οὐ μόνον ἤδη πάρεστιν ἀλλὰ καὶ πάλαι παρελήλυθε· τὴν δὲ τῶν δούλων ἀπειχέσθαι δήπου μὴ γενέσθαι δεῖ. διαφέρει δὲ τί; ὅτι ἐστὶν ἐλευθέρῳ μὲν ἀνθρώπῳ μεγίστη ἀνάγκη ἡ ὑπὲρ τῶν γιγνομένων αἰσχύνη καὶ μείζω ταύτης οὐκ οἶδ' ἥντιν' ἂν εἴποι τις· δούλῳ δὲ πληγαὶ καὶ ὁ τοῦ σώματος αἰκισμός, ἃ μήτε γένοιτ' οὔτε λέγειν ἄξιον. — τοῖς δ' ἐλευθέροις. Timocrat. §. 167 hoc ita dictum est: τοῖς δ' ἐλευθέροις ὕστατον τοῦτο προσήκει κολάζειν. — τὰ μέγιστ' ἀτυχῶσι. Hanc scripturam optimorum codd. Ital. ΣΥΩs pro vulg. τὰ μέγιστα τύχωσιν ἀδικοῦντες recipere non dubitavi. εὐτυχῶσι r. Etiam Schaefero illa scriptura perplacet, qui tanquam aliud attici euphemismi de liberis hominibus usurpati exemplum affert p. 533, 11, 22 i. e. Mid. §. 58, ubi dicitur: οὗτος (Σανίων) ἀστρατείας ἑάλω καὶ κέχρηται συμφορᾷ. τοῦτον μετὰ τὴν ἀτυχίαν ταύτην κ. τ. λ. quibus verbis ἡ ἀτιμία significatur. Ibid. §. 60: ἄλλος ἐστὶν Ἀριστείδης Οἰνηΐδος φυλῆς ἠτυχηκώς τι καὶ οὗτος τοιοῦτον. Sed rectius conferas Aristocr. §. 39: ἵνα δὴ μὴ τοῦτο ἢ μηδ' ἀπέραντοι τῶν ἀτυχημάτων αἱ τιμωρίαι γίγνωνται, ἔγραψεν ἐάν τις τὴν ἀνδροφόνον κτείνῃ ἀπεχόμενον, φησίν, ἀγορᾶς ἐφορίας. Ili aperte caedes ἀτυχήματα dicuntur. Cfr. ibid. §. 42 et 70. — ἔνεστι. ἔσται Aug. I k et γρ. r. — εἰς χρήματα. V. supra §. 1. — τὴν δίκην. Articulum, quem Reiskius Aug. I auctoritate ductus deleverat, restituit Bekker. e codd. Fiv. Recte. Explica: poenam, quam sumi par est. — ἐποιεῖτο Σr. — τὴν τιμωρίαν v.

§. 56. αἰσχρῶς καὶ πλεονεκτικῶς. Timocr. §. 168: ἀνίσως καὶ πλεονεκτικῶς. — ἑαυτοῦ. ἑαυτὸ P. Manutius. — δεῖν abest ab editt. Wolf., Ald. et Paul. — ἐπὶ χρήμασιν. Reisk. ad Timocr. §. 168, p. 752, 20, ubi haec verba recurrunt, dicit: „Subaudi κοινοῖς, propter aes publicum reip. debitum sive ex mulcta litis cuiusdam, qua cecidisset, sive ex peculatu. Opponit aes publicum privato. Multo est gravius aliena nolle

ταῦτα μήτε κριθέντα ἀποδρᾶναι, τῶν δ' ἄλλων πολιτῶν τὸν μὴ δυνάμενον τὰ ἑαυτοῦ θεῖναι οἴκοθεν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἕλκεσθαι. εἶτ' ἐπὶ τούτοις, ὡς ὁτιοῦν ἐξὸν ἑαυτῷ ποιεῖν, Σινώπην προσηνεχύραζε καὶ Φανοστράτην, ἀνθρώπους πόρνας, οὐ μέντοι
57 γε ὀφειλούσας εἰσφοράς. καίτοι εἴ τισιν ἄρα δοκοῦσιν ἐπιτήδειαι ἐκεῖναι παθεῖν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμά

reddere quam nolle de suis privatis aes debitum reddere: multo turpius ob peculatum necti, quam propter nomen privatim contractum duci, quod per angustias rei familiaris diluere nequeas." *μήτε κριθέντα.* „Apparet ex hoc loco, patrem Androtionis ex actione quadam, quaecunque fuit, *ἐνδείξεως* an *ἀπαγωγῆς*, aerario reum factum ab undecimviris vel a senatu vel a thesmothetis tantisper custodiae mandatum esse, donec eius caussa ad populum referretur ab eoque indicaretur." Reiskius. Sed de *ἐνδείξει* sermo esse non potest (v. Meier. de lite attica p. 243), omnium minime de *ἀπαγωγῆ*. Qua re Andron debitor aerarii factus sit, nescimus: sed quid orator dicat eum neque *ἀποδόντα* neque *κριθέντα* aufugisse facile patet: Andron enim debitum neque sponte solvit neque a iudicio quocunque eius nomen, aut quia solverat aut quia debito liberatus erat, deletum est. — *εἰς τὸ δεσμωτήριον.* Articulum, quem P. Manut. et Lessing. habent, Reiskius e Timocr. §. 168 addidit, Bekkeri codd. habent omnes. — *Σινώπην — καὶ Φανοστράτην.* Vide quos iam Reisk. et Schaefer. citarunt, Harpocrat. s. vv. *Σινώπη* et *Φανοστράτη* et Athen. T. V p. 117. — *προσηνεχύραζε* Bodlei., MS. Obsop., Bavaric., marg. Lutet. et Bekkeri codd. Vulgatam igitur *προσενεχύραζε* correxit iam Reisk. Budaeus explicat: pignora cepit pro collatione. Timocr. §. 197: *οὐ γάρ ἐστι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ἀνδροτίωνα μὲν καὶ Γλαυκέτην καὶ Μελάνωπον ἑλεεῖν, ἃ κλέψαντες εἶχον εἰ καταθήσουσι, τουτωνὶ δὲ τοσούτων ὄντων καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν, ὧν ἐπὶ τὰς οἰκίας ἐβάδιζες σὺ τοὺς ἕνδεκα καὶ τοὺς ἀποδέκτας ἔχων καὶ τοὺς ὑπηρέτας, μηδένα πώποτ' ἐλεῆσαι, ἀλλὰ θύρας ἀφαιρεῖν καὶ στρώμαθ' ὑποσπᾶν καὶ διάκονον, εἴ τις ἐχρῆτο, ταύτην ἐνεχυράζειν.* Ibi igitur de Timocrate narrantur, quae hic Androtio fecisse dicitur. Munere illo enim, ut iam monuimus, una functi sunt. — *Φαινοστράτην* Bavaric. et *F.* — *γε* om. *YΩrs.*

§. 57. *καίτοιγε* ex Aug. I et *kr* Reiskius et Dindorf. V.

γε οὐκ ἐπιτήδειον γίγνεσθαι, τηλικοῦτό τινας φρονεῖν διὰ καιρὸν ὥστε βαδίζειν ἐπ' οἰκίας καὶ σκεύη φέρειν μηδὲν ὀφειλόντων ἀνθρώπων. πολλὰ γὰρ ἄν τις ἴδοι πολλοὺς ἐπιτηδείους ὄντας πάσχειν καὶ πεπονθέναι. ἀλλ' οὐ ταῦτα λέγουσιν οἱ νόμοι οὐδὲ τὰ τῆς πολιτείας ἔθη, ἃ φυλακτέον ὑμῖν· ἀλλ' ἔνεστιν ἔλεος, συγγνώμη, πάνθ' ὅσα προσήκει τοῖς ἐλευθέροις. ὧν οὗτος ἁπάντων εἰκότως οὐ μετέχει τῇ φύσει οὐδὲ τῇ παιδείᾳ· πολλὰ γὰρ ὕβρισται καὶ προπεπηλάκισται συνὼν οὐκ ἀγαπῶσιν ἑαυτὸν ἀνθρώποις, ἀλλὰ δοῦναι μισθὸν δυναμένοις· ὧν 611
προσῆκέ σοι τὴν ὀργὴν οὐκ εἰς τῶν [πολιτῶν τὸν τυ-

§. 54. — τηλικοῦτόν vulgo, ut apud Bekkerum codd. krtu. Omisi illud ν cum Bekk. et Dindorf. — διάκαιρον Y. — σκεύη φέρειν. V. quem Timocrateae locum citavimus ad antecod. §. extrem. — ὄντας om. YΩrs. — πάσχειν. παθεῖν Aug. I et k. — ἃ om. pr. Y. — ἡμῖν r. — ὅσα. ἃ Aug. I k. Quod ad sententiam, quam h. l. orator profert, attinet, cfr. Timocr. §. 170: — τὸν γὰρ ὑπὲρ τῆς πόλεως πράττοντά τι καὶ πράων ὑμῶν τευξόμενον τὸ τῆς πόλεως ἦθος ἔχοντα δεῖ φαίνεσθαι. τοῦτο δ' ἐστὶ τί; τοὺς ἀσθενεῖς ἐλεεῖν, τοῖς ἰσχυροῖς καὶ δυναμένοις μὴ ἐπιτρέπειν ὑβρίζειν κ. τ. λ. V. infra §. 64. Monuimus supra ad §. 31 oratores quacunque data occasione democratiam laudare; inprimis atticae civitatis virtutes multis modis praedicant. Leptin. §. 13 τὸ τῆς πόλεως ἦθος δίκαιον ἀψευδὲς καὶ χρηστόν, οὐ τὸ λυσιτελέσταιον πρὸς ἀργύριον σκοπούν, ἀλλὰ τί καὶ καλὸν πρᾶξαι. Pausanias denique I c. 17 dicit: Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστὶν οὐκ ἐς ἅπαντας ἐπίσημα καὶ Ἐλέου βωμὸς, ᾧ μάλιστα θεῶν, ἐς ἀνθρώπινον βίον καὶ μεταβολὰς πραγμάτων ὅτι ὠφέλιμος, μόνοι τιμᾶς Ἑλλήνων νέμουσιν Ἀθηναῖοι. τούτοις δὲ οὐ τὰ ἐς φιλανθρωπίαν μόνον καθέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ἐς θεοὺς εὐσεβεῖν ἄλλων πλέον κ. τ. λ.

§. 58. ἑαυτὸν ex Paris. I ΣΥΩrs cum Bekkero et Dindorfio scripsi. Vulgo αὐτὸν. Illo autem pronomine recepto sententia πολλὰ γὰρ — δυναμένοις ex animo Androtionis profertur atque in fere constituenda erat: Androtion multa ab hominibus, qui ipsum non diligebant, perpessus iram, quam ea de re concepit, cum vellet explere, in insontes saeviit. — προσήκει k. Nota subitam conversionem a tertia persona ad secundam (σοι), cuius exempla

χόντα ἀφιέναι οὐδ᾽ εἰς τὰς ὁμοτέχνους σοι πόρνας, ἀλλ᾽ εἰς τὸν τοῦτον τὸν τρόπον θρέψαντά σε πατέρα.

59 Ταῦτα τοίνυν ὡς μὲν οὐ δεινὰ καὶ παρὰ πάντας τοὺς νόμους οὐχ ἕξει λέγειν οὗτος· οὕτω δ᾽ ἐστὶν ἀναιδὴς ὥστ᾽ ἐν τῷ δήμῳ, προάγωνας ἀεὶ κατασκευάζων ἑαυτῷ τῆσδε τῆς γραφῆς, ἐτόλμα λέγειν ὡς ὑπὲρ ὑμῶν καὶ δι᾽ ὑμᾶς ἐχθροὺς ἐφ᾽ ἑαυτὸν εἵλκυσε καὶ νῦν ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἐστὶ κινδύνοις.

innumera. — ἀφεῖναι Aug. I *k* et *γρ. r.* — ὁμοτέχνας *t* et Aldina. V. Buttm. Gr. Gr. I p. 245. — σοι om. ΣΥΩ*s*. — εἰς τὸν. In Parisina deest articulus, quem ex Ald., Paul., Bavar. et Aug. I Reisk. addidit, habuerat etiam Wolf. — τὸν post τοῦτον om. Aug. I. — σε ante θρέψαντα ponunt ΣΥΩ*s*: vulgatus verborum ordo auribus incundior. — πατέρα in *γρ.* habet Σ.

§. 59. ἀναιδής ἐστιν *k*. — ἐν. οὐ *t*. — τῷ om. *tv*, abest etiam ab Aldina, sed addidit Lessingianus. — προάγωνας. Ita ex Ang. I et Aldina scripsit primus Reiskius, secuti sunt Bekk. et Dindorf. Vulgatam προαγῶνας habent apud Bekk. ΥΩ*st*. Schaeferus: „Hanc rationem (προαγῶνας scribendi) praetulit H. Stephanus Thes. c. 1118 *s*. Eandem probavit Boissonadus Nov. Addend. ad Eunap. p. LIX. videturque probasse Fr. Aug. Wolf. Prolegomm. ad Leptin. p. 140 (scribit ibi προαγών). Nostrae patrocinatur Arcadius p. 10, 20.“ Etiam schol. cod. Aug. ad h. l. hanc rationem probasse videtur. Dindorfius, qui hic Bekkerum sequitur, ad Aristoph. Fragmm. p. 69 προαγὼν mavult. Ego cum non haberem cur recederem, Bekkerum sequutus sum. Ulpianus: Προαγῶνές εἰσι λόγοι οἱ προεντρεπίζοντες ἡμῖν τῶν δικαστῶν τὴν ἀκοήν· ἀγὼν γὰρ ἡ κρίσις. Valesius ad Harpocrat. tom. II p. 511 ed. Lips. dicit haec: „Προαγῶνας τῆς γραφῆς κατασκευάσαι i. e. praeparare actionem suam saepe iactando se illum et illum accusaturum, aut aliud quid faciendo, ut calumniando eos homines quos accusare velis et testes adversus eos exarando. *Demosthen. contra Androtionem versus finem ibique Ulpianus.*“ Wolfio προάγωνες praeiudicia, Reiskio praeludia certaminis sunt. — εἵλκυκε praeter Bekker. et Dindorf. editt. omnes et codd. apud Bekker. *Fty.* εἵλκυε Paris. V. Aoristum Reiskius in Aug. I reperit. Perfectum propter sequens praesens praeferendum esse videri possit:

ἐγὼ δ' ὑμῖν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι βούλομαι δεῖξαι τοῦτον οὔτε πεπονθότα οὐδ' ὁτιοῦν κακὸν οὔτε μέλλοντα πάσχειν οὐδὲν δι' ὧν ὑπὲρ ὑμῶν ἔπραξε, διὰ μέντοι τὴν αὐτοῦ βδελυρίαν καὶ θεοῖς ἐχθρίαν πεπονθότα μὲν μέχρι τῆσδε τῆς ἡμέρας οὐδέν, πεισόμενον δὲ, ἂν τὰ δίκαια ποιῆτε ὑμεῖς. σκέψασθε γὰρ ὧδί. τί ποθ' ὑμῖν οὗτος ὑπέσχετο καὶ τί ποιεῖν αὐτὸν ἐχειροτονήσαθ' ὑμεῖς; χρήματα εἰσπράττειν. ἄλλο δὲ πρὸς τούτῳ τί ποιεῖν; οὐδὲ ἕν.

sed grammaticis fortasse debetur. V. Buttm. Gr. gr. I p. 317. — αὐτοῦ. Vulgo αὐτοῦ. Illud Ald., P. Manut., Bekker. et Dindorf. ἑαυτοῦ Aug. I. — θεοῖς ἐχθρίαν. Ita e duobus codd. Σ cum Bekkero et Dindorfio scripsi. Vulgo θεοῖς ἐχθρὰν αἰσχροκέρδειαν. Dindorf. praef. ad Dem. p. X censet vulgatam scripturam e Timocr. §. 195 ortam esse, ubi haec dicuntur: οὐδεμίαν γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοις ἄλλην πρόφασιν δι' ἣν τοιοῦτον ἐπηρθης εἰσενεγκεῖν νόμον ἢ τὴν σεαυτοῦ θεοῖς ἐχθρὰν αἰσχροκέρδειαν. Idem comparat Aristocrat. §. 201: — διὰ τὴν τῶν καταράτων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν ῥητόρων, τῶν τὰ τοιαῦτα γραφόντων ἑτοίμως, πονηρέαν, οὔ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποίηνται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδείας κ. τ. λ. Olim Dindorf. etiam Aristoph. Vesp. 418 legendum esse censuit: ὦ πόλις καὶ Θεώρου θεοῖς ἐχθρία, sed nunc in edit. anni MDCCCXXX ei placet scribi θεοσεχθρία, quod verbum et metro et linguae usui adversatur. Sine dubio et in Demosthene et in Aristophane θεοῖς ἐχθρίαν scribendum: quod Dindorfio placuit, iure suo retinebit. Quod lexica non habent, ideo non est inauditum et mirum profecto, olim Dindorfio ipsi quod inauditum est, placuisse. — Ad structuram quod attinet, cfr. Demosth. contra Callipp. §. 27 p. 1243, 13: τὰς δωρεὰς τῇ πόλει. V. ibi Schaefer. Deinde notandum est θεοῖς dici sine articulo, quanquam alterum verbum articulum habet, τὴν θεοῖς ἐχθρίαν et altero loco τὴν τῶν θεοῖς ἐχθρῶν ῥητόρων πονηρίαν. Or. de falsa legat. §. 197: τῶν θεοῖς ἐχθρῶν, τῶν ἀλιτηρίων Ὀλυνθίων κ. τ. λ. V. Reisig. Coniect. p. 181. Aeschyl. Agam. 637: χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν. Inversa ratione Dem. Timocr. §. 153: περὶ τῶν φευγόντων κακόδοξον et §. 154: περὶ καταλύσεως τοῦ δήμου dicit. V. Herm. ad Soph. Philoct. v. 888. — τῆς τήμερον ἡμέρας Aug. I, τῆς σήμερον ἡμ. k.

§. 60. Vulgo ἐχειροτονήσατε. Quod ego dedi, dedi cum Bekk. et Dindorfio. ἐχειροτονήσασθ' r. — τούτῳ. τοῦτο

φέρε δὴ καθ᾽ ἕκαστον ὑπομνήσω τὴν εἴσπραξιν ὑμᾶς. οὗτος εἰσέπραξε Λεπτίνην τὸν ἐκ Κοίλης τέτταρας καὶ τριάκοντα δραχμὰς, καὶ Θεόξενον τὸν Ἀλωπεκῆθεν δραχμὰς ἑβδομήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς, καὶ τὸν Εὐφήμου Καλλικράτην καὶ τὸν Τελέστου νεανίσκον· οὐκ ἔχω γὰρ τοὔνομα εἰπεῖν.

Aug. I. — *τί.* Ita scripsi cum Bekk. et Dindorfio. Vulgo τὶ. Illud etiam Schaefero placet. — *οὐδὲν krs* et editt. ante Bekk. omnes. *οὐδὲ ἓν* in Bavarico reperit Reisk. — *καθ᾽ ἕκαστον.* Vehementer Reiskius, qui *καθεκάστων* malnit, erravit. Quod dicitur *καθέκαστον*, *καθέκαστα* et *καθεκάστην*, longe alius generis esse patet. — *ὑπομνήσω* — *ὑμᾶς.* Duplicem huius verbi structuram, cum duplici accusativo vel etiam cum accus. personae et genitivo rei, commemorant Anecd. Bekk. 176, 20. Bernhardy Syntax. p. 177, qui de verbo *μέμνημαι* cum accus. coniuncto dicit idque tum vim retinendi memoria habere non sine iure contendit, duplicem accusativum, quem verba activa *ὑπομνῆσαι*, *ἀναμνῆσαι* aliaque habent, non explicat. Cum *ὑπομνῆσαί τινα* et *τί* dicatur (ut commonefacere aliquem et aliquid, v. Forcellini Lexicon s. v.), deinde utraque constructio in unam iungitur. — *Λεπτίνην τὸν ἐκ Κοίλης.* Wolf. Prolegomm. in Leptin. p. 45 recte monet, neminem nisi qui sit divinus, dicere posse, num sit idem Leptines, contra quem Demosthenes orationem habuerit. *Κοίλη* demus Hippothoontidis. V. Boeckh. Corp. Inscr. n. 275. — *τὸν Ἀλωπεκῆθεν.* Harpocration: *Ἀλωπεκαὶ δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος. ὁ δὲ δημότης Ἀλωπεκεύς. καὶ Ἀλωπεκῆθεν.* Alibi dicitur *Ἀλωπεκή*, e. g. Anecd. Bekk. p. 381, 17. V. Grotefendi disquisit. de demis sive pagis Atticae p. 18. — *μικρόν τι πρὸς.* Idem dicitur Phil. I §. 28. — *εὐφήρου ΣΥΩrs.* — *καλλιστράτην sv* atque sic vulgo legebatur; sed Taylor. ex Ital. et Paris. V, Reisk. ex Aug. I et Bavar. illud mulierculae nomen, ut Taylor. dicit, correxerunt. — *τὸν Τελέστου νεανίσκον.* Comparat Schaeferus Plat. Gorg. p. 481. *HSt. τὸν Πυριλάμπους νεανίαν. Τελεστοῦ* vulgo, *τελέστου* Aug. I et *γρ. r*, *τελεστῶν r.* Taylorus *Τελεστὴς* nominativum esse monet: Wolfius enim Telesti verterat. Reiskius, cui *Τελεσίας*, sed non *Τελέστης* pro nomine proprio notum erat, scribi voluit *τὸν τοῦ τελεστοῦ*, illius initiatoris adolescentulum. Recte Bekker. *Τελέστου.* Nomen proprium id esse apparet ex Athenaeo XI p. 502, quem Porson. ad Eur. Med. p. 34 ed. tert. Lips. affert, et *Τελέστου*, non *Τελεστοῦ* esse scribendum monet ibi Schaefer. *Nam nomina et adiectiva* et substantiva, ubi pro nominibus pro-

σχεδὸν δὲ πάντας οὓς εἰσέπραξεν, ἵνα μὴ καθ' ἕκα-
στον λέγω, οὐκ οἶδ' εἴ τινα ὑπὲρ μνᾶν ὀφείλοντα.
ὁπότερ' οὖν οἴεσθε τούτων ἕκαστον μισεῖν καὶ πο- 612
λεμεῖν αὐτῷ διὰ τὴν εἰσφορὰν ταύτην, ἢ τὸν μὲν
αὐτῶν ὅτι πάντων ἀκουόντων ὑμῶν ἐν τῷ δήμῳ
δοῦλον ἔφη καὶ ἐκ δούλων εἶναι καὶ προσήκειν αὐτῷ
τὸ ἕκτον μέρος εἰσφέρειν μετὰ τῶν μετοίκων, τῷ
δ' ὅτι παῖδας ἐκ πόρνης εἶναι, τοῦ δὲ τὸν πατέρα

priis usurpantur, accentum mutant: quare ubi nomen est ὀξύτονον, nomen proprium est βαρύτονον, quà de re grammatici parum accurate praecipiunt, e. gr. Arcadius p. 27, 6. Etymol. M. c. 509, fin. V. Schaefer. ad Dem. p. 1221, 11. — οὓς. ὅσους Ang. I k et γρ. r. — ἵνα μὴ καθ' ἕκαστον λέγω. Cfr. Olynth. I §. 14: τὸ προΐεσθαι καθ' ἕκαστον ἀεί τι τῶν πραγμάτων. Olynth. II §. 24: τοὺς μὲν ἄλλους σεσώκατε πολλάκις πάντας καὶ καθ' ἕνα αὐτῶν ἕκαστον ἐν μέρει. Sed hoc frequentissimum. Propius ad hunc locum accedit Phil. I §. 20: ἐγὼ φράσω καθ' ἕκαστον τούτων διεξιὼν χωρίς. Phil. III §. 22: τὸ ποιεῖν ὅ τι βούλεται καὶ καθ' ἕνα οὐτωσὶ περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων. His locis vides accusativum abesse ad verba διεξιὼν et περικόπτειν, ut hoc loco ἵνα μὴ καθ' ἕκαστον λέγω sc. οὓς εἰσέπραξεν. Formula autem καθ' ἕκαστον per se penitur. Notatu etiam dignum est, quod legitur Leptin. §. 107: τὰς μὲν (τιμὰς) καθ' ἕκαστον ἐάσω, μίαν δ' ἣ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει, δίειμι. Ibi Schaefer.: „Hinc manifeste apparet ἕκαστον talibus in formulis semper esse generis neutrius.“ Vix putaverim. — εἴ τινα — ὀφείλοντα. Explicat hunc locum Boeckh. Oecon. polit. Athen. II p. 67 extrem.

§. 61. τούτων. τοῦτον pr. k. — αὐτῶν. αὐτὸν cum vulgo legeretur, ex Ang. I Bavar. Ald. et P. Manut. Reiskius αὐτῶν correxit. — δοῦλον καὶ ἐκ δούλων εἶναι. V. §. 68 et quod §. 68 extrem. dicitur σοῦ βελτίους καὶ ἐκ βελτιόνων. — τὸ ἕκτον μέρος εἰσφέρειν κ. τ. λ. i. e. ἐκ τοῦ τῆς οὐσίας ἕκτου μέρους, τοῦ τῶν μετοίκων τιμήματος, ἐκφέρειν. V. Boeckh. Oecon. etc. II p. 53 et 77. — τῷ δ' ὅτι. Restitui librorum scripturam, quam cum Reiskius non intellexisset, scripsit τῷ δὲ παῖδας, quod Bekker. et Dindorf. receperunt, probat Schaeferus. Carol. Foertsch. Observatt. criticc. in Lysiae Oratt. p. 80 vulgatam ita defendi posse censet, ut ὅτι ab ἔφη pendeat, accusativus cum inf. autem sequatur ut multis aliis locis. Recte hoc quidem. Sed propter verborum posituram verisimilius videtur ad illud ὅτι vulgo-

ἡταιρηκέναι, τοῦ δὲ τὴν μητέρα πεπορνεῦσθαι, τὸν δὲ ἀπογράφειν ὅσα ὑφείλετο ἐξ ἀρχῆς, τὸν δὲ τὸ δεῖνα, τὸν δὲ ὁμοῦ ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κακὰ, ἑξῆς
62 ἅπαντας; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶδ' ὅτι πάντες εἰς οὓς ἐπαρῴνησεν οὗτος, τὴν μὲν εἰσφορὰν ἕκαστος ἀναγκαῖον ἀνάλωμα ὑπελάμβανεν εἶναι, τοιαῦτα δ' ἀτιμασθεὶς καὶ προπηλακισθεὶς χαλεπῶς ἐνήνοχεν. κἀκεῖνο

diendum esse ἔφη. Ita hunc locum explicavit etiam Reinhold. Klotz. Quaestion. Critt. lib. I p. 14 qui τῷ δ' ὅτι cum τῷ δὲ oppositionis causa initio ponendum esset, pro τὸν δὲ μισεῖν, ὅτι αὐτῷ ἔφη κ. τ. λ. dictum esse recte monet. Ita librorum scriptura servata egregie loci color variatur. — τοῦ δὲ. Parisina τὸν δὲ. — ἡταιρικέναι t. Citat hunc locum Thom. Mag. v. Ἑταίρα p. 376 tanquam ex orat. de corona. V. supra ad §. 55. — τὸν δὲ ἀπογράφειν κ. τ. λ. Explica: contra hunc se τῇ ἀπογραφῇ usurum esse et indicaturum, quantum peculatum fecerit (hinc recte sequitur ὅσα) V. Meier. de lite attica p. 253—260. Quod Reiskius de suo dedit ἀπογράψειν, vulgata scriptura longe inferius est. Androtionem istas minas iactantem maiore cum vi „ἀπογράφω σε" quam „ἀπογράψω" dixisse Reiskius non videtur intellexisse. — ἐξ ἀρχῆς. Reiskius: „ex honore gesto nescio quo." Recte Wolf. et Schaefer. explicant ab initio h. e. ex quo potuit rempublicam peculari. Illud nimis obscure orator dixisset. — τὸ δεῖνα. Ita Ang. I pr. k et γρ. r. Reliqui τόδ' εἶναι. Correxit primus Reiskius. Bene autem Schaeferus haec sic expedit: τὸν δὲ, ὅτι τὸ δεῖνα αὐτὸν εἶπε (quod eliciendum ex ἔφη), τὸν δὲ, ὅτι ὁμοῦ — κακά, ἑξῆς ἅπαντας κακηγορῶν. Compara or. de cor. §. 123. — οὐχ ἵνα — ἀπὸ τῶν ἰδίων κακῶς τὰ ἀπόῤῥητα λέγωμεν ἀλλήλους, ad quem locum (p. 268, 22) v. Schaefer. Or. de male gesta legat. §. 220: εἰ δὲ πάντα τἀναντία τούτων καὶ πολλὰ καὶ φιλάνθρωπα εἰπόντες Φίλιππον κ. τ. λ. Midian. §. 119: αὐτόχειρα καὶ τὰ δεινότατα εἰρήκει τὸν Ἀρίσταρχον. Deinde non rarum illud ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα. V. or. de cor. §. 122: βοᾷς ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα ὀνομάζων. Mid. §. 79: — ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κακὰ ἐξεῖπον. — Post ἅπαντας Parisina et Reiskiana colo, Wolfiana plene interpunxit. Pro ἅπαντας k habet πάντας, ἅπαντας ἀπεῖπεν r.

§. 62. μὲν om. k. — πάντας t. — ὑπέλαβεν margo Parisinae. — τοιαῦτα. ταῦτα Paris. I. Bavaric. ΣΥΩr. ταῦτα F. τοιαῦτα in γρ. Bavaricus. — ἐνήνοχεν scripsi cum Bekk. et

οἶδα, ὅτι χρήματα εἰσπράττειν τοῦτον ἐχειροτονήσαθ᾽· ὑμεῖς, οὐχὶ τὰς ἰδίας συμφορὰς ὀνειδίζειν καὶ προφέρειν ἑκάστῳ. εἴτε γὰρ ἦσαν ἀληθεῖς, οὐ σοὶ ῥητέαι (πολλὰ γὰρ ἡμῶν ἕκαστος οὐχ ὡς βούλεται πράττει)· εἴτε μὴ προσηκούσας κατεσκεύαζες, πῶς οὐχ ὁτιοῦν ἂν πάθοις δικαίως; ἔτι τοίνυν ἐκ τοῦδ᾽ ἀκριβέστερον γνώσεσθε ὅτι μισεῖ τοῦτον ἕκαστος οὐ διὰ τὴν εἴσπραξιν, ἀλλ᾽ ὑπὲρ ὧν ὑβρίσθη καὶ παρωνήθη. Σάτυρος γὰρ ὁ τῶν νεωρίων ἐπιμελητὴς οὐχ ἑπτὰ τάλαντα εἰσέπραξεν ὑμῖν, ἀλλὰ

Dindorf. Vulgo ἐνήνοχε. — κἀκεῖνο δὲ οἶδα **Aug. I** et *k*, uti **Wolf.** coniecit, **Reiskius** scripsit, non probavit **Taylor.** — ἐχειροτονήσαθ᾽ primus dedit **Bekk.** Vulgo ἐχειροτονήσατε. — ὀνειδίζειν καὶ προφέρειν. **Dem.** or. de cor. §. 252: τύχην προφέρειν, quod in seqqu. dicit: πῶς χρὴ περὶ ταύτης λέγειν ἢ πῶς ὀνειδίζειν ἑτέρῳ; **Schaefer.** ibi citat **Theogn.** v. 157 **Br.**, **Hesiod.** Opp. 662 et **Photius** Lex. c. 434: προγονικὰ ἀνδραγαθήματα προφέρειν. Adde [**Dem.**] Epistol. IV init. p. 1486, 2: δυστυχίαν προφέρειν. — ῥητέα **Aug. I** *r* et **P. Manutius.** — ἡμῶν iam **Wolf.** et **Reisk.** ex **Aug. I** et **Bavar.** Vulgatam ὑμῶν **Bekker.** in cod. *r* reperit. — πράττειν *s*. De formula οὐχ ὡς v. **Heindorf.** ad **Plat.** Gorg. p. 259 et ad **Protagor.** p. 574. [**Dem.**] Phil. IV. §. 52: ἀπιστοῦσιν ἑαυτοῖς, οὐχ ὡς ἔδει. **Augerus:** secus quam oportebat.

§. 63. ἐκ τῶνδε **Aug. I** et *k* atque sic **Reiskius.** — ἐπαρωνήθη *Fktv* et editt. ante **Bekkerum** omnes. Supra §. 62 ἐπαρώνησεν, ut **Aristocr.** §. 114 ἐπαρώνει, et or. contra **Conon.** §. 4 ἐπαρώνουν, ubi vulgo ἐπαροίνουν legitur. — ὁ τῶν νεωρίων ἐπιμελητής. **Anecd. Bekk.** p. 282, b: Νεωρίων ἀρχήν· ἦν οὖν τις ἄρχων, ὃς ἐπεμελεῖτο τῶν νεωρίων καὶ τῶν σκευοθηκῶν καὶ πάντων τῶν περὶ τὰς ναῦς σκευῶν. Plures fuisse ἐπιμελητὰς τῶν νεωρίων apparet ex orat. adv. **Energ.** et **Maesibul.** §. 21 et §. 26. V. **Schoemann.** de comit. p. 317, 34. Quomodo νεώρια a νεωσοίκοις differant, docent **Bekk.** Anecd. p. 282, init.: Νεώσοικοι· καταγώγια ἐπὶ τῆς θαλάττης ᾠκοδομημένα εἰς ὑποδοχὴν τῶν νεῶν, ὅτε μὴ θαλαττεύοιεν. τὰ νεώρια δὲ ἡ τῶν ὅλων περιβολή. Deinde commemorandum ἐπίνειον, quod **Scholiasta** ad **Thucyd.** I, 30 ab **Amersfoordtio** ad **Dem.** or. de symmor. p. 184, 2 citatus ita explicat: ἐπίνειόν ἐστι πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων, ὥσπερ ὁ Πειραιεὺς τῶν Ἀθηναίων καὶ ἡ Νίσαια τῆς Μεγαρί-

τέτταρα καὶ τριάκοντα τοὺς αὐτοὺς τούτους ἀνθρώπους, ἐξ ὧν παρέθηκε τὰ σκεύη ταῖς ἐκπλευσάσαις ναυσίν· καὶ οὔτ᾽ ἐκεῖνος διὰ ταῦτα οὐδένα ἐχθρὸν ἑαυτῷ φησὶν εἶναι, οὔτε τῶν εἰσπραχθέντων οὐδεὶς ἐκείνῳ πολεμεῖ. εἰκότως· ὁ μὲν γὰρ τὸ προστεταγμένον, οἶμαι, διεπράττετο, σὺ δὲ τῇ σαυτοῦ προπετείᾳ καὶ θρασύτητι λαβὼν ἐξουσίαν πόλλ᾽ ἀνηλωκότας εἰς τὴν πόλιν ἀνθρώπους καὶ σοῦ βελτίους καὶ ἐκ βελτιόνων ψευδέσι καὶ χαλεποῖς ὀνεί-

δος. δύνασαι δὲ ἐπὶ παντὸς ἐμπορίου καὶ παραθαλασσίου (Schaefer. ad Dem. I. I. χωρίου excidisse putat) χρήσασθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ, ὃ νῦν οἱ πολλοὶ κατάβολον καλοῦσι. Denique ναύσταθμον stationem navium significat. Strabo IX p. 395 de Atheniensium ναυστάθμῳ ita scribit: τὸ μὲν οὖν παλαιὸν ἐτετείχιστο — ἡ Μουνυχία προσειληφυῖα τῷ περιβόλῳ τὸν Πειραιᾶ καὶ τοὺς λιμένας πλήρεις νεωρίων· ἄξιόν τε ἦν ναύσταθμον τριακοσίαις ναυσίν. Pausan. I, 1 §. 2: Ὁ δὲ Πειραιεὺς δῆμος μὲν ἦν ἐκ παλαιοῦ, πρότερον δὲ, πρὶν ἢ Θεμιστοκλῆς Ἀθηναίοις ἦρξεν, ἐπίνειον οὐκ ἦν· Φάληρον δέ, (ταύτῃ γὰρ ἐλάχιστον ἀπέχει τῆς πόλεως ἡ θάλασσα) τοῦτό σφισιν ἐπίνειον ἦν. — Θεμιστοκλῆς δὲ ὡς ἦρξε (τοῖς τε γὰρ πλέουσιν ἐπιτηδειότερος ὁ Πειραιεὺς ἐφαίνετό οἱ προκεῖσθαι καὶ λιμένας τρεῖς ἀνθ᾽ ἑνὸς ἔχειν τοῦ Φαληροῖ), τοῦτό σφισιν ἐπίνειον εἶναι κατεσκευάσατο. Vide Odofr. Mueller. *Handbuch der Archaeologie der Kunst* p. 77 et 81. — ἐπτὰ τάλ. μόνον Aug. I *kr*. Addidit hoc μόνον Reiskius. — ἐξ. ἀφ᾽ Aug. I *k* σα et γρ. *r*. — ἐκπλεούσαις Aug. I et *kv*, ἐκπλευσαις Bavar. et ού *F*, ἐκπλευσασαις *r*. Taylorus male ἐκπλευσούσαις coniecit, Reiskius dedit ἐκπλεούσαις, ego cum Bekk. et Dindorf. vulgatam retinui. — αὐτῷ ἐχθρὸν *k*. — φησὶν ante διὰ ponit *k*. — εἰκότως ex uno Aug. I primus addidit Reisk. Apud Bekkerum *YΩrstv* vocem omittunt. Non panci codd. eam vocem omittunt or. de Cor. p. 233, 1. §. 23 et p. 241, 13. §. 47, ita ut iure librariorum malignitati id tribuas. Fr. Aug. Wolf. ad Leptin. p. 252 (ad pag. 466, 25 Reisk.): „Eleganter ita Graeci εἰκότως, illatis γάρ, καὶ γάρ, ἐπεί, aliisve particulis." — πόλλ᾽ primus scripsit Bekker. Vulgo πολλά. — ἀνηλωκότας *F*, ἀναλωκότας *tv*. — σοῦ βελτίους καὶ ἐκ βελτιό-

αδεσιν ᾧου δεῖν περιβάλλειν. εἶτα ταῦθ' οὗτοι πεισθῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν σε ποιεῖν, καὶ τὰ τῆς σῆς ἀναισθησίας καὶ πονηρίας ἔργα ἐφ' ἑαυτοὺς ἀναδέξωνται; ἀλλὰ μισεῖν δικαιότερον διὰ ταῦτά σε ὀφείλουσιν ἢ σώζειν. τὸν γὰρ ὑπὲρ πόλεως πράττοντά τι δεῖ τὸ τῆς πόλεως ἦθος μιμεῖσθαι, καὶ σώζειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι προσήκει, καὶ μισεῖν τοὺς οἵουσπερ οὗτος. ὡς ἐκεῖνό γε εἰ-

νων. V. ad §. 61. Formula ista usitatissima. Legitur etiam or. de cor. §. 10. — ψεύδεσι k.

§. 64. εἶτα. εἶτ' ἄν s. — πεισθῶσιν. πεισθήσονται margo Lstet. ut in seqq. ἀναδέξονται, quod etiam t praebet. Coniunctivos esse ponendos iam Wolf. et Reiskius viderunt: quos coniunctivos cum Hermann. ad Soph. Philoct. vers. 1081 p. 197 sic explicat: εἶτα ταῦτα τούτους πεισθῆναι φῶμεν; haec ratio Schaefero ad h. l. quam maxime mirabilis videtur. Tu confer Hermanni rationes l. l. et De partic. ἄν lib. II c. 4. — τὰ τῆς. τὰ om. Aug. I kv, delevit Reisk. Male. — ἀναισθησίας. Ita primus Bekkerus scripsit. Vulgo ἀναισχυντίας, quod Bekkeri codd. Ftv habent. ἀναισθησίας in Paris. I et II. Aug. I et Lessing. reperit Reiskius. Schaeferus probat Bekkerianum ἀναισθησίας, quod Brutalitaet explicat. Vide infra §. 74 et Timocr. §. 182 ubi item pro ἀναισθησίας alii codd. ἀναισχυντίας habent. — ὑπὲρ πόλεως. ὑπὲρ τῆς π. Aug. I Fk. Addidit articulum Reiskius, deleverunt Bekkerus et Dindorfius, improbante Schaefero. Πόλις et ἀκρόπολις saepe sine articulo dici, ubi cives de sua urbe loquuntur, satis constat. V. Schaefer. ad Dem. p. 121, 22 et Foertsch. Comment. Crit. etc. p. 18. „At sequitur τὸ τῆς πόλεως ἦθος." Sed ibi articulus adiectus, quoniam πόλεως iam dictum. Timocr. §. 170 hic locus ita expressus est verbis: Ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνα καὶ τάδε φήσουσιν ὑπὲρ ὑμῶν πράττειν. εἶτα ταῦθ' ὑμεῖς ἀναδέξεσθε ὑπὲρ ὑμῶν πεπρᾶχθαι καὶ τὰ τῆς τούτων θρασύτητος καὶ πονηρίας ἔργα πρώως οἴσετε; ἀλλὰ μισεῖν ὀφείλετε τοὺς τοιούτους, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μᾶλλον ἢ σώζειν. τὸν γὰρ ὑπὲρ τῆς πόλεως πράττοντά τι καὶ πράων ὑμῶν τευξόμενον τὸ τῆς πόλεως ἦθος ἔχοντα δεῖ φαίνεσθαι. — δεῖ σώζειν ΣΩ et in litura Y, δὴ σώζειν Italicus et s. — προσήκει post ὑμῖν ponunt Aug. I et s. — τοὺς οἵουςπερ οὗτος scripsi e codd. FΣY. ut adtractionis genus a Schaefero ad L. Bos. p. 479 expeditum oratori servarem. Vix enim hanc scripturam librariis tribuas. Improbavit eam Dindorf. Annot. Crit. ad Aristoph. Acharn. 601 ubi vulgo legitur νεανίας

δόσι μὲν ἴσως, ὅμως δὲ ἐρῶ· ὁποίους τινὰς ἂν φαίνησθε ἀγαπῶντες καὶ σώζοντες, τούτοις ὅμοιοι δόξετ' εἶναι.

65 Ὅτι τοίνυν ὅλως οὐδὲ τὴν εἴσπραξιν αὐτὴν ὑπὲρ ὑμῶν πεποίηται, καὶ τοῦτο αὐτίκα δὴ μάλα ὑμῖν δῆλον ποιήσω. εἰ γάρ τις ἔροιτο αὐτὸν πότεροι αὐτῷ δοκοῦσιν ἀδικεῖν μᾶλλον τὴν πόλιν, οἱ γεωργοῦντες καὶ φειδόμενοι, διὰ παιδοτροφίας δὲ καὶ οἰκεῖα ἀναλώματα καὶ λειτουργίας ἑτέρας ἐλλελοι-

δ' οἵους σὺ διαδεδρακότας. Denuo Schaeferus sententiam h. l. explicat, quam Bernhardy Syntax. p. 300 sequitur. Infra §. 77 et Timocr. §. 185 scribendum οὐδ' οἷοισπερ σὺ χρώμενοι συμβούλοις ἐπολιτεύοντο. Or. de male gesta leg. §. 186 cum Schaefero scribendum videtur τῆς οἵας παρ' ἡμῖν πολιτείας. Aeschinis or. de male gesta leg. §. 151 Bekk. restituenda pleroramque codd. scriptura τρισμυρίους κινάδους οἵουσπερ σύ. Dindorfio his omnibus locis adtractionem tanquam librariorum errorem spernenti adversatus est Fritzschius in censura Aristoph. Achara. ed. Dindorf., quae legitur in Iahni Annal. vol. X fasc. I p. 10 extrema. — ὡς ἐκεῖνό γε κ. τ. λ. Taylorus hunc locum melius sic distingui putat, uti apud Stobaeum Serm. XLI legitur: ὡς (ἐκεῖνό γε — ἐρῶ) ὁποίους κ. τ. λ. Male. — γε om. Σr. — εἰδόσι — ἐρῶ. Or. I adv. Aristogit. §. 47: εἰδότι σοι φράσω. Schaefer. citat Blomfield. Glossar. in Aeschyli Agam. 1373, not. ad Gregor. Corinth. p. 833, Thucyd. IV, 59: τί ἂν τις πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων ἐν εἰδόσι μακρηγοροίη; Dionys. Halic. T. IV p. 2126 R.: φορτικὸς ἂν εἴην ἔγωγε ἐν εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς λέγων. Demosthenis locum sic resolve: ὡς — εἰδόσι μὲν — ἐρῶ, ὁμῶς δὲ ἐρῶ. — δόξετ' Bekker. primus dedit. Vulgo δόξετε. Quod ad sententiam adtinet, compara quos Demosth. περὶ παραπρ. §. 245 et Aeschines contra Timarch. §. 152. Euripidis versus laudant: ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται κακοῖς ἀνὴρ, οὐ πώποτ' ἠρώτησα, γιγνώσκων, ὅτι τοιοῦτός ἐστιν, οἷσπερ ἥδεται ξυνών.

§. 65. Ὅτι τοίνυν κ. τ. λ. Recurrit hic locus Timocr. §. 172—175 usque ad verba, quae hic §. 67 extrem. leguntur ἀλλὰ τοῦτ' αἴτιον, οὐγὼ λέγω. — δῆλον om. Σ. δῆλον ὑμῖν Ftv, uti ante Bekk. vulgo legebatur. — ἔροιτο Σ. — πότεροι αὐτῷ δοκοῦσιν κ. τ. λ. Pessime citat h. l. Tiberius p. 35 sq. — λειτουργίας ἑτέρας. ἑτέρας adiectum est propter sequens τὰς εἰσφορὰς. — ἐκλελοιπότες Aug. I, οἱ λελοιπότες t. — εἰσφο-

πότες τὰς εἰσφορὰς, ἢ οἱ τὰ τῶν ἐθελησάντων εἰσενεγκεῖν χρήματα καὶ τὰ παρὰ τῶν συμμάχων κλέπτοντες καὶ ἀπολλύντες, οὐκ ἂν εἰς τοῦτο δήπου τόλμης καίπερ ὢν ἀναιδὴς ἔλθοι ὥστε φῆσαι τοὺς τὰ ἑαυτῶν μὴ εἰσφέροντας μᾶλλον ἀδικεῖν ἢ τοὺς τὰ κοινὰ ὑφαιρουμένους. τίνος οὖν ἕνεκα, ὦ βδελυρὲ, ἐτῶν ὄντων πλειόνων ἢ τριάκοντα ἀφ' οὗ σὺ πολιτεύῃ, καὶ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ πολλῶν μὲν στρατηγῶν ἠδικηκότων τὴν πόλιν, πολλῶν δὲ ῥητόρων, οἳ παρὰ τουτοισὶ κέκρινται, ὧν οἱ μὲν τεθνᾶσιν ἐφ' οἷς ἠδίκουν, οἱ δ' ὑποχωρήσαντες φεύγουσιν, οὐδενὸς πώποτε τούτων ἐξητάσθης κατήγορος, οὐδ' ἀγανακτῶν ὤφθης ὑπὲρ ὧν ἡ πόλις 614

ρὰν Σ. — τὰ τῶν μὴ ἐθελησάντων Lambinus maluit. At sententia haec est, Androtionem eiusque socios e collationibus civium, quas lubenter dedissent, pecuniam suffuratos esse. Opponuntur οἱ ἐλλελοιπότες τας εἰσφορὰς τοῖς ἐθελήσασιν εἰσενεγκεῖν. — τὰ παρὰ. τὰ om. Bavaricus. — δήπου τόλμης. Vulgo τόλμης δήπου. Illud quod ex Aug. I primus dedit Reisk., exhibent omnes Bekkeri codd. — μᾶλλον. μάλιστ' r. — ἀφαιρουμένους Ω.

§. 66. ἕνεκεν Aug. I et k atque ita Reisk. scripsit. — ἐτῶν ὄντων κ. τ. λ. V. Prolegomm. c. VI, 35. — ἀφ' οὗ. Dici potuit ἀφ' ὧν, sed illud usu firmatum. Or. adv. Apatur. §. 4: οὔπω δ' ἔτη ἐστὶν ἑπτὰ ἀφ' οὗ τὸ μὲν πλεῖν καταλέλυκα κ. τ. λ. Or. adv. Polycl. §. 37: ἐν δὲ τῇ οἰκίᾳ οὗ ὁ Τιμόμαχος κατήγετο. Eur. Hecub. 760: εἰς τήνδε χώραν, οὗπερ εὑρέθη θανών. — πολιτεύῃ. Timocr. §. 173 additum est ἕτερος ὑμῶν. — ὑποχωρήσαντες ex Aug. I kr scripsere Reiskius et Bekker., quem Dind. et ego secuti sumus. Vulgo ἀποχωρήσαντες. ἀποχρήσαντες index Aldi. Timocr. §. 173 omnes codd. ὑποχωρήσαντες habent. — οὐδενὸς πώποτε τούτων. τούτων soli Aug. I et k adduut, quos Timocr. §. 173 pronomen a reliquis servatum omittere solos mirum. Adieci τούτων cum Reiskio et Bekkero, omisit Dindorf. — ἐξητάσθης. Harpocr.: Ἐξετάζεσθαι ἀντὶ τοῦ ὁρᾶσθαι, Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου. καὶ ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος ἐξητάσθης φησὶν ἀντὶ τοῦ ὤφθης, ὡράθης. Usus verbi notissimus. Citat Schaeferus Zonar. c. 780. — ὑπὲρ ὧν ἡ πόλις πάσχει. ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἠδικεῖτο Aug. I k et γρ. r.

πάσχει, οὕτως ὢν θρασὺς καὶ λέγειν δεινός, ἀλλ' ἐνταῦθ' ἐφάνης κηδεμὼν ἡμῶν οὗ σε πολλοὺς ἔδει
67 κακῶς ποιῆσαι; βούλεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ τούτων αἴτιον ἐγὼ ὑμῖν εἴπω; ὅτι τούτων μὲν μετέχουσιν ὧν ἀδικοῦσιν ὑμᾶς τινές, ἀπὸ δὲ τῶν εἰς-πραττομένων ὑφαιροῦνται· δι' ἀπληστίαν δὲ τρό-

Bekkerus pro πάσχει mavult πάσχοι, quod Dindorf. recepit, probat Schaefer. Timocr. §. 173 vulgo ἔπασχεν, sed in Bavar. FΣυ πάσχει legitur, unde quod Bekker. iterum coniecit πάσχοι recepit Dindorf. Ego quam maxime dissentio. Utroque loco πάσχει scribendum. De hoc praesente praeteritis adiuncto Quaestt. Demosth. p. 44 disserui. Locos attuli hosce: Or. de male gesta legat. §. 34: ἦν γὰρ τοῦτο πρῶτον ἁπάντων τῶν ἀδικημάτων τὸ τὸν Φίλιππον ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι τούτοις καὶ δέον ὑμᾶς ἀκοῦσαι περὶ τῶν πραγμάτων, εἶτα βουλεύσασθαι, μετὰ ταῦτα δὲ πράττειν ὅ τι δόξαι, ἅμα ἀκούειν κἀκεῖνον παρεῖναι καὶ μηδ' ὅ τι χρὴ ποιεῖν ῥᾴδιον εἰπεῖν εἶναι. Ita ex optimis codd. scribendum. Vulgo χρῆν, pro quo Bekker. χρείη mavult. Leptin. §. 51: πολλοὺς ἄλλους, οἳ πόλεις ὅλας — συμμάχους ἡμῖν ἐπὶ τοῦ πρὸς Λακεδαιμονίους πολέμου παρέσχον καὶ λέγοντες ἃ συμφέρει τῇ πόλει τῇ ὑμετέρᾳ καὶ πράττοντες. Hic quoque Bekk. συμφέροι coniicit. Aristocr. §. 117: καὶ γὰρ ἐκεῖνόν φασιν ἐξαπατώντων τι τῶν Λακεδαιμονίων καὶ προτεινόντων πίστιν ἥντινα βούλεται λαμβάνειν εἰπεῖν κ. τ. λ. quibus locis simillimum esse dixi Plutarchi Cimon. VIII: καὶ γὰρ ἦν χρησμὸς Ἀθηναίοις τὰ Θησέως λείψανα κελεύειν ἀνακομίζειν εἰς ἄστυ καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα πρεπόντως· ἀλλ' ἠγνόουν ὅπου κεῖται. Denique simplicissimum esse putavi eodem modo explicari Leptin. §. 63: πότερον οὖν μᾶλλον ἔδει σε ὦ Λεπτίνη τοὺς ἐχθροὺς, ἃ δύνασαι, πεῖσαι κ. τ. λ. — ἐνταῦθ' primus Bekkerus scripsit. Vulgo ἐνταῦθα. — ἡμῶν Aug. I kr. atque ita primus scripsit Reiskius pro vulgata ὧν. Schaeferus mavult κηδεμὼν ὧν ἡμῶν, quod ego non impugnem. Timocr. §. 173: ἀλλ' ἐνταῦθ' ἐφάνητε ἡμῶν κηδόμενοι, ubi Timocrates et Androtion intelliguntur. — πολλούς σε k.

§. 67. βούλεσθε γὰρ Bavar. et F. — ὦ om. Ωε. — μετέχουσιν, sc. Androtion eiusque socii. V. ad §. 36 fin. — οὐ μετέχουσιν margo Lessing. In Bekkeri codd. magnae sunt turbae. Nam pro τούτων μὲν — ὑφαιροῦνται ΣΥrs exhibent τῶν μὲν ὑφαιρεῖται, Ω τῶν ὑφαιρεῖται. — ὑμᾶς τινές. τινὲς ὑμᾶς γρ. Σ. — ὑφαιροῦνται. οὐδὲν ὑφαιροῦνται γρ.

πων διχόθεν καρποῦνται τὴν πόλιν. οὔτε γὰρ ῥᾷον πολλοῖς καὶ κατὰ μικρὰ ἀδικοῦσιν ἀπεχθάνεσθαι ἢ ὀλίγοις καὶ μεγάλα, οὔτε δημοτικώτερον δήπου τὰ τῶν πολλῶν ἀδικήματα ὁρᾶν ἢ τὰ τῶν ὀλίγων. ἀλλὰ τοῦτ' αἴτιον οὐγὼ λέγω. τῶν μὲν οἶδεν ἕνα αὐτὸν ὄντα, τῶν ἀδικούντων, ὑμᾶς δ' οὐδενὸς ἀξίους ἡγήσατο· διὸ τοῦτον ἐχρήσατο τὸν τρόπον
68 ὑμῖν. εἰ γὰρ ἀνδραπόδων πόλις, ἀλλὰ μὴ τῶν ἄρχειν ἑτέρων ἀξιούντων ὡμολογεῖτε εἶναι, οὐκ ἂν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὰς ὕβρεις ἠνέσχεσθε τὰς τούτου, ἃς κατὰ τὴν ἀγορὰν ὕβριζεν, ὁμοῦ μετοίκους,

Σ. ἀφαιροῦνται k. — διχόθεν, sc. μετέχοντες τούτων ὧν ἀδικοῦσί τινες (nnde quacunque in re commoda sibi parant), καὶ ἀπὸ τῶν εἰσπραττομένων ὑφαιρούμενοι. Male Ulpianus: ἢ ἀπὸ τῶν εἰσφορῶν τῶν (Fort. καὶ τῶν) συμμάχων ἢ πρὸς τῷ μὴ εἰσφέρειν καὶ ἀφαιροῦνται τὰ κοινά. — καρποῦται ΥΩ. — οὔτε γὰρ κ. τ. λ. i. e. Neutiquam id enim caussari possunt, facilius esse etc. — ῥᾴδιον F. — κατὰ μικρά. Ita Ang. I, Bavar. Fkr, atque sic cum Bekk. et Dind. scripsi. Vulgo καὶ τὰ μικρά. Schaeferus καὶ μικρὰ mavult propter sequens καὶ μεγάλα. Ego propter eandem causam κατὰ retineo. — ἀπεχθάνεσθε P. Manut. — τὰ μεγάλα de suo dedit Reiskius. — ἀδικημάτων t. — τοῦτ' αἴτιον. τοὐναντίον codd. Felic., Obsop., Bodlei., Lindenbrog., Ital., Paris. II, Aug. I, YΩs, index P. Manutii, Bavar., F et Lessingian. in margine. Timocr. §. 175 omnes libri τοῦτ' αἴτιον. — οὐγώ. Ita cum Bekkero scripsi. V. Buttm. Gr. gr. I p. 114 not. 3. Reisk. οὔ 'γώ, Schaefer. et Dindorf. οὔ γώ. Ante Reiskium legebatur ὃ ἐγώ. οὗ ἐγὼ Paris. II tv, ἐγὼ Ω. — τῶν. τὸν corr. v. — ἕνα αὐτὸν. ἑαυτὸν Ital. ΣΥΩstv. — ὄντα om. Aug. I et k. — ὑμᾶς. ἡμᾶς Aug. I et k. — ἐχρῆτο Aug. I, Bavar. Fk. τὸν τρόπον ἐχρήσατο s.

§. 68. Εἰ γὰρ — Vide quomodo orator auditorum animos inflammare et contra Androtionem exacerbare studeat. Hunc locum equidem gravissimum totius orationis et qui maxime oratoris vim aperiat, putaverim. — μὴ om. t et index Ald. — ὡμολογεῖτε Aug. I kr. Sic iam Wolf. coniecerat. Primus ita scripsit Reisk. Vulgo ὡμολογεῖτο. Ad sententiam quod attinet, cfr. quod Dem. περὶ τῆς παραπρ. §. 64 dicit, civitati Atheniensium προεστάναι τῶν Ἑλλήνων πάτριον εἶναι. — ἠνέσχεσθε. ἀνέσχεσθε Σ, ἠνέχεσθε Ωrtv. V. Buttm. Gr. gr. II

Ἀθηναίους, δέων, ἀπάγων, βοῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐπὶ τοῦ βήματος, δούλους καὶ ἐκ δούλων καλῶν ἑαυτοῦ βελτίους καὶ ἐκ βελτιόνων, ἐρωτῶν εἰ μάτην τὸ δεσμωτήριον ᾠκοδομήθη. καταφαίην ἂν ἔγωγε, εἴ γ' ὁ πατὴρ ὁ σὸς ᾤχετο αὐτόθεν αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος Διονυσίων τῇ πομπῇ. ἄλλα

p. 143 init. — τὴν om. Ω. — δέων, ἀπάγων, βοῶν. „Citat Thom. Mag. p. 200." Schaefer. — βοῶν. V. Prolegomm. c. IV, 16. — ἐν om. Ω. — De locis, in quibus comitia haberi solita sunt, v. Schoemann. de comit. Ath. p. 52—57; plerumque eo tempore in Pnyce, ubi τὸ βῆμα erat, habebantur. — καὶ ἐκ δούλων. καὶ abest ab Aldina, Paulina, Wolfiana; videntur omnes Taylori et Reiskii codd. particulam omittere (ut apud Bekk. tv); nam ex Aug. I Taylorus addidisse eam se dicit. — καταφαίην. „F. καὶ φαίην." Schaefer. At asyndeton huic loco quam maxime convenit. — εἴγ'. εἴθ' Σr. Ante Bekkerum legebatur εἴγε. — αὐταῖς πέδαις. ἐν ταῖς r. — ἐξορχησάμενος. Explicat hoc participium Hermann. ad Vig. p. 774. — Harpocr. Ἐξορχησάμενος, ἀντὶ τοῦ φυγὼν καὶ ἀποδράς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος προσπαίζων ἅμα εἶπε διὰ τὴν τῶν Διονυσίων πομπήν. Ulpianus: κακῶς τῇ πομπῇ καὶ τῇ πανηγύρει χρησάμενος. ἔθους γὰρ ὄντος ἀνίεσθαι τότε διὰ τὴν ἑορτήν, εἶτα ἐμβάλλεσθαι, διὰ τὸν δρασμὸν ἐνύβρισε τοῖς Διονυσίοις. V. etiam schol. cod. August. ad h. l. Vetitum etiam erat, dum Dionysia agerentur, pignora vel quidquam, quod esset alterius, capere, ne eorum quidem, qui ad diem non solvissent. V. Midian. §. 10. Schaeferus: „V. Zonaras c. 783. Facete dictum pro ἀποδράς. Homo cum aufugerit inter solennes Dionysiorum saltationes, dicitur et ipse saltatoris partes egisse, nonut festum celebraret, sed ut de carcere se subduceret. — Loci vim secus cepit Normannus τῇ πομπῇ, quod verissimum est, male opinatus mutandum in τὴν πομπὴν ad Aristid. T. II p. 590 a. Iebb. (p. 144 s. ed. pr.)." — ἄλλα δὲ. Reiskius: F. ἀλλὰ γὰρ. Nihil mutandum. Neque difficile est intellectu, erravisse Carolum Foertschium, cui Observatt. Criticc. in Lysiae Oratt. p. 31 scribendum est visum hoc loco τἄλλα δὲ ὅσα κ. τ. λ. Nam ἄλλα cum vi quadam praepositum esse apparet, viditque hoc Reinhold. Klotz. Quaest. Critt. p. 43. — ὕβρικεν. εἴρηκεν s. — οὐδ'. οὐκ Aug. I kr. — τις. τοῖς P. Manutius. — ἀθρόων. Ita apud Bekkerum Σk. ἀθρόον FYΩ, ἀθροον rstv et veteres editt. praeter Felic. et Manut.,

σιον παρεῖναι προσέγι-αψεν ὡς δὴ δίκαιος ὢν, ὧν ἕκαστος ἀντιγραφεὺς ἔμελλεν ἔσεσθαι τῶν εἰσεναγκόντων· ἐπὶ τοῖς στεφάνοις δὲ, οὓς κατέκοπτεν, οὐχὶ προσήγαγε ταὐτὸ δίκαιον τοῦτο, ἀλλ' αὐτὸς ῥήτωρ χρυσοχόος ταμίας ἀντιγραφεὺς γέγονεν. καὶ μὴν εἰ μὲν ἅπαντ' ἠξίους ὅσα πράττεις τῇ πόλει σαυτῷ πιστεύειν, οὐκ ἂν ὁμοίως κλέπτης ὢν ἐφωρῶ·

is exigendis ministrum publicum adesse iussisset, coronas cum concideret et liquefieri iuberet, non idem iustum esse censuit. — τὸν δημόσιον. Ulpianus: δημόσιον λέγει τὸν ταῖς βασάνοις ὑποκείμενον. διὸ καὶ δοῦλον καλεῖ (v. §. sq.). Etym. M. c. 265, 30: δημόσιος ὁ τῆς πόλεως δοῦλος, ὃς ὑπηρετεῖ τοῖς δικαστηρίοις καὶ τοῖς κοινοῖς ἔργοις. V. de his servis publicis, qui ad varia munera adhibebantur, Boeckh. Oecon polit. I, 222. Hermann. *Staatsalterth.* §. 147, 4. Hic ὁ δημόσιος intelligendus est ἀντιγραφεύς. V. Boeckh. l. l. p. 198 sqq. — προσγραψεν, in illo psephismate, quod §. 49 commemoratur: τοὺς ἑνδεκα γράψας ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ. — δὴ. ἂν ΣΥΩΣ: sed Timocrat. §. 178 omnes libri δὴ. — δίκαιον ὂν Bodlei. sed Schaefero verum videtur propter sequens ταὐτὸ δίκαιον οὗτο. Ne sequaris. Bene Wolfius: ut vir bonus. Androcion ne scilicet fraudem in exigenda pecunia facere putaretur et qui nollet in re, quae facile suspicionem hominum movere posset, solus versari, publicum servum sequi iussit. Iam vero illa verba ὡς δὴ δίκαιος ὢν idem significant atque illa Bodleiani scriptura. Nam si ut homo iustitiae amans illud fecit, iustum id esse putavit. — ὢν om. Ang. I *kr.* — ὢν redit ad εἰσφορὰς. — ἀντιγραφεύς. Citat Harpocr. s. v. et Boeckh. l. l. p. 199 init. Qui tributum solvit, et quantum et cui tribuerit, ipse scit; quare qui exegit tributa, unumquemque eorum, qui solverunt, eius rei habet et indicem et iudicem. — ἔμελλεν Dindorf. — ὁ ῥήτωρ Σ. — ταμίας. Boeckh. l. l. p. 176 hanc locum citat ταμίας, ubi sine ullo additamento dicantur, τῆς θεοῦ intelligendos esse monens. — γέγονεν ἀντιγραφεὺς Σ, quanquam Timocr. §. 178 extrem. neque ὁ ῥήτωρ habet, neque ordinem verborum ἀντιγρ. γέγονεν mutat.

§. 71. ἅπαντα editt. ante Bekker. — πράττεις. πράττεις Ang. I *kr.* — τῇ πόλει. Bodlei. τὴν πόλιν, unde Reiskius scripsit: — πράττεις, τὴν πόλιν σαυτῷ πιστεύειν. Restituit vulgatam scripturam Bekker. Subaudi ad infinitiv. πιστεύειν αὐτήν. V. Matthiaei Gr. gr. §. 428, 2 p. 791. — ἐφωρῶ.

νῦν δ' ἐπὶ ταῖς εἰσφοραῖς ὃ δίκαιόν ἐσθ' ὁρίσας, μὴ σοὶ πιστεύειν, ἀλλὰ τοῖς αὐτῆς δούλοις τὴν πόλιν, ὁπότ' ἄλλο τι πράττων καὶ χρήματα κινῶν ἱερὰ, ὧν ἔνια οὐδ' ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς ἀνετέθη, μὴ προσγραψάμενος τὴν αὐτὴν φυλακὴν ἥνπερ ἐπὶ τῶν εἰσφορῶν φαίνῃ, οὐκ εὔδηλον δι' ὃ 72 τοῦτ' ἐποίησας; ἐγὼ μὲν οἶμαι. καὶ μὴν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι καὶ κατὰ παντὸς τοῦ χρόνου σκέψασθε ὡς καλὰ καὶ ζηλωτὰ ἐπιγράμματα τῆς πόλεως ἀνε-

Aldina ἐφορῶ. Anecd. Bekk. p. 314, 30: φορᾶν· τὸ τὰ κλοπιμαῖα ζητεῖν. Etym. M. c. 804, 6: φώρ, ὁ λῃστής, ὁ κλέπτης· παρὰ τὸ φέρω, φέρ καὶ φώρ, μεταθέσει τοῦ ε εἰς ω, ὁ τὰ ἀλλότρια φέρων· ὅθεν καὶ φώριον· καὶ φωραθείς, εὑρεθείς, γνωσθείς· καὶ φωρᾶν, ἐρευνᾶν, ἐκζητεῖν· καὶ φωράσας, διερευνήσας, καταλαβὼν τὰ κλόπιμα. — νῦν δ'. V. ad §. 4. — ἐπὶ μὲν ταῖς Bodlei. Aug. I et k. — αὐτῆς. Ita omnes Bekkeri codd. Veteres editt. etiam Wolfii et Parisina ἑαυτοῦ, unde Taylorus cum Bodlei., Obsop., Ital. et Lambino, Reisk. ex Aug. I, Bavar., Paulina et correctoribus Weimar. et Lessingiano αὐτῆς scribendum esse monuerunt. — ὁπότε δὲ ἄλλο Bavaric. et F. — χρήματα κινῶν ἱερὰ. Bene Reiskius: in vasis sacris mutandis. Hanc movendi notionem etiam metaphorice usurpant, ut Phil. III §. 24: ἐπειδὴ πλεονάζειν ἐπεχείρουν καὶ πέρα τοῦ μετρίου τὰ καθεστηκότα ἐκίνουν. Ibid. §. 47 extrem.: οὐδὲν ἡγοῦμαι πλέον ἢ τὰ τοῦ πολέμου κεκινῆσθαι καὶ ἐπιδεδωκέναι. Hinc ut apud Latinos movere κινεῖν de iis, qui turbas excitant, dicitur, v. c. Aristocr. §. 133: ἂν — Κερσοβλέπτης — νεωτερίζῃ τι καὶ κινῇ πρὸς ὑμᾶς κ. τ. λ. — φυλακὴν om. Ω, in mg. habet Y. φυλακὴν oratorem illud μὴ σοὶ πιστεύειν κ. τ. λ. dicere apparet. — ἥνπερ ἐπὶ. Vulgo περὶ, quod ex Aug. I, cui de Taylori codd. Ital., Lindenbr. et margo Paris. assentiebantur, Reiskius in ἐπὶ mutavit. ἥνπερ περὶ Bavar. et F, ἥνπερ περὶ tv, ἣν περὶ ΣY. — φαίνῃ. φανείῃ Σr et γρ. Bavar. et F. Totum locum sic explicandum esse apparet: ὁπότ' — τὴν αὐτὴν φυλακὴν φαίνῃ, ἥνπερ — εἰσφορῶν προσγραψάμενος φαίνῃ. — δι' ὃ. Σ δι' ἃ. Wolf. διὸ. — ἐποίησας Aldina et Hervag. pr.

§. 72. καὶ κατὰ παντὸς τοῦ χρόνου. καθ' ἅπαντος YΩr. Wolf.: ὡς καλὰ καὶ ζηλωτὰ ἐπιγράμματα κατὰ παντὸς τοῦ χρόνου, ἀντὶ τοῦ εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καλὰ καὶ ζηλωτά.

ἀὼν ὡς ἀσεβῆ καὶ δεινὰ ἀντεπιγέγραφεν. οἴομαι γὰρ ὑμᾶς ἅπαντας ὁρᾶν ὑπὸ τῶν στεφάνων ταῖς 616
χοινικίσι κάτωθεν γεγραμμένα „οἱ σύμμαχοι τὸν δῆμον ἀνδραγαθίας ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης" ἢ „οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον Ἀθηναίᾳ", ἢ κατὰ πόλεις „οἱ

Eodem modo Taylorus hunc locum intellexit ad Timocr. p. 756, 4 (§. 180 Bekk.), sed transponi verba ita vult: καὶ μὴν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι σκέψασθε, ὡς καλὰ καὶ κατὰ παντὸς τοῦ χρόνου ζηλωτὰ ἐπιγράμματα κ. τ. λ. Reiskius καὶ κατὰ παντὸς τοῦ χρόνου σκέψασθε iungit et hanc sententiam esse vult: Ego vero rationem a vobis haberi velim etiam universi postmodum futuri temporis. Mihi Wolfii ratio probabilior visa est; quare eum Dindorfio post σκέψασθε distinctionem delevi, sicuti Bekker. Timocrat. l. l. fecit. — σκέψασθε Parisina, quare ex Aug. I, Bavar., Aldina et Paulina σκέψασθε correxisse se Reisk. dicit. — ὡς καλὰ — ἀνελὼν ὡς ἀσεβῆ — ἀντεπιγέγραφεν. Ita non raro sententiae relativae iunguntur. V. Aristocr. §. 160: ἐνθυμεῖσθε ὅθεν οἱ διέβη. Timocrat. §. 39: ἵνα δ' εἰδῆτε παρ' οἵους νόμους οἷον οὗτος εἰσήνεγκεν. Or. contra Nicostr. §. 3: — ὅσ' ἀγαθὰ πεπονθότες ὑπ' ἐμοῦ οἷά με εἰργασμένοι εἰσίν. — ὁρᾶν. Reiskius: et vidisse nuper in sublatis et adhuc videre in superstitibus. Illud prius non probaverim. Orator inscriptiones commemorat, quales esse solent. Talia ἐπιγράμματα ἀττικὰ Philochorus Atheniensis collegit et edidit. V. Philochori fragm. ed. Siebelis p. 8. — κάτωθεν. Nos: von unten. „Non esse i. q. κάτω etiam propria quae hic obtinet significatio participii γεγραμμένα (incisa) satis ostendit. Quanquam orator, si voluisset, potuerat κάτω scribere. Sic Homer. Il. VI, 169: γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά." Schaefer. Sic vir doctissimus Olynth. II §. 10 in verbis ὥσπερ γὰρ οἰκίας, οἶμαι, καὶ πλοίου καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ κ. τ. λ. illa τὰ κάτωθεν die Theile von unten significare, minime autem κάτωθεν i. q. κάτω esse rectissime dixit. — ἕνεκεν r, εἵνεκα Y. Timocr. §. 180: „οἱ σύμμαχοι τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων ἀνδραγαθίας ἕνεκ' ἐστεφάνωσαν καὶ δικαιοσύνης", ubi Bekker. ἐστεφάνωσαν uncis includit. Qui rationem talium decretorum cognoscere vult, conferat duo Byzantiorum et Chersonesitarum decreta apud Demosth. Or. de cor. §. 90—93, ubi praeter coronas aureas alios honores Atheniensibus decernunt. — οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον κ. τ. λ. Timocr. l. l.: οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηνᾷ ἀνέθεσαν.

δεῖνες τὸν δῆμον σωθέντες ὑπὸ τοῦ δήμου", οἷον „Εὐβοεῖς ἐλευθερωθέντες ἐστεφάνωσαν τὸν δῆμον" ἐπεγέγραπτό που, πάλιν „Κόνων ἀπὸ τῆς ναυμα-
73 χίας τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους". τοιαῦτα γὰρ ἦν τὰ τῶν στεφάνων ἐπιγράμματα. ταῦτα μὲν τοίνυν, ἃ ζῆλον πολὺν εἶχε καὶ φιλοτιμίαν ὑμῖν, ἠφάνισται καθαιρεθέντων τῶν στεφάνων· ἐπὶ ταῖς φιάλαις δ' ἃς ἀντ' ἐκείνων ἐποιήσατο ὑμῖν ὁ πόρνος οὗτος „Ἀνδροτίωνος ἐπιμελουμένου [ἐποιήθησαν]" ἐπιγέγραπται, καὶ οὗ τὸ σῶμα ἡταιρηκότος οὐκ ἐῶσιν οἱ νόμοι εἰς τὰ ἱερὰ εἰσιέναι, τούτου τοὔνομα ἐν

Solus Σ habet pro τῇ Ἀθηνᾷ ἀθηναῖαι, quod recepi mutato accentu, probat etiam Schaeferus, qui Porsoni annot. ad Xen. Anabas. p. 591 s. edit. Bornem. laudat, in qua loci aliquot, ubi illa forma legitur, afferuntur. Boeckh. Oecon. polit. Ath. II p. 200 ante Euclidem semper in publicis monumentis Ἀθηναία, nunquam Ἀθηνᾶ scriptum esse dicit; et sane quam maxime in inscriptionibus illi huius nominis formae locus esse videtur. Etym. M. c. 24, 48: Ἀθήνη Ἀθηναία, ὡς δίκη δικαία. et c. 222, 55: ἐκ τούτου (dicit formam γῆ) γίνεται ἄλλη παραγωγὴ διὰ τῆς αι διφθόγγου, γαῖα, ὥσπερ σελήνη σεληναία, Ἀθήνη Ἀθηναία. V. Buttm. Gr. gr. I p. 149 et 207. — Εὐβοεῖς etc. Hoc ad expeditionem, de qua ad §. 14 dictum, referendum esse videtur. — ἐπεγέγραπτό που om. Paris. I ΣΥΩrs, sed Timocr. §. 180 servant. — Κόνων κ. τ. λ. Pugna navalis, qua ad Cnidum Lacedaemonii victi sunt Olymp. 96, 3, a. C. n. 394. V. Xen. Hellen. IV, 3, 10 sqq. Eam victoriam restitutio murorum Piraeei et Athenarum a Lysandro diruorum insecuta est. V. Fr. Aug. Wolf. ad Leptin. p. 477. 15 ed. Reisk. Drumann. *Ideen* etc. p. 351. Clinton. fast. Hell. p. 102.

§. 73. φιλοτιμίαν ὑμῖν. ἡμῖν Paris. II, Paulina, ὑμῖν Bavar. et F. ὑμῖν post εἶχεν ponit k. Aug. I ζῆλον ὑμῖν καὶ φιλοτιμίαν. — ὁ πόρνος οὗτος om. pr. Σ. — ἀνδροτίων ὡς ΥΩs. — ἐπιμελομένου r. Vide Buttm. Gr. gr. II p. 187. — ἐποιήθησαν recte a Bekkero quanquam ab omnibus libris servatum uncis inclusum et Timocr. §. 181 unius codicis Σ auctoritate plane omissum est. Bekkerum etiam Dindorf. secutus est. — ἡταιρικότος t. — εἰς τὰ ἱερὰ εἰσιέναι. V. Prolegomm.

τοῖς ἱεροῖς ἐπὶ τῶν φιαλῶν γεγραμμένον ἐστίν. ὅμοιόν γε, οὐ γάρ; τοῦτο τοῖς προτέροις ἐπιγράμ-
74 μασιν, ἢ φιλοτιμίαν ἴσην ἔχον ὑμῖν. τρία τοίνυν ἐκ τούτου τὰ δεινότατ' ἄν τις ἴδοι πεπραγμέν' αὐτοῖς. τὴν μὲν γὰρ θεὸν τοὺς στεφάνους σεσυλήκασι, τῆς πόλεως δὲ τὸν ζῆλον ἠφανίκασι τὸν ἐκ τῶν ἔργων, ὧν ὑπόμνημα ἦσαν ὄντες οἱ στέφανοι· τοὺς δ' ἀναθέντας δόξαν οὐ μικρὰν ἀφῄρηνται, τὸ δοκεῖν ὧν ἂν εὖ πάθωσιν ἐθέλειν μεμνῆσθαι. καὶ τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα τὸ πλῆθος κακὰ εἰργασμένοι εἰς τοῦτο ἅμα ἀναισθησίας καὶ τόλμης προεληλύθασιν ὥστε μέμνηνται τούτων ὡς καλῶς αὐτοῖς

c. VIII. — ἐν τοῖς ἱεροῖς post ἐστὶν ponit *k*. — ὅμοιόν γε. δὲ *t*. V. ad §. 25. — φιλοτιμίαν ἴσην ἔχον. ἔχον ἴσην *k*. φιλοτιμίας ἴσας Paris. V. — ἡμῖν ΥΩ*s*.

§. 74. αὐτοῖς. Non semel Androtionem eiusque socios (decem enim ταμίας τῆς θεοῦ fuisse constat) inprimis Timocratem, quem ea in re Androtion κοινωνὸν προσείλετο, ut Timocr. §. 177 extr. dicitur, intelligendos esse monuimus. Vide quae sequuntur sub finem huius §. — τὴν μὲν γὰρ θεὸν — σεσυλήκασι. Citant Anecd. Bekk. p. 171, 23. — ἠφανίκασι. ἠφανίκασι Aldina, Herwag. pr. Anecd. Bekk. p. 206, 22: ἀφανίσαι οἱ παλαιοὶ οὐχὶ τὸ μολῦναι λέγουσιν ὡς νῦν, ἀλλὰ τὸ τελέως ἀφανὲς ποιῆσαι. Idem tradunt p. 468, 25 coll. Etymol. M. c. 175, 10. — ὑπόμνημα scripsi cum Bekkero et Dindorfio e codd. ΣΥ. Vulgo ὑπομνήματ'. Timocrat. §. 182 solus Σ singularem habet. — ὄντες om. Aug. I, Bavar., *Fkr*. Wolfius hoc participium, quod pronuntiantis voce acuendum esse recte Schaeferus monet, explicat ἕως ἦσαν, Reiskius: donec adhuc supererant. — δόξαν — τὸ δοκεῖν κ. τ. λ. Cfr. Or. de pace §. 22: τὴν δόξαν τοῦ πολέμου τοῦ δοκεῖν δι' αὐτὸν (Φίλιππον) κρίσιν εἰληφέναι. Or. de symmor. init.: αὐτοὶ μὲν τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δόξαν ἐκφέρονται. Platon in Critone c. XV. Buttm.: τὴν δόξαν, ὥστε δοκεῖν. — καὶ post τοιαῦτα om. *k*. — τὸ πλῆθος κακὰ. Ita pro vulg. κακὰ τὸ πλῆθος ex Aug. I Reiskius, ex omnibus codd. Bekkerus scripsit. — ἅμα om. Aug. I et *k*, non legitur Timocr. §. 182. Uncos, quibus Reisk. particulam incluserat, primus Bekker. amovit. — ἀναισθησίας. ἀναισχυντίας Aug. I et *k*. V. ad §. 64. — ἐληλύθασιν Aug. I et *kr*. — αὐτοῖς cum Bekkero

διωκημένων· ὥσθ' ὁ μὲν οἴεται δι' ἐκεῖνον ὑφ' ὑμῶν σωθήσεσθαι, ὁ δὲ παρακάθηται καὶ οὐ κα-
75 ταδύεται τοῖς πεπραγμένοις. οὕτω δ' οὐ μόνον εἰς χρήματα ἀναιδὴς, ἀλλὰ καὶ σκαιός ἐστιν ὥστ' οὐκ

in Berolin. et Dindorfio scripsi. Vulgo αὐτοῖς. — ὁ μὲν Androtion. Timocr. §. 182, ubi eadem recurrunt, ὁ μὲν quod ad reum referendum, Timocrates, ὁ δὲ Androtion intelligendus. — δι' ἐκεῖνον, Timocratem, Androtionis collegam et advocatum, ad quem etiam ὁ δὲ redit. ἐκείνων habent r, Manutius et corrector Weimar. — σωθήσεται r. — καταδύεται. Anecd. Bekker. p. 151, 22: Καταδύομαι· ἀντὶ τοῦ αἰσχύνομαι, δοτικῇ. Citant hunc locum, quanquam e Timocratea l. l. Demosth. Mid. §. 199: Τίς γάρ ἐστιν ὅστις καταχειροτονηθὲν αὐτοῦ — οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέδυ —; V. ibi Schaefer. Quod ad totam hanc sententiam ὥσθ' ὁ μὲν — τοῖς πεπραγμένοις adtinet, commemoranda est Emperii Observatt. in Dion. Chrysost. p. 66 suspicio qui omittenda ea censet. Intelligendum quidem esse Timocratem (ἐκεῖνον) si vera esset scriptura, sed Timocratem administrum et satellitem, Androtionem auctorem horum facinorum esse e Timocratea apparere: mirum igitur esse, si Androtion in Timocrate spem salutis reponere, Timocrates vero superbiam non remittere dicatur. Recte vero in Timocratea haec dici: Androtionem Timocrati advocatum adesse; actorem igitur, ut iudices in eum, in quo omnem Timocrates spem reponat, exacerbet, eius facinora perstringere. Deinde etiam illud duplex ὥστε offendere. Quare e Timocratea in hanc orationem docti alicuius lectoris, qui illius loci memor esset, adnotationem receptam esse videri. — Haec sagaciter disputata esse concedo, vera esse nego. Et in hac oratione et in Timocratea hominum male in republica administranda versatorum factio, cuius Androtion et Timocrates principes sunt, perstringitur. Hic Androtion est reus, cui advocatus adest Timocrates, in altera causa Timocrates inprimis, quem Androtion adiuvat, impugnatur; alter alterius defendit causam, cum ambobus idem periculum sit timendum, idem impetus reiiciendus. Ambo eodem tempore ἐκλογέων et ταμιῶν τῆς θεοῦ munere functi sunt. Quare quod hic de Androtione dicitur (ὁ μὲν κ. τ. λ.), in Timocratea de Timocrate, et vice versa quod hic de Timocrate, illic de Androtione recte dicitur. Duplex ὥστε me non offendit: diversa vi utrumque positum, quod interpunctione indicavi.

§. 75. εἰς χρήματα ἀναιδής. Wolfius: pecuniae avidus. Reiskius: cupidus emolumentorum. — σκαιός. Dem. or. de cor. §. 120: οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος, Αἰ-

οἶδεν ἐκεῖνο, ὅτι στέφανοι μέν εἰσιν ἀρετῆς σημεῖον, 617
φιάλαι δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα πλούτου, καὶ στέφανος μὲν ἅπας, κἂν μικρὸς ᾖ, τὴν ἴσην φιλοτιμίαν ἔχει τῷ μεγάλῳ, ἐκπώματα δὲ ἢ θυμιατήρια, ἐὰν μὲν ὑπερβάλλῃ τῷ πλήθει, πλούτου τινὰ δόξαν προσετρίψατο τοῖς κεκτημένοις, ἐὰν δ' ἐπὶ μικροῖς τις σεμνύνηται, τοσοῦτ' ἀπέχει τοῦ τιμῆς τινὸς διὰ ταῦτα τυχεῖν ὥστ' ἀπειρόκαλος πρὸς ἔδοξεν εἶναι. οὗτος τοίνυν ἀνελὼν τὰ τῆς δόξης κτήματα, τὰ τοῦ

σίνη κ. τ. λ. Or. de male gesta leg. §. 312: τίς γάρ ἐστιν Ἑλλήνων ἢ βαρβάρων οὕτω σκαιὸς καὶ ἀνήκοος —. Phil. II §. 19: — διὰ σκαιότητα τρόπων τῶν μετὰ ταῦτ' οὐδὲν προσθέσθαι. — ἐκπώματα. Anecd. Bekk. p. 245, 13: Ἐκπώματα· φιάλαι, ποτήρια. — ἄν. ἐὰν k. — τῷ πλήθει. Propter opposita ἐὰν δ' ἐπὶ μικροῖς τις σεμνύνηται Iurinus τῷ μεγέθει vel τῷ πλήθει ἢ μεγέθει legi, Reiskius καὶ μεγέθει addi voluit. Item Wolf. et Iurinus Timocr. §. 183, ubi haec recurrunt, offenderunt. Retineret πλῆθος vim suam, si ἐπὶ μικροῖς explicares ἐπ' ὀλίγοις, qua de re v. interprett. ad Demosth. p. 217, 7; 237, 3; 284, 20. Sed propter totius sententiae rationem malim ego πλῆθος cum Schaefero de quantitate continua sive de magnitudine intelligere. Schaeferus eam in rem laudat H. Stephani Thes. c. 7701 C. D. et Schweighaeuseri Lexic. Herodot. T. II p. 212. Adde Passov. Lexic. s. v. Or. contra Euerg. et Mnesibul. §. 2: καὶ διὰ τοῦτο τῷ μὲν διώκοντι ἐλάττω ἐποίησαν τὰ ἐπιτίμια, εἰὰν ἡττηθῇ, ἵνα μὴ διὰ τὸ πλῆθος ἀποτρέπωνται διώκειν τοὺς μάρτυρας τῶν ψευδομαρτυριῶν οἱ ἀδικούμενοι, τῷ δὲ φεύγοντι μεγάλας ἐπέθηκαν τιμωρίας κ. τ. λ. Ibi quoque Wolfius rectius legi censet μέγεθος, quanquam πλῆθος quodammodo vim suam retinet. — προσετρίψατο. Citat hunc locum Thomas Mag. p. 755. Notes hunc verbi usum quod plerumque malo sensu usurpatur. — πρὸς ἔδοξεν. Ita cum Dindorfio scripsi pro vulgato προσέδοξεν. Nam notio praepositionis πρὸς urgenda. Alia exempla e Demosthene collegit Dindorf. praef. ad Dem. p. X et Schaefer. ad Dem. p. 531, 21 et 650, 25. Elmsleio dubitanter Aristoph. Acharn. v. 701 κᾆτα πρὸς ἁλισκόμεσθα scribenti scrupulum exemisset locus Demosth. or. I contra Aphob. §. 68 extrem.: καὶ πρὸς ὑπὸ τούτων ὑβριζομένους. — ἀνελὼν. ἀφελὼν Aug. I kr et γρ. Bavar. et F. — τὰ τῆς δόξης. Reiskius addi vult μέγαλα ὄντα loci vim infringens. — τὰ τοῦ πλούτου. τὰ om. Aug. I et k. Timocr.

76 πλούτου πεποίηται μικρὰ καὶ οὐχ ὑμῶν ἄξια. καὶ οὐδ' ἐκεῖν' εἶδεν, ὅτι πρὸς μὲν χρημάτων κτῆσιν οὐδὲ πώποτε ὁ δῆμος ἐσπούδασε, πρὸς δὲ δόξης ὡς οὐδὲ πρὸς ἓν τῶν ἄλλων. τεκμήριον δέ· χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ποτὲ σχὼν ἅπανθ' ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσεν, εἰσφέρων δ' ἐκ τῶν ἰδίων οὐδένα πώποτε κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη. ἀφ' ὧν κτήματα ἀθάνατα αὐτῷ περίεστι, τὰ

§. 183 extrem. articulum omnes codd. omittunt. Rectius eum adesse patet. Verba μικρὰ — ἄξια per se sunt posita.

§. 76. εἶδεν hic et Timocr. §. 184 e codd. FΣΥΩ Bekkerus scripsit pro vulg. οἶδεν. Secutus sum ego cum Dindorfio, quanquam §. 75 praecessit οἶδεν. Orator hoc loco maluit ipsum tempus quo haec facta sunt, designare. — πρὸς μὲν χρημάτων κτῆσιν κ. τ. λ. Nam τὸ τῆς πόλεως ἦθος, ut Dem. Leptin. §. 13 dicit, ἀψευδὲς καὶ χρηστόν, οὐ τὸ λυσιτελέστατον πρὸς ἀργύριον σκοποῦν, ἀλλά τί καὶ καλὸν πρᾶξαι. — ὡς. „A suo secundo codice abesse annotavit Weimaranus." Reisk. — χρήματα κ. τ. λ. Explicat Boeckh. Oecon. polit. etc. II p. 19 coll. I p. 465 sqq. et Wolf. Prolegg. in Leptin. p. LIX sqq. Sed considerandum, oratorem dicere hoc loco ποτὲ σχών, cum alibi ut Or. de symmor. §. 25 de praesenti civitatis statu loquatur. — σχών. Hanc scripturam, quam Reiskius e Paris. II, Aug. I, Bavar. et Lessing. in ἔχων mutaverat, e codd. ΣΥΩs Bekkerus restituit. Timocr. §. 184 etiam Reiskius aoristum habet. — ἅπανθ' Aug. I, margo Lutet. et ΣΥΩkrs atque ita Bekker., Dindorf. et ego scripsimus. Vulgo τὰ πάνθ'. Timocr. l. l. Reisk. πάνθ', Bekker. ἅπανθ' dedit. — ἀνάλωσεν kr, ἀνήλωσεν F. — εἰσφέρων δ'. ὑπὲρ δὲ δόξης εἰσφέρων k, omissis infra his ὑπὲρ δόξης. Ita haec leguntur Timocr. l. l. — πώποτε tantum Aug. I kr. Addidit primus Reiskius, quia in Timocratea ita in omnibus libris legitur. — ἐξέστη. Anecd. Bekk. p. 138, 1: Ἐξίσταμαι· ἀντὶ τοῦ ἀποφεύγω, αἰτιατικῇ. Leptin. §. 10: οἱ γὰρ εἰ μὴ χρήματ' ἀπόλλυτε μόνον σκεπτέον, ἀλλ' εἰ καὶ δόξαν χρηστὴν, περὶ ἧς μᾶλλον σπουδάζετε ἢ περὶ χρημάτων, καὶ οὐ μόνον ὑμεῖς ἀλλὰ καὶ οἱ πρόγονοι. τεκμήριον δέ· χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστά ποτε κτησάμενοι πάνθ' ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσαν, ὑπὲρ δὲ δόξης οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέσησαν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας οὐσίας προσαναλίσκοντες διετέλουν. Neque alienus est locus ex orat. de cor. §. 66: Τί τὸν σύμβουλον ἐδει λέγειν

οἶδεν ἐκεῖνο, ὅτι στέφανοι μέν εἰσιν ἀρετῆς σημεῖον, 617
φιάλαι δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα πλούτου, καὶ στέφανος μὲν ἅπας, κἂν μικρὸς ᾖ, τὴν ἴσην φιλοτιμίαν ἔχει τῷ μεγάλῳ, ἐκπώματα δὲ ἢ θυμιατήρια, ἐὰν μὲν ὑπερβάλλῃ τῷ πλήθει, πλούτου τινὰ δόξαν προσ-ἐτρίψατο τοῖς κεκτημένοις, ἐὰν δ' ἐπὶ μικροῖς τις σεμνύνηται, τοσοῦτ' ἀπέχει τοῦ τιμῆς τινὸς διὰ ταῦτα τυχεῖν ὥστ' ἀπειρόκαλος πρὸς ἔδοξεν εἶναι. οὗτος τοίνυν ἀνελὼν τὰ τῆς δόξης κτήματα, τὰ τοῦ

σχίνη κ. τ. λ. Or. de male gesta leg. §. 312: τίς γάρ ἐστιν Ἑλλήνων ἢ βαρβάρων οὕτω σκαιὸς καὶ ἀνήκοος —. Phil. II §. 19: — διὰ σκαιότητα τρόπων τῶν μετὰ ταῦτ' οὐδὲν προόψεσθαι. — ἐκπώματα. Anecd. Bekk. p. 245, 13: Ἐκπώματα· φιάλαι, ποτήρια. — ἂν. ἐὰν k. — τῷ πλήθει. Propter opposita ἐὰν δ' ἐπὶ μικροῖς τις σεμνύνηται Iurinus τῷ μεγέθει vel τῷ πλήθει ἢ μεγέθει legi, Reiskius καὶ μεγέθει addi voluit. Item Wolf. et Iurinus Timocr. §. 183, ubi haec recurrunt, offenderunt. Retineret πλῆθος vim suam, si ἐπὶ μικροῖς explicares ἐπ' ὀλίγοις, qua de re v. interprett. ad Demosth. p. 217, 7; 237, 3; 284, 20. Sed propter totius sententiae rationem malim ego πλῆθος cum Schaefero de quantitate continua sive de magnitudine intelligere. Schaeferus eam in rem laudat H. Stephani Thes. c. 7701 C. D. et Schweighaeuseri Lexic. Herodot. T. II p. 212. Adde Passov. Lexic. s. v. Or. contra Euerg. et Mnesibul. §. 2: καὶ διὰ τοῦτο τῷ μὲν διώκοντι ἐλάττω ἐποίησαν τὰ ἐπιτίμια, εἰν ἡττηθῇ, ἵνα μὴ διὰ τὸ πλῆθος ἀποτρέπωνται διώκειν τοὺς μάρτυρας τῶν ψευδομαρτυριῶν οἱ ἀδικούμενοι, τῷ δὲ φεύγοντι μεγάλας ἐπέθηκαν τιμωρίας κ. τ. λ. Ibi quoque Wolfius rectius legi censet μέγεθος, quanquam πλῆθος quodammodo vim suam retinet. — προσετρίψατο. Citat hunc locum Thomas Mag. p. 755. Notes hunc verbi usum quod plerumque malo sensu usurpatur. — πρὸς ἔδοξεν. Ita cum Dindorfio scripsi pro vulgato προσέδοξεν. Nam notio praepositionis πρὸς urgenda. Alia exempla e Demosthene collegit Dindorf. praef. ad Dem. p. X et Schaefer. ad Dem. p. 531, 21 et 650, 25. Elmsleio dubitanter Aristoph. Acharn. v. 701 κἄτα πρὸς ἁλισκόμεσθα scribenti scrupulum exemisset locus Demosth. or. I contra Aphob. §. 68 extrem.: καὶ πρὸς ὑπὸ τούτων ὑβριζομένους. — ἀνελὼν. ἀφελὼν Ang. I kr et γρ. Bavar. et F. — τὰ τῆς δόξης. Reiskius addi vult μεγάλα ὄντα loci vim infringens. — τὰ τοῦ πλούτου. τὰ om. Ang. I et k. Timocr.

76 πλούτου πεποίηται μικρὰ καὶ οὐχ ὑμῶν ἄξια. καὶ οὐδ' ἐκεῖν' εἶδεν, ὅτι πρὸς μὲν χρημάτων κτῆσιν οὐδὲ πώποτε ὁ δῆμος ἐσπούδασε, πρὸς δὲ δόξης ὡς οὐδὲ πρὸς ἓν τῶν ἄλλων. τεκμήριον δέ· χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ποτὲ σχὼν ἅπανθ' ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσεν, εἰσφέρων δ' ἐκ τῶν ἰδίων οὐδένα πώποτε κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη. ἀφ' ὧν κτήματα ἀθάνατα αὐτῷ περίεστι, τὰ

§. 183 extrem. articulum omnes codd. omittunt. Rectius eum adesse patet. Verba *μικρὰ — ἄξια* per se sunt posita.

§. 76. *εἶδεν* hic et Timocr. §. 184 e codd. *FΣΥΩ* Bekkerus scripsit pro vulg. *οἶδεν*. Secutus sum ego cum Dindorfio, quanquam §. 75 praecessit *οἶδεν*. Orator hoc loco maluit ipsum tempus quo haec facta sunt, designare. — *πρὸς μὲν χρημάτων κτῆσιν κ. τ. λ.* Nam *τὸ τῆς πόλεως ἦθος*, ut Dem. Leptin. §. 13 dicit, *ἀψευδὲς καὶ χρηστόν, οὐ τὸ λυσιτελέστατον πρὸς ἀργύριον σκοποῦν, ἀλλά τί καὶ καλὸν πρᾶξαι.* — *ὡς.* „A suo secundo codice abesse annotavit Weimaranus.“ Reisk. — *χρήματα κ. τ. λ.* Explicat Boeckh. Oecon. polit. etc. II p. 19 coll. I p. 465 sqq. et Wolf. Prolegg. in Leptin. p. LIX sqq. Sed considerandum, oratorem dicere hoc loco *ποτὲ σχὼν*, cum alibi ut Or. de symmor. §. 25 de praesenti civitatis statu loquatur. — *σχὼν*. Hanc scripturam, quam Reiskius e Paris. II, Aug. I, Bavar. et Lessing. in *ἔχων* mutaverat, e codd. *ΣΥΩs* Bekkerus restituit. Timocr. §. 184 etiam Reiskius aoristum habet. — *ἅπανθ'* Aug. I, margo Lutet. et *ΣΥΩkrs* atque ita Bekker., Dindorf. et ego scripsimus. Vulgo *τὰ πάνθ'*. Timocr. l. l. Reisk. *πάνθ'*, Bekker. *ἅπανθ'* dedit. — *ἀνάλωσεν kr*, *ἀνήλωσεν F*. — *εἰσφέρων δ'*. *ὑπὲρ δὲ δόξης εἰσφέρων k*, omissis infra his *ὑπὲρ δόξης*. Ita haec leguntur Timocr. l. l. l. — *πώποτε* tantum Aug. I *kr*. Addidit primus Reiskius, quia in Timocratea ita in omnibus libris legitur. — *ἐξέστη*. Anecd. Bekk. p. 138, 1: *Ἐξίσταμαι· ἀντὶ τοῦ ἀποφεύγω, αἰτιατικῇ*. Leptin. §. 10: *οἱ γὰρ εἰ μὴ χρήματ' ἀπόλλυτε μόνον σκεπτέον, ἀλλ' εἰ καὶ δόξαν χρηστὴν, περὶ ἧς μᾶλλον σπουδάζετε ἢ περὶ χρημάτων, καὶ οὐ μόνον ὑμεῖς ἀλλὰ καὶ οἱ πρόγονοι. τεκμήριον δέ· χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστά ποτε κτησάμενοι πάνθ' ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσαν, ὑπὲρ δὲ δόξης οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας οὐσίας προσαναλίσκοντες διετέλουν.* Neque alienus est locus ex orat. de cor. §. 66: *Τί τὸν σύμβουλον ἔδει λέγειν*

παραδείγματα ταῦτα μιμεῖσθε, ἀλλ' Ἀνδροτίων ὑμῖν πομπείων ἐπισκευαστής, Ἀνδροτίων, ὦ γῆ καὶ θεοί. καὶ τοῦτ' ἀσέβημα ἔλαττον τίνος ἡγεῖσθε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δεῖν τὸν εἰς ἱερὰ εἰσιόντα

margo Lutetianae. — ἐπισκευαστής, Ἀνδροτίων, ὦ — θεοί. Hanc interpunctionem, cuius auctor est Bekkerus, probat Schaeferus, sequitur Dindorfius. Vulgo — ἐπισκευαστής. Ἀνδροτίων; ὦ θεοί. Diversum hunc apparet esse locum Aristocr. §. 210: καίτοι πηλίκον τί ποτ' ἂν στενάξειαν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήματα καταλιπόντες, εἰ ἄρα αἴσθοιντο ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπηρέτου σχῆμα καὶ τάξιν προελήλυθε καὶ Χαρίδημον εἰ χρὴ φρουρεῖν βουλεύεται; Χαρίδημον; οἴμοι. — τοῦτ' ἀσέβημα. Ante Bekkerum legebatur τοῦτο τὸ ἀσέβημα, ut Bekkeriani krt habent; pro τοῦτ' Fu τὸ praebent. Timocr. §. 186 omnes libri τὸ omittunt. Recte Schaeferus locum ita resolvit: τοῦτο τίνος ἀσεβήματος ἔλαττον ἀσέβημα ἡγεῖσθε; — ἔλαττόν τινος ἡγεῖσθε. legebatur ante Reiskium, qui primus sententiam interrogativam esse vidit. De positura pronominis τίνος v. ad §. 31. — οἶμαι Wolfiana, Lutetiana, Bekkeriana, quam etiam Dindorf. sequitur. Reiskius οἴομαι. — εἰς om. Ω. — χερνίβων — ἀψόμενον. Scholiastam Aristophanis ad Aves v. 851 et Harpocrationem v. Χερνίβων Reiskius, Philemonem p. 201 Osann. Schaeferus hunc locum citare monuit. Harpocrationis verba digna sunt quae afferantur: Χερνίβων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος· καὶ χερνίβων καὶ κανῶν ἀψόμενον. εἴη ἂν ἀπὸ ὀρθῆς τῆς χέρνιψ γενικὴ πληθυντικὴ χερνίβων. τῆς γὰρ χέρνιβος μέμνηται οἱ κωμικοὶ ὡς παραλαμβανομένης εἰς τὰς θυσίας κ. τ. λ. Ex hoc loco patet Harpocrationem dubitasse, utrum a voce χέρνιψ an forte ab alia χερνίβων esset derivandum. V. e. g. Anecd. Bekk. p. 72, 30: Χέρνιβα· τὰ πρὸς τὰς θυσίας σκεύη. Hoc verbum legitur apud Hom. Iliad. ω, 304 versu olim neutiquam indubitato. Quod apud Andocid. Orat. IV §. 29 Bekk. legitur τοῖς χρυσοῖς χερνίβοις καὶ θυμιατηρίοις, et Valckenarius et Fr. Aug. Wolf. ad Leptin. p. 505, 15. Reisk. χερνιβίοις scribendum esse censuerunt. Sed hoc verbum χέρνιβον et Harpocration l. l. et ad Leptin. l. l. ubi χερνίβων εἴργεσθαι dicitur, scholiasta in animo habuisse videntur. Scholiasta ille enim hoc dicit: οὐ τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ τῶν ἀγγείων, nisi forte eadem fuit sententia, qua grammaticus in Bekk. Anecd. p. 316, 31: Χέρνιψ· ἄγγος ἁλαίου, εἰς ὃ ἐνέβαπτον τὰς θᾶσας καὶ περιέῤῥαινον τὸν βωμόν. Athenaeus IX p. 409 B: Ἔστι δὲ χέρνιψ ὕδωρ, εἰς ὃ ἐπέβαπτον θαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν

καὶ χερνίβων καὶ κανῶν ἁψόμενον καὶ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας προστάτην ἐσόμενον οὐχὶ προειρημένον ἡμερῶν ἀριθμὸν ἁγνεύειν, ἀλλὰ τὸν βίον ὅλον ἡγνευκέναι τοιούτων ἐπιτηδευμάτων οἷα τούτῳ βεβίωται.

θυσίαν ἐπετέλουν· καὶ τούτῳ περιῤῥαίνοντες τοὺς παρόντας ἥγνιζον. — καὶ κανῶν. ἢ Paris. I. — ἁψάμενον Paris. II. — τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας. τοὺς om. Ω. Deinde Schaeferus, cui praepos. πρὸς insolentius posita esse videtur, scribi mavult τῆς περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας. Sed iterum haec in omnibus libris leguntur Timocrat. l. l. neque illius praepositionis vis hunc usum respuere videtur, si quidem Olynth. III §. 26 τὰ πρὸς θεοὺς εὐσεβῶς διοικεῖν eodem modo dictum. Cfr. etiam (Dem.) Epistol. II p. 1471, fin.: τῆς πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἕνεκα et quod scholiasta cod. Aug. ad Dem. p. 614, 8 dicit: ἵνα καὶ τὸ εὐσεβὲς γένηται πρὸς τὸ θεῖον. — Omnia autem haec τὸν εἰς ἱερὰ εἰσιόντα — ἐσόμενον de Androtione ταμίᾳ τῆς θεοῦ dicta esse patet. — προειρημένον. Hanc simplicissimam emendationem Reiskii recepi cum Bekkero et Dindorfio. Libri προειρημένων. — ἁγνεύειν. ἁγνεύειν μόνον krs et praeter Paris. I et II et Bavar. omnes Reiskii libri. Delevit hanc vocem primus Bekker. Timocr. l. l. ab omnibus codd. et editt. abest. — ὅλον om. Σ, ut in Timocratea Συ hoc verbum plane omittunt et F cum Bavarico in γρ. habet. Posse ὅλον quodammodo abesse non negaverim, sed ideo illi codici Σ, qui saepe verba quae non utique necessaria sunt, omittit, ne obsequaris.

παραδείγματα ταῦτα μιμεῖσθε, ἀλλ' Ἀνδροτίων ὑμῖν πομπείων ἐπισκευαστής, Ἀνδροτίων, ὦ γῆ καὶ θεοί. καὶ τοῦτ' ἀσέβημα ἔλαττον τίνος ἡγεῖσθε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δεῖν τὸν εἰς ἱερὰ εἰσιόντα

margo Lutetianae. — ἐπισκευαστής, Ἀνδροτίων, ὦ — θεοί. Hanc interpunctionem, cuius auctor est Bekkerus, probat Schaeferus, sequitur Dindorfius. Vulgo — ἐπισκευαστής. Ἀνδροτίων; ὦ θεοί. Diversum hunc apparet esse locum Aristocr. §. 210: καίτοι πηλίκον τί ποτ' ἂν στενάξειαν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήματα καταλιπόντες, εἰ ἄρα αἴσθοιντο ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπηρέτου σχῆμα καὶ τάξιν προελήλυθε καὶ Χαρίδημον εἰ χρὴ φρουρεῖν βουλεύεται; Χαρίδημον; οἴμοι. — τοῦτ' ἀσέβημα. Ante Bekkerum legebatur τοῦτο τὸ ἀσέβημα, ut Bekkeriani *krt* habent; pro τοῦτ' *Fu* τὸ praebent. Timocr. §. 186 omnes libri τὸ omittant. Recte Schaeferus locum ita resolvit: τοῦτο τίνος ἀσεβήματος ἔλαττον ἀσέβημα ἡγεῖσθε; — ἔλαττόν τινος ἡγεῖσθε. legebatur ante Reiskium, qui primus sententiam interrogativam esse vidit. De positura pronominis τίνος v. ad §. 31. — οἶμαι Wolfiana, Lutetiana, Bekkeriana, quam etiam Dindorf. sequitur. Reiskius οἴομαι. — εἰς om. Ω. — χερνίβων — ἀψόμενον. Scholiastam Aristophanis ad Aves v. 851 et Harpocrationem v. Χερνίβων Reiskius, Philemonem p. 201 Osann. Schaeferus hunc locum citare monuit. Harpocrationis verba digna sunt quae afferantur: Χερνίβων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος· καὶ χερνίβων καὶ κανῶν ἀψόμενον. εἴη ἂν ἀπὸ ὀρθῆς τῆς χέρνιψ γενικὴ πληθυντικὴ χερνίβων. τῆς γὰρ χέρνιβος μέμνηνται οἱ κωμικοὶ ὡς παραλαμβανομένης εἰς τὰς θυσίας κ. τ. λ. Ex hoc loco patet Harpocrationem dubitasse, utrum a voce χέρνιψ an forte ab alia χερνίβων esset derivandum. V. e. g. Anecd. Bekk. p. 72, 30: Χέρνιβα· τὰ πρὸς τὰς θυσίας σκεύη. Hoc verbum legitur apud Hom. Iliad. ω, 304 versu olim neutiquam indubitato. Quod apud Andocid. Orat. IV §. 29 Bekk. legitur τοῖς χρυσοῖς χερνίβοις καὶ θυμιατηρίοις, et Valckenarius et Fr. Aug. Wolf. ad Leptin. p. 505, 15. Reisk. χερνιβίοις scribendum esse censuerunt. Sed hoc verbum χέρνιβον et Harpocration l. l. et ad Leptin. l. l. ubi χερνίβων εἴργεσθαι dicitur, scholiasta in animo habuisse videntur. Scholiasta ille enim hoc dicit: οὐ τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ τῶν ἀγγείων, nisi forte eadem fuit sententia, qua grammaticus in Bekk. Anecd. p. 316, 31: Χέρνιψ· ἄγγος ἔλαιον, εἰς ὃ ἐνέβαπτον τὰς θᾶδας καὶ περιέῤῥαινον τὸν βωμόν. Athenaeus IX p. 409 B: Ἔστι δὲ χέρνιψ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον θαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ' οὗ τὴν

καὶ χερνίβων καὶ κανῶν ἁψόμενον καὶ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας προστάτην ἐσόμενον οὐχὶ προειρημένον ἡμερῶν ἀριθμὸν ἁγνεύειν, ἀλλὰ τὸν βίον ὅλον ἡγνευκέναι τοιούτων ἐπιτηδευμάτων οἷα τούτῳ βεβίωται.

θυσίαν ἐπετέλουν· καὶ τούτῳ περιῤῥαίνοντες τοὺς παρόντας ἥγνιζον. — καὶ κανῶν. ἢ Paris. I. — ἁψάμενον Paris. II. — τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας. τοὺς om. Ω. Deinde Schaeferus, cui praepos. πρὸς insolentius posita esse videtur, scribi mavult τῆς περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας. Sed iterum haec in omnibus libris leguntur Timocrat. l. l. neque illius praepositionis vis hunc usum respuere videtur, si quidem Olynth. III §. 26 τὰ πρὸς θεοὺς εὐσεβῶς διοικεῖν eodem modo dictum. Cfr. etiam (Dem.) Epistol. II p. 1471, fin.: τῆς πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἕνεκα et quod scholiasta cod. Aug. ad Dem. p. 614, 8 dicit: ἵνα καὶ τὸ εὐσεβὲς γένηται πρὸς τὸ θεῖον. — Omnia autem haec τὸν εἰς ἱερὰ εἰσιόντα — ἐσόμενον de Androtione ταμίᾳ τῆς θεοῦ dicta esse patet. — προειρημένον. Hanc simplicissimam emendationem Reiskii recepi cum Bekkero et Diadorfio. Libri προειρημένων. — ἁγνεύειν. ἁγνεύειν μόνον krs et praeter Paris. I et II et Bavar. omnes Reiskii libri. Delevit hanc vocem primus Bekker. Timocr. l. l. ab omnibus codd. et editt. abest. — ὅλον om. Σ, ut in Timocratea Σν hoc verbum plane omittunt et F cum Bavarico in γρ. habet. Posse ὅλον quodammodo abesse non negaverim, sed ideo illi codici Σ, qui saepe verba quae non utique necessaria sunt, omittit, ne obsequaris.

ὃς ἦν ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος *). Ἐπηράσαντο δὲ αὐτῷ Εὐμολπίδαι καὶ Κήρυκες **).

§. 48. Τὰ πομπεῖα] Σκεύη τὰ εἰς τὰς πομπάς.

§. 54. Ἀπογράφειν] Οἱ τῷ δήμῳ χρήματα ὀφείλοντες ἐκ καταδίκης καὶ μὴ ἀποδιδόντες μέχρι τῆς ἐννάτης πρυτανείας εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπεκλείοντο μήτ' ***) ἐγγυητὰς καταστῆσαι δυνάμενοι τοῦ ὀφλήματος. J Ἀπογραφή. Ἐπειδάν τις λέγῃ τινὰ ἔχειν τι τῶν τῆς πόλεως, ὁ ἐναγόμενος ἀπογραφὴν ποιεῖται δηλῶν, ὅσα τε ἔχει καὶ ὅθεν τὰ χρήματα. Μήποτε καὶ εἶδός τινός ἐστι δίκης ἡ ἀπογραφή· εἰ γὰρ ἀρνοῖτό τις μὴ ἔχειν, ἀπογραφῆς ἐκρίνετο, οὐκ ὀρθῶς γεγενημένης τῆς ἀπογραφῆς †).

§. 68. Ἐξορχησάμενος] Φυγών, ἀποδράς.

§. 72. Ταῖς χοινικίσι] Χοινικὶς τοῦ τροχοῦ, ἐν ᾧ στρέφεται ὁ ἄξων.

§. 76. Νεώσοικοι] Τὸ ναύσταθμον.

§. 77. Δεκατεύοντες] Δεκατευταὶ οἱ τελῶναι οἱ τὴν δεκάτην ἐκλέγοντες καὶ συλλέγοντες· καὶ δεκατηλόγοι ὡσαύτως· καὶ θηλυκῶς τὴν δεκατηλόγον.

§. 78. Πομπείων ἐπισκευαστής] Πομπεία λέγεται

---

*) Hoc quid sit, vide apud Lobeck. Aglaopham. p. 213. Sed secundum schol. ad Soph. Oed. Col. 1049 ed. Reisig. ὃς ἦν ἀπὸ τοῦ πρώτου πέμπτος scribendum.

**) Hoc αὐτῷ ut intelligi possit, aut aliquid excidisse putandum est, aut scholiasta τῷ ἀσεβοῦντι in mente habuit. Deinde scripsi Κήρυκες, quod Reiskius κήρυκες scripserat. In edit. Bekkeriana Aeschin. or. in Ctes. §. 18 per errorem κήρυκες scriptum, item Isocrat. Panegyr. §. 157, ubi iam H. Stephanus diatrib. in Isocrat. quae Harpocrationis editioni Lips. vol. I p. 302 sqq. adiecta est, Κήρυκες correxit.

***) Aut μὴ scribendum aut haec verba μήτ' — ὀφλήματος post πρυτανείας ponenda.

†) Hoc scholium, quod verbum Ἀπογραφή explicat et cui signum J apposui, debetur Harpocrationi s. v. quem etiam alii secuti sunt, vide e. gr. Suid. s. v. et Anecd. Bekk. p. 426, 5. Sed male apud Harpocrationem legitur ἀπογραφεὶς ἐκρίνετο (vide Meier. de bonis damn. p. 208), rectius vero quam hic: ὡς οὐκ ὀρθῶς — ἀπογραφῆς.

ἡ λοιδορία· ἐνταῦθα δὲ πομπεῖα τὰ εἰς τὰς πομπὰς κατασκευαζόμενα σκεύη. ἡ δὲ μεταφορὰ *) ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν λοιδορουμένων ἀλλήλοις.

SCHOLIA

e codice Augustano a Wolfio (edit. anni 1572 Basil. tom. VI p. 196) descripta, deinde ab Reiskio (Oratorr. graecc. vol. II p. 131) fidelius, ut ipse dicit, reddita.

Ad universum argumentum:

Ἡ στάσις τοῦ λόγου πραγματική· πᾶσα γὰρ κατηγορία νόμου ἢ ψηφίσματος ἤ τινος ἐγγράφου περὶ μελλόντων ἔχουσα τὴν σκέψιν πραγματικὴν ποιεῖται στάσιν **). ὁ λόγος δευτερολογία. ὁ γὰρ Εὐκτήμων εἶπε πρῶτος· ἐν δευτέρῳ Διόδωρος λέγει, ὅθεν οὔτε προοίμιον ἔχει ὁ λόγος οὔτε διήγησιν διὰ τοιαύτας αἰτίας· ἐπειδήπερ ἀεὶ τὸ προοίμιον ἕνεκα θεραπείας τῶν ἀκροατῶν λέγεται, ἡ δὲ διήγησις ἕνεκα τοῦ διδάξαι τοὺς ἀκούοντας, πῶς ἔχει τὰ τῆς ὑποθέσεως. τοῦ οὖν πρώτου λέγοντος ἤδη καὶ θεραπεύσαντος τοὺς ἀκροατὰς διὰ τῶν προοιμίων καὶ διδάξαντος τὸ πρᾶγμα διὰ τῆς καταστάσεως, περιττόν ἐστιν, ἔτι τὸν δεύτερον λέγοντα αὐτὰ πάλιν εἰπεῖν. ἰστέον δέ, ὅτι δύο τρόποι εἰσὶ δευτερολογίας, ὅ τε ἐπὶ τῶν

---

*) Refer haec ad praegressa verba πομπεία λέγεται ἡ λοιδορία. Scholiasta conturbavit quae Harpocr. s. vv. Πομπείας καὶ πομπεύειν dixit.

**) Wolfius omisit, quae apud Reiskium sequuntur: βουλη — — — — τοῦ ψηφίσματος τί ἄρα ἐκβήσεται ἐξ αὐτῆς („vel αὐτοῦ. nam praesectum erat.“ Reisk.) ὕστερον εἴτε ἀνομίαν („videbatur, sed valde dubito, num verum agnoverim.“ R.) εἴτε ὡς ἄλλος. F. βούλευσις γάρ ἐστι sive βουλεύεται γάρ περὶ τοῦ ψηφίσματος τί ἄρα ἐκβήσεται ἐξ αὐτοῦ ὕστερον εἴτε ἀνομία κ. τ. λ.

ὃς ἦν ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος *). Ἐπηράσαντο δὲ αὐτῷ Εὐμολπίδαι καὶ Κήρυκες **).

§. 48. Τὰ πομπεῖα] Σκεύη τὰ εἰς τὰς πομπάς.

§. 54. Ἀπογράφειν] Οἱ τῷ δήμῳ χρήματα ὀφείλοντες ἐκ καταδίκης καὶ μὴ ἀποδιδόντες μέχρι τῆς ἐννάτης πρυτανείας εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπεκλείοντο μήτ' ***) ἐγγυητὰς καταστῆσαι δυνάμενοι τοῦ ὀφλήματος. J Ἀπογραφή. Ἐπειδάν τις λέγῃ τινὰ ἔχειν τι τῶν τῆς πόλεως, ὁ ἐναγόμενος ἀπογραφὴν ποιεῖται δηλῶν, ὅσα τε ἔχει καὶ ὅθεν τὰ χρήματα. Μήποτε καὶ εἶδός τινός ἐστι δίκης ἡ ἀπογραφή· εἰ γὰρ ἀρνοῖτό τις μὴ ἔχειν, ἀπογραφῆς ἐκρίνετο, οὐκ ὀρθῶς γεγενημένης τῆς ἀπογραφῆς †).

§. 68. Ἐξορχησάμενος] Φυγών, ἀποδρᾶς.

§. 72. Ταῖς χοινικίσι] Χοινικὶς τοῦ τροχοῦ, ἐν ᾧ στρέφεται ὁ ἄξων.

§. 76. Νεώσοικοι] Τὸ ναύσταθμον.

§. 77. Δεκατεύοντες] Δεκατευταὶ οἱ τελῶναι οἱ τὴν δεκάτην ἐκλέγοντες καὶ συλλέγοντες· καὶ δεκατηλόγοι ὡσαύτως· καὶ θηλυκῶς τὴν δεκατηλόγον.

§. 78. Πομπείων ἐπισκευαστής] Πομπεία λέγεται

---

*) Hoc quid sit, vide apud Lobeck. Aglaopham. p. 213. Sed secundum schol. ad Soph. Oed. Col. 1049 ed. Reisig. ὃς ἦν ἀπὸ τοῦ πρώτου πέμπτος scribendum.

**) Hoc αὐτῷ ut intelligi possit, aut aliquid excidisse putandum est, aut scholiasta τῷ ἀσεβοῦντι in mente habuit. Deinde scripsi Κήρυκες, quod Reiskius κήρυκες scripserat. In edit. Bekkeriana Aeschin. or. in Ctes. §. 18 per errorem κήρυκες scriptum, item Isocrat. Panegyr. §. 157, ubi iam H. Stephanus diatrib. in Isocrat. quae Harpocrationis editioni Lips. vol. I p. 302 sqq. adiecta est, Κήρυκες correxit.

***) Aut μὴ scribendum aut haec verba μήτ' — ὀφλήματος post πρυτανείας ponenda.

†) Hoc scholium, quod verbum Ἀπογραφή explicat et cui signum J apposui, debetur Harpocrationi s. v. quem etiam alii secuti sunt, vide e. gr. Suid. s. v. et Anecd. Bekk. p. 426, 5. Sed male apud Harpocrationem legitur ἀπογραφεὶς ἐκρίνετο (vide Meier. de bonis damn. p. 208), rectius verò quam hic: ὡς οὐκ ὀρθῶς — ἀπογραφῆς.

Ἀνδροτίων, ἐδίδου χιλίας, ὥς φησιν ὁ Γενέθλιος *). J Οἱ μὴ μεταλαβόντες τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων κατετίθεσαν ἐπιτίμιον. Θεόφραστος ἱστορεῖ λέγων οὕτως. Ἀθήνησιν οὖν ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσιν, ἐὰν μὴ μεταλάβῃ τις τὸ πέμπτον μέρος, χιλίας ἀποτίνει καὶ ἔτι πρόσεστί τις ἀτιμία, οἷον τὸ μὴ **) ἐξεῖναι μήτε γράψασθαι παρανόμων μήτε φαίνειν μήτε ἐφηγεῖσθαι.

§. 4. Ἁπλῆν] Τὸ ἁπλοῦν ν π ***) ὡς ἐπὶ ἀριθμοῦ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ διπλοῦ· καὶ ἁπλοῦν τὸ ἐκτὸς κακουργίας. πρὸς τούτοις σημαίνει καὶ τὸ σύντομον.

§. 5. Ἔστι γὰρ] Ἐντεῦθεν ἄρχεται τοῦ νομίμου κεφαλαίου.

Ἐπήρετο] Ταῦτα ἠρώτησε, φησίν, ὁ ἐπιστάτης. ἐπι-

---

*) Vide Prolegomm. s. fin. Deinde apud Reiskium haec sequuntur, quae quoniam corrupta sunt et per se non gravia, in orationem contextam recipere nolui. Reiskius igitur haec habet: „Iuvat huc referre in hac ipsa pagina codicis Augustani exaratum scholium, cuius certam sedem haud invenio. Primus versus est a bibliopego amputatus. Secundus ita incipit: ἵνα μὴ συνεχῶς καθίζοσι (sic) δικαστήρια καὶ ἁπλῶς ἐνοχλῶσι τοῖς δικαστηρίοις. εἰ δὲ μὴ πέρας ἔσχε παρ' ἐκείνῳ (scil. τῷ διαιτητῇ, de quo suspicor praecessisse mentionem in amputatis, aut παρ' ἐκείνων, nam obscurata erat scriptura, ut dignosci non posset), τότε εἰσήει ἡ δίκη παρὰ τοῖς δικασταῖς. πάλιν δὲ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν πάντα ἐποίουν πρὸς τὸ μὴ καθίζειν δικαστήρια, ἵνα μὴ πολλὰ χρήματα ἀναλίσκειν ἡ πόλις ἀναγκάζηται. ἐλάμβανον γὰρ εἷς ἑκάστου [F. ἑκάστην] τὴν δίκην τῶν ἀπὸ τῆς πόλεως [F. ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως] μισθὸν ὑπὲρ τοῦ δικάσαι τριώβολον [Vide hoc de loco Boecklh. Oecon. polit. I p. 254]. ὡς ἔχομεν καὶ παρ' Ἀριστοφάνει [Equit. 255] φράτορας τριώβολον. Caret hoc scholio Wolfiana."

**) Ita apud Wolfium legitur. Reiskius haec habet: οἷον τὸ ἐξεῖναι (sic) μήτε γράψασθαι παρανόμων κ. τ. λ.

***) Fortasse Reiskius litteras vitiose legit pro qπ i. e. εἰπεῖν.

στάτης δὲ λέγεται εἷς τῶν $\bar{\nu}$ προέδρων. ἀφ' ἑκάστης δὲ φυλῆς τῶν $\bar{\iota}$ προεβάλλοντο $\bar{\nu}$ ἄνδρες καὶ ἐγίνοντο ὁμοῦ οἱ πάντες $\bar{\varphi}$· εἶτα ἐκ τούτων τῶν $\bar{\varphi}$ ἐπληροῦτο ἡ βουλὴ τῶν $\bar{\varphi}$. οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ πρυτάνεις ἐγίνοντο, ἀεὶ τῶν $\bar{\nu}$ ἀνδρῶν τῶν ἀφ' ἑκάστης φυλῆς κλήρῳ κατὰ διαδοχὴν διοικούντων καθ' ἕκαστον μῆνα, καὶ ἐλέγοντο οἱ πρυτάνεις κύριοι αὐτοὶ οἱ $\bar{\nu}$ ἐν ἐκείνῳ τῷ μηνὶ, ἐν ᾧ ἐπρυτάνευον καὶ διῴκουν τὰ τῆς πόλεως· ἀπὸ δὲ τῶν $\bar{\nu}$ πάλιν ὁμοίως προεβάλλετο καὶ ἐκαλεῖτο πρόεδρος, ὡς εἶναι ἐκ τῶν $\bar{\iota}$ φυλῶν $\bar{\iota}$ προέδρους. τούτων δὲ τῶν προέδρων εἷς ἕκαστος αὐτῶν κατὰ διαδοχὴν καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐγίνετο ἐπιστάτης.

Διεχειροτόνησεν] Ἀντὶ τοῦ ἐσκέψατο.

Αὐτὸ τοὐναντίον] Τὸ σχῆμα περιτροπή.

§. 6. *Ἐγὼ δ' οἶμαι μὲν*] Ἐνστάσει καὶ ἀντιπαραστάσει ἐνταῦθα κέχρηται, ἐνιστάμενος μὲν πρῶτον καὶ λέγων, ὅτι μάλιστα μὲν ψεύδεται· οὐδεμίαν γὰρ νομίζω βουλὴν ἀπροβουλεύτως ἐστεφανῶσθαι· εἶτα ἀντιπαραστάσει· εἰ δὲ καὶ δοίημεν τοῦτο ἀληθὲς εἶναι, ὡς σὺ λέγεις, οὐ καθ' ὃ καὶ ἄλλοι ἡμάρτησαν, ὀφείλεις καὶ σὺ ἀκολουθῆσαι τῇ ἐκείνων ἁμαρτίᾳ.

§. 8. *Ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἔδωκα αἰτούσῃ*] Εἴποι ἄν τις· τί γὰρ ἐν αὐτῷ ἦν τὸ δοῦναι; λέγομεν, ὅτι ἔδωκα λέγει ἀναίτιος *) ἐγενόμην τοῦ δοῦναι τὸν δῆμον τῇ βουλῇ τὸν στέφανον αἰτούσῃ. Ὅρα πῶς ἀφελῶς ἐνταῦθα περιέθηκε **) τὸ ῥῆμα τῷ Ἀνδροτίωνι τῷ ***) εἰπεῖν, ὅτι αἰτούσῃ †), ἵνα δόξῃ ὥσπερ ἐναντία ἑαυτῷ λέγων Ἀνδροτίων ἐν οἷς λέγει μετὰ μικρόν, ὅτι οὐκ ἤτησε †).

§. 11. *Τὰς τριήρεις*] Ἀποστροφὴ ὡς ἀπὸ τοῦ νομοθέτου. τὸ δὲ σχῆμα μάχη. Τὸ δὲ ὅπου δ' αἰτεῖν οὐκ ἐᾷ, τοῦτο οὐκέτι ὡς ἀπὸ τοῦ νομοθέτου, ἀλλ' ὡς ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ῥήτορος.

---

*) F. ἀντὶ τοῦ αἴτιος ἐγενόμην κ. τ. λ. Wolfius scripserat ὅτι οὐκ ἔδωκα λέγει κ. τ. λ.

**) Wolf. ἐπέθηκε.

***) Ita Wolfius. Reiskius τοῦ.

†) Utroque loco Reiskius ᾔτησα.

Ἀνδροτίων, ἐδίδου χιλίας, ὥς φησιν ὁ Γενέθλιος *). Ἀ Οἱ μὴ μεταλαβόντες τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων κατετίθεσαν ἐπιτίμιον. Θεόφραστος ἱστορεῖ λέγων οὕτως. Ἀθήνησιν οὖν ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσιν, ἐὰν μὴ μεταλάβῃ τις τὸ πέμπτον μέρος, χιλίας ἀποτίνει καὶ ἔτι πρόσεστί τις ἀτιμία, οἷον τὸ μὴ **) ἐξεῖναι μήτε γράψασθαι παρανόμων μήτε φαίνειν μήτε ἐφηγεῖσθαι.

§. 4. Ἁπλῆν] Τὸ ἁπλοῦν ν π ***) ὡς ἐπὶ ἀριθμοῦ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ διπλοῦ· καὶ ἁπλοῦν τὸ ἐκτὸς κακουργίας. πρὸς τούτοις σημαίνει καὶ τὸ σύντομον.

§. 5. Ἔστι γὰρ] Ἐντεῦθεν ἄρχεται τοῦ νομίμου κεφαλαίου.

Ἐπήρετο] Ταῦτα ἠρώτησε, φησίν, ὁ ἐπιστάτης. ἐπι-

---

*) Vide Prolegomm. s. fin. Deinde apud Reiskium haec sequuntur, quae quoniam corrupta sunt et per se non gravia, in orationem contextam recipere nolui. Reiskius igitur haec habet: „Iuvat huc referre in hac ipsa pagina codicis Augustani exaratum scholium, cuius certam sedem haud invenio. Primus versus est a bibliopego amputatus. Secundus ita incipit: ἵνα μὴ συνεχῶς καθίζοσι (sic) δικαστήρια καὶ ἁπλῶς ἐνοχλῶσι τοῖς δικαστηρίοις. εἰ δὲ μὴ πέρας ἔσχε παρ' ἐκείνῳ (scil. τῷ διαιτητῇ, de quo suspicor praecessisse mentionem in amputatis, aut παρ' ἐκείνων, nam obscurata erat scriptura, ut dignosci non posset), τότε εἰσήει ἡ δίκη παρὰ τοῖς δικασταῖς. πάλιν δὲ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν πάντα ἐποίουν πρὸς τὸ μὴ καθίζειν δικαστήρια, ἵνα μὴ πολλὰ χρήματα ἀναλίσκειν ἡ πόλις ἀναγκάζηται. ἐλάμβανον γὰρ εἰς ἑκάστου [F. ἑκάστην] τὴν δίκην τῶν ἀπὸ τῆς πόλεως [F. ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως] μισθὸν ὑπὲρ τοῦ δικάσαι τριώβολον [Vide hoc de loco Boeckh. Oecon. polit. I p. 254]. ὡς ἔχομεν καὶ παρ' Ἀριστοφάνει [Equit. 255] φράτορας τριωβόλου. Caret hoc scholio Wolfiana."

**) Ita apud Wolfium legitur. Reiskius haec habet: οἷον τὸ ἐξεῖναι (sic) μήτε γράψασθαι παρανόμων κ. τ. λ.

***) Fortasse Reiskius litteras vitiose legit pro qπ i. e. εἴπων.

Παρέστησαν] *Ἀντὶ τοῦ ἐχειρώθησαν, ἑάλωσαν.*

Τὸν τελευταῖον] *Ὁ γενόμενος περὶ Κερκύραν, οὗ καὶ μέμνηται Ξενοφῶν ἐν τῇ ς τῶν Ἑλληνικῶν* *).

§. 17. *Ἀκούω δ' αὐτόν*] *Ἐπὶ μεταστατικὴν ἀντίθεσιν χωρεῖ. μετάστασις δέ ἐστιν, ὅταν ἐγκαλούμενός τις περί τινος ἐγκλήματος ὁμολογῇ μὲν τὸ ἁμάρτημα γεγενῆσθαι, μεταφέρῃ δ' αὐτὸ εἰς ἄλλον ἐλευθερῶν ἑαυτόν, ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα εἰσάγει τὸν Ἀνδροτίωνα ἁμάρτημα μὲν γεγενῆσθαι τὸ μὴ πεποιῆσθαι* **) *τὰς τριήρεις ὁμολογοῦντα, μεταφέροντα δὲ τὴν αἰτίαν ἐπ' ἄλλον τινά, λέγων δὴ τὸν ταμίαν τὸν ὥσπερ ἀποδέκτην τῶν χρημάτων τῶν ἀναλισκομένων τοῖς κατασκευάζουσι τὰς τριήρεις, φάσκων αὐτὸν δεξάμενον τὰ χρήματα πεφευγέναι.*

Ἀποδρᾶς ᾤχετο] *Ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ σημαίνει. τὸ δὲ ἰδίωμα Ἀττικόν.*

§. 20. *Πικρῶς μὲν ἀντὶ τοῦ δικαίως, ἁπλῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπανουργεύτως* ***).

§. 21. *Περὶ χιλίων ἐκινδυνεύομεν*] *Δηλονότι δραχμῶν. ἐκράτησε γὰρ τοῦτο παρ' Ἀθηναίοις λέγεσθαι τὸ ἀπροσδιορίστως, τοῦτο οὕτω νοεῖσθαι* †).

§. 22. *Αἰτία*] Reiskius scholium a Wolfio praetermissum hue retulit: *ἰστέον ὅτι αἰτίαν τὴν μέμψιν* ††), *ὅταν τὸν φίλον αἰτιᾶται ὡς κακῶς πεπραχότα. ἢ αἰτίαν τὴν πρόφασιν καὶ ἀφορμήν τινος γενομένην· ὡς ἐὰν εἴπωμεν, ὅτι αἰτία τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἡ ἁρπαγὴ τῆς Ἑλένης, ἤ τι τοιοῦτο.*

Τεκμήρια δεικνύναι] *Τεκμήριόν ἐστι τὸ ἐπὶ πρά-*

---

*) V. nos ad hanc orationis §.

**) Ita correxi vulgatum *ποιῆσαι*.

***) Reddidi quod Reiskius dederat. Wolf. *ἀπανούργως*.

†) Ita Reiskius. Melius Wolf. *τὸ* omisso et deinde *τοῦτο* scripsit: *καὶ οὕτω νοεῖσθαι*. F. *ἐκράτησε — παρ' Ἀθηναίοις λέγεσθαι ἀπροσδιορίστως καὶ τοῦτο* (scil. *δραχμῶν*) *οὕτω νοεῖσθαι*.

††) F. *ὅτι ὡς αἰτίαν προφέρει τις ἢ τὴν μέμψιν κ. τ. λ.* Quam incerta haec sint, apparet; sed id certe assequi studui, ut quid sententia requireret, explanarem.

§. 12. Θάτερα] Ἀντὶ τοῦ φαῦλα.

§. 13. Εἰ βούλεσθε] Τὸ σχῆμα ἀποκοπή· λείπει γὰρ τὸ ἀκούσατε.

Οἱ τὰ προπύλαια] Προπύλαια λέγονται οἱ μέγιστοι πυλῶνες τῶν ἱερῶν. Παρθενὼν ναὸς ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει παρθένου Ἀθηνᾶς περιέχων τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ, ὅπερ ἐποίησεν ὁ Φειδίας ὁ ἀνδριαντοπλάστης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. γ̄ γὰρ ἀγάλματα ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει τῆς Ἀθηνᾶς ἐν διαφόροις τόποις *), ἓν μὲν ἐξ ἀρχῆς γενόμενον ἐξ ἐλαίας, ὅπερ ἐκαλεῖτο πολιάδος Ἀθηνᾶς, διὰ τὸ αὐτῆς εἶναι τὴν πόλιν. β̄ δὲ τὸ ἀπὸ χαλκοῦ μόνου, ὅπερ ἐποίησαν νικήσαντες οἱ ἐν Μαραθῶνι· ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο προμάχου Ἀθηνᾶς. γ̄ ἐποιήσαντο ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, ὡς πλουσιώτεροι γενόμενοι ἀπὸ τῆς ἐν Σαλαμῖνι νίκης, ὅσῳ καὶ μείζων ἡ νίκη· καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο παρθένου Ἀθηνᾶς.

Πάντες] Δηλονότι ὡς παῖδες ὄντες καὶ ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν ταῦτα πραξάντων.

§. 14. Εἶεν] Παρακελευσμὸς τὸ σχῆμα **).

Ἑωράκατε] Πάλιν λείπει τὸ ἀκούσατε.

§. 15. Πόσα δεινά] Τὸ σχῆμα ὑπερβολὴ καὶ παρένθεσις.

Τοῦ Δεκελείκοῦ] Praesectus est primus versus. Secundus ita incipit: ἱστορίαν ἐν τῷ Εὐαγόρᾳ Ἰσοκράτης ***). τότε χρ (videbatur. fort. χρόνου) ὅτε καὶ ταῖς ἰδίαις χερσὶ κατηνάγκασεν ὁ Λύσανδρος τοὺς Ἀθηναίους κατασκάψαι τὰ ἴδια τείχη καταλύσας αὐτῶν τὴν δύναμιν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς καὶ οὕτω πέρας ἔσχεν ὁ Πελοποννησιακὸς, ὁ καὶ Δεκελεικὸς λεγόμενος πόλεμος, καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι κατέστησαν τὴν τῶν λ̄ ὀλιγαρχίαν †) ἐν ταῖς Ἀθήναις ἐξ αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων τινὰς ὀλιγαρχίᾳ χαίροντας.

---

*) Vide de hoc loco Krusium Hellad. tom. II P. I p. 90.

**) Deinde Reiskius haec addit: „ὡς ἀναμιμνησκομένου ἐφ καὶ οὕτως ἔχει (videbatur. caetera legi non poterant).“ F. ὡς ἀναμιμνησκομένου τῶν ἐφεξῆς καὶ οὕτως ἔχειν τὰ εἰρημένα βεβαιοῦντος, vel quod magis placet ὡς ἀναμιμνησκομένου. συναφὴ πρὸς τὰ μέλλοντα. καὶ οὕτως ἔχει. V. Suidas s. v. ἔστω.

***) V. §. 51 sqq. edit. Bekker.

†) Reiskius τὴν non habet.

των, ὥσπερ λέγομεν τὸ ἑκατερον καὶ ἀμφότερον. οὐδὲν γὰρ τούτων δύναται ἐπὶ πολλῶν λέγεσθαι εἰ μὴ μόνον ἐπὶ δύο. ὅταν δὲ ἐπὶ πολλῶν θέλωμεν λέγειν, ἕκαστος *) λέγομεν. τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς τοῦτο; φάσκομεν, ὅτι μάλιςα μὲν Ἀττικόν ἐστι λέγειν οὐ μόνον ἐπὶ δύο, ἀλλὰ καὶ πολλῶν.

Γράφου] Πάλιν κἀνταῦθα ζητῆσαι ἄξιον, πῶς εἰπὼν ἄνω τὸ γράφου καὶ τὸ ἐφηγοῦ ταῦτα πάλιν ἐπήνεγκεν. λέγομεν, ὅτι συνελθόντων **) τῶν ἄνω τῶν δ̄ πραγμάτων εἴς τε τὸ γράφεσθαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ ***) καὶ εἰς τοὺς δεσμοφύλακας, διδάξας ἄνω ὡς περὶ δύο ὄντων πραγμάτων κατὰ τὸ ἀληθές, ἐνταῦθα ὥσπερ ἀνακεφαλαιοῦται καὶ ἐρωτᾷ ποῖον βούλεται τῶν ἤδη δύο εἰρημένων τὸ ἕτερον †). δεῖ δὲ ἐν ὑπομνηματισμῷ ††) αὐτὸ νοῆσαι· οὐ βούλει δὲ τῶν β̄ †††) ὧν εἶπον τὸ ἓν † *), τὸ γράφεσθαι, οὐκοῦν ἑλοῦ τὸ ἐφηγεῖσθαι, τὸ ἕτερον. εἰ δὲ τοῦτο οὐ θέλεις, τὸ ἐφηγεῖσθαι, οὐκοῦν ἑλοῦ τὸ ἕτερον, τὸ γράφεσθαι.

Τῆς ἀσεβείας] Πληρώσας τὸ περὶ κλοπῆς παράδειγμα μετέρχεται καὶ ἐπὶ ἄλλο, εἰς τὸ περὶ τῆς ἀσεβείας κατὰ τὰ αὐτά. εἴποι δ' ἄν τις· καίτοι οὐκ ἔστιν ὅμοια τὰ παραδείγματα † **) τῆς ἀσεβείας ὥσπερ τὸ κλοπῆς. οὐδὲ γὰρ διαιτητάς, οὐδὲ τὸ ἐφηγεῖσθαι λέγομεν ὅτι λέγει καθ' ὃ καὶ ἕκα τερον· τρόπους διαφόρους ἀπάγει πάλιν ἐπὶ τ τὸ ἀπάγειν λέγει † ***) πρὸς τοὺς Εὐ-

---

*) Wolf. addit καὶ οὐδείς.

**) Wolf. εἰς δύο συνελθόντων.

***) Wolf. εἰς τοὺς δικαστάς.

†) Quae sequuntur, a nova manu vetustiori scripturae erasae superinscripta, a Wolfio haud fideliter repraesentata esse Reiskius dicit.

††) Ita Reiskius addens „sic videbatur, quanquam pro certo haud equidem affirmem id a librario scriptum fuisse.“ Wolf. ἐν ὑπερβατῷ „per traiectionem verborum.“ Neutrum verum esse potest.

†††) Wolf. οὐ βούλει δὲ ἐξ ὧν εἶπον.

† *) Wolf. τὸ πρῶτον.

† **) F. τὸ τῆς.

***) Haec misere corrupta ita equidem explico: οὐδὲ γὰρ τὸ δικάζεσθαι πρὸς διαιτητάς, οὐδὲ τὸ ἐφηγεῖσθαι λέγει

γματος· οἷον παρέστηκέ τις νεοσφαγεῖ σώματι ἐπ' ἐρημίας καὶ ὑπονοεῖται ὡς φονεύς. ησο δετ (sic. Fort. εἰκὸς δὲ. Reisk.) τὸ περὶ πρόσωπον· οἷον εἰκὸς τὸν συνεχῶς καλλωπιζόμενον κίναιδον εἶναι.

§. 23. Ἐπαγγέλλειν] Κατηγορεῖν.

§. 26. Ἔρρωσαι] Ἰστέον ὅτι τῶν δυσχερεστάτων σφόδρα καὶ ἀσαφῶν τὸ χωρίον. οὐ γὰρ μόνον κατὰ τοῦτό ἐστι δυσχερὲς, διότι κατὰ λέξιν ἔχει τι ἀσαφὲς καὶ δοκοῦν ἀλλόκοτον, ἀλλ' ὅτι καὶ πολλαὶ ἐξηγήσεις φέρονται περὶ αὐτοῦ ἀνοίας μεσταί· βουλομένου τοῦ ῥήτορος λέγειν περὶ ἰσχύος σωματικῆς, ἐν τῷ λέγειν ἔρρωσαι ἀντὶ τοῦ ἰσχύεις τῷ σώματι, ἄπαγε διὰ σαυτοῦ τὸν κλέπτην ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, εἶτα ἐπάγοντος, εἰ δὲ ἀσθενὴς εἶ, τοῖς ἄρχουσιν ἐφηγοῦ — ἄρχοντες μὲν λέγονται πάντες οἱ μεταχειριζόμενοι ἀρχήν τινα, ὅμως ἀπροσδιορίστως ἄρχοντὰς ἐκάλουν τὴν ἀρχὴν τῶν δεσμοφυλάκων. αὕτη δὲ ἦν τὸν ἀριθμὸν ῑα ἄνδρες. — λέγει οὖν, εἰ μὴ ἰσχύεις σαυτῷ ἀπαγαγεῖν τὸν κλέπτην, ὡς ἰσχυροτέρου ὄντος σοῦ ἐκείνου, ἐφηγοῦ, ὅ ἐστι προηγοῦ τῆς ὁδοῦ τοῖς ἄρχουσι τοῖς ῑα καὶ δείκνυε αὐτοῖς τὸ οἴκημα, ὅπου συνέκλεισας αὐτόν *). φοβῇ καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ καὶ ἐν τῷ ὑφηγεῖσθαι τοῖς ἄρχουσιν, ἐὰν μὴ δυνηθῇς ἀποδεῖξαι, καταθῇς τὰς χιλίας, κατηγόρει αὐτοῦ ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἢ γράφου, ὅ ἐστιν, ἐγγράφως αὐτοῦ κατηγόρει καταμέμφῃ σεαυτόν, ὅ ἐστιν αἰτιᾷ σαυτὸν ὡς ἀτυχῆ καὶ μὴ ἔχοντα χρήματα πρὸς τὸ ἐκτῖσαι, ἐὰν μὴ ἀποδείξῃς, δικάζου κλοπῆς καὶ οὐχὶ κινδυνεύσεις **). τὸ γὰρ δικάσασθαι παρὰ διαιτητῇ ***) ἀκίνδυνον ἦν.

§. 27. Οὐδέτερον βούλει τούτων] Πάλιν κἀνταῦθα πολλή τίς ἐστιν ἀμφισβήτησις. ζητοῦσι γάρ τινες, πῶς ᾱ πράγματα εἰπὼν, οἷον τὸ ἀπάγειν, τὸ ἐφηγεῖσθαι, τὸ γράφεσθαι, τὸ δικάζεσθαι πρὸς διαιτητάς †), εἶπεν οὐδέτερον, ἀεὶ τοῦ οὐδετέρου μὴ λεγομένου εἰ μὴ ἐπὶ δύο πραγμά-

*) Ita Wolfius. Reiskius συνέκλεισεν ἑαυτόν. Quod sequitur ὑφηγεῖσθαι, ἐφηγεῖσθαι scribendum esse videtur.
**) Wolf. κινδυνεύσῃς.
***) Wolf. πρὸς διαιτητήν, sine dubio e correctione.
†) Wolf. διαιτητήν.

Τοὺς ἄρχοντας] Οὐχ ἁπλῶς λέγει ἄρχοντας, ἀλλὰ τοὺς προϊσταμένους τῶν πραγμάτων καὶ τοὺς δυναμένους τι, ὥσπερ νῦν ὁ Ἀνδροτίων δυνατός ἐστιν ἐν τῇ βουλῇ.

Ὀλιγωρήσας] Τοῦ συμβουλεύειν καὶ δημηγορεῖν, τοῦ νόμου αὐτὸν ἀπείργοντος.

§. 33. Περὶ μὲν τοίνυν τοῦ νόμου] Ὁ περὶ ἐνδείξεως νόμος.

§. 35. Πληρώσας τοὺς ἀγῶνας διὰ τῶν $\bar{\delta}$ νόμων μετέρχεται ἐντεῦθεν ἐπὶ τοὺς ἐπιλόγους.

Πλείους ἢ μυρίους τοὺς ἄλλους] Ἐπειδὴ διὰ τὸ πλῆθος τῆς βουλῆς δυσωπῆσαι τοὺς δικαστὰς ὁ Ἀνδροτίων ἐπεχείρει, ἀντιτίθησι καὶ αὐτὸς τῷ πλήθει ἕτερον πλῆθος πολὺ πλέον ἐκείνου, τοῖς $\bar{\varphi}$ τοὺς μυρίους.

§. 36. Τῷ γάρ ἐστιν ὄνειδος] Τοῦτο λοιπὸν *) στάσιν καὶ ἀντιπαράστασιν οὕτω μάλιστα μὲν οὐκ ἔστιν ὄνειδος τῇ βουλῇ, μόνῳ δὲ τῷ Ἀνδροτίωνι. εἰ δὲ καὶ δοίημεν μὴ μόνῳ τῷ Ἀνδροτίωνι, ἀλλὰ καὶ πάσῃ τῇ βουλῇ, βέλτιόν ἐστι λυπῆσαι μίαν βουλὴν ἢ πᾶσαν βλάψαι τὴν πόλιν.

Σιωπῶντος αὐτοῦ καὶ μηδὲν γράφοντος] Ἀντὶ τοῦ μὴ δημηγοροῦντος **).

§. 37. Καταγνοῦσιν ἢ μή] Ἀντὶ τοῦ ἐὰν μὴ καταγνῶτε αὐτῶν ὡς ἁμαρτόντων, ἀλλὰ ἀπογνῶτε τῶν κατηγορουμένων ὡς μὴ ἁμαρτησάντων ***).

Τῶν ἐθάδων] Ἐθάδας ἐκάλουν τοὺς περὶ τὰ πράγματα σχολάζοντας καὶ κακουργοῦντας διὰ τὸ κερδαίνειν καὶ ἐργολαβεῖν.

§. 38. Ἴσως ἀναβήσεται] Καλῶς εἶπε τὸ ἴσως καὶ οὐ πάντως, ἵνα ὥσπερ μέρος ἐπιεικείας αὐτοῖς μαρτυρήσας ἀποτρέψῃ αὐτοὺς τοῦ συνηγορεῖν.

§. 39. Ἐὰν μὲν ἀπογνῶτε τὴν γραφὴν ταύ-

---

*) F. Τοῦτο λοιπὸν πρὸς στάσιν καὶ ἀντιπαράστασιν, οὕτω· μάλιστα μὲν κ. τ. λ.

**) Secutus sum Reiskium; Wolfius non solum mutilata habet scholia ad hanc §., sed etiam aliter collocata.

***) Wolf. hoc scholium ad verba εἰ μὲν ἀπογνώσεσθε retulit.

μολπίδας γε ἐκεῖ αὐτὸν γράψηται πρὸς τὸν βασιλέα *). ὁ γὰρ βασιλεὺς ἐπεμελεῖτο τῶν ἱερῶν πραγμάτων καὶ ἐπῆγε τὰς τῆς ἀσεβείας γραφὰς πρὸς τοὺς Εὐμολπίδας.

§. 28. *Λαχεῖν*] Ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν λέγουσιν Ἀττικοί.

§. 29. *Ἐπαγγελία*] Ἀντὶ τοῦ κατηγορία.

Οὐ γὰρ ἔξεστί σοι] **) Δηλονότι τὸ γράφειν ὄντι ἡταιρηκότι ***).

§. 30. *Ἄξιον τοίνυν*] Τὸ ἐπιχείρημα γνώμη νομοθέτου. β' (id est δευτέραν) γὰρ ἔταξε τὴν γνώμην τοῦ νομοθέτου ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ †).

§. 31 et 32. *Δεινοὺς μὲν δυνατοὺς ἐν τῷ λέγειν, θρασεῖς δὲ διὰ τὸν τρόπον. Τὸ δὲ τοιούτων ὀνειδῶν, οἷων μετέχει Ἀνδροτίων. τὸ δὲ κἀκείνους ἀντὶ τοῦ ἡταιρηκότας.*

§. 32. *Καταλῦσαι τὸ παράπαν τὸν δῆμον*] Ἐνταῦθα δύο προτάσεις εἰσίν· ἡ μὲν παράδοξος, ὅτι καταλῦσαι προέλοιντο ἂν τὸν δῆμον· ἡ δὲ πιθανή, ὅτι προαγαγεῖν ἅπαντας ὁμοίους ἑαυτοῖς ἐστιν ††). ὁ δὲ ῥήτωρ αὐτόθεν ἐδεήθη κατασκευάσαι τὴν προτέραν πρὸ τοῦ τὴν β' προτεῖναι †††). καθόλου γὰρ δεῖ τὰς κατασκευὰς εὐθέως ἐπισυνάπτειν ταῖς ἀπιθάνοις καὶ παραδόξοις προτάσεσιν, ἵνα διὰ τῆς ἀποδείξεως τῆς προτέρας συναρπάσωμεν τὸν ἀκροατήν, ὡς περὶ πιθανῆς καὶ τῆς β' †*).

---

vel ἔστιν· λέγομεν ὅτι κατὰ ταὐτὰ λέγει καθ' ὃ καὶ ἐκείνων ἑκάτερον τρόπους ἔχει διαφόρους. Ἀπάγειν· πάλιν ἐπὶ τοὺς ἕνδεκα τὸ ἀπάγειν λέγει.

*) F. *Καὶ τὸ πρὸς τ. Εὐμ.* vel *καὶ δικάζεσθαι πρὸς τ. Εὐμ. ἵνα γε — γράψηται. Πρὸς τὸν βασιλέα· ὁ γὰρ βασιλεὺς κ. τ. λ.*

**) Reiskius hoc scholium retulerat ad verba statim praegressa τοιοῦτος ὤν. Ego Wolfium secutus sum.

***) Wolfius ὄντι ἀτίμῳ καὶ ἡταιρηκότι. Ego malim ὄντι ἀτίμῳ ἡταιρηκότι s. ὡς ἡταιρηκότι.

†) Ita Reiskius. Wolf. *νῦν γὰρ ἐξετάζει τὴν γνώμην τοῦ νομοθέτου ἐν τῷ λόγῳ πάντως.* Ex ipso oratore eum haec correxisse apparet.

††) Wolf. *εἶναι*, sicut apud Ulpianum, qui eadem fere dicit, legitur: infinitivus valde placet.

†††) Wolf. *πρὸ τοῦ θεῖναι τὴν δευτέραν.*

†*) Wolf. *ὡς οὔσης πιθανῆς καὶ τῆς δευτέρας.*

§. 43. *Εἰσφοράν*] Hac scholium, quod in summa ora praesectum et dimidia sui parte mutilatum esse dicit, pertinere censet Reiskius hocce: *ὅτι τὸ εἰκοστὸν τῆς οὐσίας κατεβάλλοντο ἐν ταῖς εἰσφοραῖς οἱ Ἀθηναῖοι* *).

§. 44. *Τὰς ἀπὸ Ναυσινίκου*] *Ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν ἐπὶ ταῖς εἰσφοραῖς ταῖς γενομέναις ἐπὶ Ναυσινίκου ἄρχοντος.*

Παρ' ἴσως] **) *Τὸ παρὰ ἀντὶ τοῦ κατὰ ἐστὶν ἐνταῦθα.*

§. 47. *Βούλομαι*] *Παρέκβασις ἐντεῦθεν. παρεκβαίνειν γὰρ δοκεῖ τῆς ὑποθέσεως λέγων ἅπερ πρώην ἔπραξεν Ἀνδροτίων. ἔστι δὲ ἡ παρέκβασις καὶ αὐτὴ μέρος τῶν ἐπιλόγων.*

§. 48. *Καταλύσας*] *Οὐκ εἶπεν ἐλέγξας, ἀλλὰ καταλύσας, ὥσπερ ἐπὶ τυράννου.*

Κληρωτήν] *Ἐξήτησάν τινες* * * * („paene totus primus versus est amputatus.“ R.) *λέγομεν* ***), *ὅτι, ἐάν τις κατὰ τὸ ἀληθὲς σκοπήσῃ, εὑρήσει τὴν κληρωτὴν βελτίονα τῆς δοκιμαστῆς, καθὸ ἡ κληρωτὴ καὶ δοκιμαστή· ἡ δὲ δοκιμαστὴ μόνον ἦν δοκιμαστή. εἰ γάρ τις ἀπὸ κλήρου ἐγένετο ἄρχων, ἀνάγκη ἦν που καὶ δοκιμάζεσθαι, εἰ ἄξιός ἐστι τοῦ ἄρχειν. εἰ δὲ ᾑρέθη καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ μόνης δοκιμασίας, οὐ χρεία ἦν ἔτι τοῦ κλήρου.*

Παρέδυ] *Τὸ παρέδυ ὡς ἐπὶ κακούργου τινὸς καὶ λῃστοῦ εἶπεν.*

Πομπεῖα] *Ἀπὸ τοῦ πομπεύειν, θυμιατήρια καί τινα τοιαῦτα.*

§. 49. *Κατέχων*] *Ἀντὶ τοῦ ἰσχύων.*

Διὰ τὸν καιρὸν, ὃς ἦν τότε] *Ἀντὶ τοῦ διὰ τὸν πόλεμον.*

§. 54. *Ἔδεις*] *Ἀντὶ τοῦ ἐδέσμευες.* „Reliqua legi non poterant.“ Reisk.

---

*) Wolf. hoc scholium antecedenti adnectit ante *ὅτι* addens *ἰστέον*.

**) Ex ipso scholio *παρ' ἴσως*, non, uti Reisk. scripsit, *παρίσως* scribendum esse patet.

***) Wolfius corrupta verba non curans scholium ab hoc *λέγομεν* incipit.

την] *Τὴν γραφὴν λέγει τὴν κατηγορίαν, ἣν εἰσήλθομεν κατὰ τοῦ Ἀνδροτίωνος. ἀπογνῶτε λέγει ἐνταῦθα, οὐχ ὥσπερ εἶπεν ἄνω ἐὰν ἀποδέξησθε, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐὰν μὴ καταγνῶτε, εἰδὼς τὴν αὐτὴν λέξιν λεγομένην* *) *καὶ μεθαρμοζομένην πρὸς τὸν νοῦν τοῦ λεγομένου. δέον λέγειν ἀπογνῶτε τῆς γραφῆς, ἀπογνῶτε τὴν γραφὴν ἀττικῶς εἶπεν.*

§. 40. *Ἔτι τοίνυν Ἀρχίαν*] * * * (Paene totus versus primus est amputatus) *φιλόσοφος* **), *ὡς μαρτυροῦσι καὶ πάντες οἱ ἐξηγησάμενοι καὶ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ διὰ τοῦ ἐπαγαγεῖν ὡς ἐπιεικῆ δεήσεσθαι· φιλόσοφον γάρ ἐστι τὸ προβάλλεσθαι τὴν ἐπιείκειαν. ἐπειδὴ οὖν ἔμελλεν ὡς ἐκ φιλοσοφίας ὁρμώμενος συλλογιστικῶς κεχρῆσθαι τοῖς λόγοις, βούλεται ὁ ῥήτωρ ἀφορίσαι αὐτὸν τῶν ἄλλων, ἵνα σχολήσας* ***) *πρὸς ἐκεῖνον καὶ αὐτὸς χρήσηται ταῖς πρεπούσαις κατασκευαῖς, ἵνα* †) *δείξῃ, ὅτι καὶ ἐν τούτῳ αὐτοῦ περιγίγνεται, ἐν ᾧ ἐκεῖνος μεγαλοφρονεῖ. κέχρηται οὖν εὐθὺς συλλογιζόμενος· τὸν τῷ διλημμάτῳ σχήματι καὶ οὐχ ἁπλῶς διλημμάτῳ, ἀλλ' ὥσπερ κατὰ διαίρεσιν* ††). *ἰστέον* †††), *ὅτι καὶ φιλοσόφων λόγων ἐντὸς ἦν ὁ ῥήτωρ ἀκροατὴς γεγονὼς Πλάτωνος.*

§. 42. *Αὐτὸν*] *Τὸν Ἀνδροτίωνα λέγει.*

Ὀλίγους] *Ὀλίγους εἶπε τοὺς πλουσίους πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν πενήτων.*

Τῶν μὴ τιθέντων] *Τῶν μὴ καταβαλλομένων τὰ χρήματα.*

---

*) Wolf. *διττῶς λεγομένην.*

**) Wolf. *φιλοσοφεῖ*, fortasse tantum ea de causa, ut integram sententiam haberet.

***) Scrib. *σχολάσας.* Quod Wolfius coniecit *χωρίσας*, illa scriptura multo deterius.

†) F. *καὶ ἵνα.* Quanquam fortasse vulgata ferri potest.

††) Ita Reiskius. Wolf. *κέχρηται οὖν εὐθὺς συλλογιζόμενος αὐτὸν* (in margine *κατ' αὐτοῦ* coniecit) *τῷ διλημματικῷ σχήματι καὶ οὐχ ἁπλῶς διλημματικῷ, ἀλλὰ τῷ κατὰ διαίρεσιν.* F. *κέχρηται — συλλογιζόμενος εἰς αὐτὸν τῷ διλημμάτῳ σχήματι κ. τ. λ.*

†††) Wolf. *ἰστέον δ' ὅτι —.*

§. 43. *Εἰσφοράν*] Hac scholium, quod in summa ora praesectum et dimidia sui parte mutilatum esse dicit, pertinere censet Reiskius hocce: *ὅτι τὸ εἰκοστὸν τῆς οὐσίας κατεβάλλοντο ἐν ταῖς εἰσφοραῖς οἱ Ἀθηναῖοι* *).

§. 44. *Τὰς ἀπὸ Ναυσινίκου*] *Ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν ἐπὶ ταῖς εἰσφοραῖς ταῖς γενομέναις ἐπὶ Ναυσινίκου ἄρχοντος.*

Παρ' ἴσως] **) *Τὸ παρὰ ἀντὶ τοῦ κατὰ ἐστὶν ἐνταῦθα.*

§. 47. *Βούλομαι*] *Παρέκβασις ἐντεῦθεν. παρεκβαίνειν γὰρ δοκεῖ τῆς ὑποθέσεως λέγων ἅπερ πρῴην ἔπραξεν Ἀνδροτίων. ἔστι δὲ ἡ παρέκβασις καὶ αὐτὴ μέρος τῶν ἐπιλόγων.*

§. 48. *Καταλύσας*] *Οὐκ εἶπεν ἐλέγξας, ἀλλὰ καταλύσας, ὥσπερ ἐπὶ τυράννου.*

Κληρωτήν] *Ἐξήτησάν τινες* * * * („paene totus primus versus est amputatus.“ R.) *λέγομεν* ***), *ὅτι, ἐάν τις κατὰ τὸ ἀληθὲς σκοπήσῃ, εὑρήσει τὴν κληρωτὴν βελτίονα τῆς δοκιμαστῆς, καθὸ ἡ κληρωτὴ καὶ δοκιμαστή· ἡ δὲ δοκιμαστὴ μόνον ἦν δοκιμαστή. εἰ γάρ τις ἀπὸ κλήρου ἐγένετο ἄρχων, ἀνάγκη ἦν που καὶ δοκιμάζεσθαι, εἰ ἄξιός ἐστι τοῦ ἄρχειν. εἰ δὲ ᾑρέθη καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ μόνης δοκιμασίας, οὐ χρεία ἦν ἔτι τοῦ κλήρου.*

Παρέδυ] *Τὸ παρέδυ ὡς ἐπὶ κακούργου τινὸς καὶ λῃστοῦ εἶπεν.*

Πομπεῖα] *Ἀπὸ τοῦ πομπεύειν, θυμιατήρια καί τινα τοιαῦτα.*

§. 49. *Κατέχων*] *Ἀντὶ τοῦ ἰσχύων.*

Διὰ τὸν καιρὸν, ὃς ἦν τότε] *Ἀντὶ τοῦ διὰ τὸν πόλεμον.*

§. 54. *Ἔδεις*] *Ἀντὶ τοῦ ἐδέσμευες.* „Reliqua legi non poterant.“ Reisk.

---

*) Wolf. hoc scholium antecedenti adnectit ante *ὅτι* addens *ἰστέον*.

**) Ex ipso scholio *παρ' ἴσως*, non, uti Reisk. scripsit, *παρίσως* scribendum esse patet.

***) Wolfius corrupta verba non curans scholium ab hoc *λέγομεν* incipit.

§. 59. *Προάγωνας*] *Προπαροξυτόνως* *) *αν γρ* („caetera huius versus erant amputata.“ Reisk.) *τὸν τόνον. προάγωνες δὲ λέγονται οἱ πρὸ τοῦ ἀγῶνος λόγοι οἱ ἐν τῷ δήμῳ λογοποιούμενοι παρά τινος. ἀγὼν γὰρ ἡ κρίσις. οἷον ὡς ὅταν τις προορᾶταί τινα αὐτῷ δίκην μέλλουσαν γίνεσθαι, περιέρχοιτο καὶ λέγοι ἀπροσποιήτως· τινές μοι φθονοῦσιν ἐν τῇ πόλει διὰ τόδε τὸ πρᾶγμα· ἵνα ὅταν γένηται ἡ δίκη, λέγῃ* * *ὅτι προέλεγον, ὅτι μοι* * („forte deest *τινὲς*.“ Reisk.) *φθονοῦσι καὶ βούλονταί μοι ἐπιβουλεῦσαι* **).

§. 61. *Τὸ ἕκτον μέρος*] *Οἱ πολῖται εἰσέφερον τὸ α* („interpretor ἕν.“ R.) *μέρος, οἱ δὲ μέτοικοι τὸ η.* („sic. interpretor ἕκτον.“ R.) ***).

§. 62. *Εἴτε γὰρ ἦσαν*] *Σχῆμα διλήμματον.*

§. 67. *Οὔτε γὰρ ῥᾷον*] *Πρεπῶδές ἐστι τῇ δημοκρατίᾳ τὸ μᾶλλον περιεργάζεσθαι τὰ ἀδικήματα τῶν ὀλίγων ἤπερ τῶν πολλῶν.*

§. 68. *Καταφαίην ἄν*] *Μία λέξις ἀντὶ τοῦ ναὶ ὁμολογῶ καὶ συντίθημι* †), *ὅτι μάτην ᾠκοδομήθη τὸ δεσμωτήριον. ἀλλαχοῦ κατὰ διαίρεσιν εὑρίσκομεν ἀναγινωσκόμενον τοῦτο καὶ διαλυόμενον εἰς δύο λέξεις, ὅταν καὶ β̄ πράγματα θέλῃ σημᾶναι τὸ κῶλον* ††). *ἐνταῦθα δὲ ἕν ἐστι.*

Ἐξορχησάμενος] *Ἔθος ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τοῖς Διονυσίοις καὶ ἐν τοῖς Παναθηναίοις, τοὺς δεσμώτας ἀφίεσθαι τοῦ δεσμοῦ ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις παρασχόντας ἐγγυητὰς πρὸς τὸ μὴ φυγεῖν, ἵνα καὶ τὸ εὐσεβὲς γένηται πρὸς τὸ θεῖον καὶ ἀσφάλεια ὑπάρχῃ τοῖς χρεωστουμένοις, μὴ φευγόντων τῶν δεσμωτῶν, ἀλλὰ μετὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς πά-*

---

*) Wolf. nihil nisi hoc: *Προπαροξύτονον. προάγωνες δὲ κ. τ. λ.*

**) Wolf. — *διὰ τόδε τὸ πρᾶγμα, ἵνα περιγένηται εἰπεῖν εἰσεληλυθότι· οὐ προέλεγον, ὅτι τινές μοι φθονοῦσι καὶ — ἐπιβουλεῦσαι;*

***) Haec falsissima: aut non recte legit Reiskius (manca enim ea faisse ipse dicit) aut scholiasta erravit.

†) Corr. *συντίθεμαι.*

††) Wolf. ita: — *ὅταν κακὰ πράγματα θέλεις σημᾶναι τὸ κῶλον κ. τ. λ.* Ante *κακὰ* legendum censet *κατά*.

λιν ἐμβαλλομένων εἰς τὸ δεσμωτήριον. λέγει οὖν, ὅτι ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ὁ πατὴρ τοῦ Ἀνδροτίωνος ὡς ἄδειαν ἔχων ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ἀπέδρα. τὸ δ' ἐξορχησάμενος ὡς πρὸς τὴν πανήγυριν ἔπαιξεν, ἐπειδήπερ ἐν ἑορταῖς ἔθος ἐστὶν ὀρχεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ προσέπαιξε τῇ πανηγύρει καὶ χλεύης ἀφορμὴν ταύτην ἐποιήσατο· ἵνα καὶ ἀσεβῆ αὐτὸν δείξῃ.

§. 69. Ἄλλα δ' ἔσθ' ἃ καλῶς διῴκηκεν] Ἀντὶ τοῦ· ἐὰν συγκριθῇ τὰ μέλλοντα λέγεσθαι πρὸς τὰ εἰρημένα, οὐδαμῶς μέλλει νομίζεσθαι ἄξιος εἶναι μίσους ἐν τοῖς προειρημένοις· οὕτω, φησί, μείζονά ἐστιν ἅπερ μέλλω ἐπιφέρειν περὶ αὐτοῦ, τῶν προειρημένων.

Τὴν καλὴν] Κατ' εἰρωνείαν.

§. 72. Χοινικίσι] Χοινικίδας καλεῖ τὰς βάσεις αὐτάς, ἔνθα ἦσαν κείμενοι οἱ στέφανοι· χοινικίδες δὲ ἐκαλοῦντο, ἐπειδὴ σχῆμα ἔσωζον χοινίκων, τῶν μέτρων τοῦ σίτου.

§. 74. Δι' ἐκεῖνον] τὸν Φιλοκράτην (corr. Τιμοκράτην) λέγει.

§. 75. Σκαιός] Μῶρος καὶ ἀπαίδευτος. διαβάλλων αὐτὸν εἰς κακίαν ἐν τοῖς προειρημένοις βούλεται αὐτὸν ἐν τοῖς ἐπιλόγοις καὶ εἰς ἀπαιδευσίαν καὶ ἄνοιαν κωμῳδῆσαι.

INDEX LATINUS.

A.

Accusativus de tempore positus quomodo a genitivo tempus significante differat 37.

Actor cur inimicitiam in adversarium initio orationis profiteatur 42.

Adtractio 77. 86. 99. 113.

Anacoluthia 55.

Andron, pater Androtionis 9. 15. 22. Ruhnkenius eo loco, quem p. 9 citavi, Andronem fortasse intelligendum esse putat, qui ab Harpocratione s. v. Ἄνδρων (adde Anecd. Bekkeri p. 394, 4) εἷς τῶν τετρακοσίων (de quibus v. Fr. Aug. Wolf. ad Leptin. p. 471, 16 Reisk.) appelletur. Deinde vir mecum coniunctissimus indicavit mihi locos Platonis, Protagor. p. 315, C. et Gorg. p. 487, C. ubi Ἄνδρων ὁ Ἀνδροτίωνος commemoratur, qui num sit idem Andron, de quo hic sermo, certo affirmari nequit. Quanquam ad hanc gentem Platonis Andronem pertinuisse inde recte concludas, quod eadem nomina, Andronis et Androtionis, ibi reperiuntur.

Androtion. Oratio, quam Demosthenes in eum scripsit, quando habita sit 2. Diversi eius nominis scriptores. Isocratis discipulus is Androtion est, de quo hic res agitur 9. Notanda est autem Gustavi Eduardi Benseleri sententia in introductione ad Isocratem, quem in nostram linguam transtulit, p. 34, Androtionem, Isocratis discipulum, non solum Ἀτθίδος scriptorem, sed Ἀτθίδα carmen fuisse. — Androtionis mores et vita 10. ἐκλογεὺς et ταμίας τῆς θεοῦ 13. 14.

Annus lunaris Atheniensium 35.

Aoristus cum praesente iunctus 50.

Archon Rex 25. 28. 34. Archon Eponymus 34. Archon Polemarchus 34. Archontum ἡγεμονία τοῦ δικαστηρίου 17. Diversa nomina et munera 34. Assessores 34.

Areopagus 29. 33. Quomodo differat a senatu Dvirali 32.

Articulus semel positus, ubi duplex requiri videtur 31. 107.

Atheniensium salus in navibus posita 16. Civium numerus 84. φιλανθρωπία erga servos 102. mores placidi 105. Gloriam, non divitias affectant 128. Eorum potentia ibid.

B.

entiae exempla 42. 57. 110.

C.

ausinico archonte ha- 3.
73.
ie usus in foro 4.
ibi habita sint 118.
ales sententiae, quae interrogativae putantur
conditionalium senten- varia conformatio 84.
vus interrogativus ter- rsonae 113.
ictoria ad Cnidum 124.
tutio causae 39.
tutio translativa

ionis inflexio 67. 83.
Constructio singularis, t aliud quid aut plane ium e praecedentibus
eram orationis partem
idum 70. 92. Constr.
ὁ νοούμενον 79. Con-
duplex unius verbi

a tertia persona ad
am 105.
ab Atheniensibus ex-
a 58.

D.

aerarii 22.
n bellum 57. 140.
i 7. Adde iis, quae
timus, Isocr. or. de
. 129. Bekk. et Carol.
ermann. *Lehrbuch der*
ulterthümer p. 127.
tiae laudes 78. 105.
adversarius Androtio- 8.
dum agerentur, vin-
lvi lex fuit 118. 148.

Domum clausam invito domino intrare non licuit 97.

E.

Eleusinia 72.
Et — autem 81.
Euboeenses ab Athèniensibus servati 56. 124.
Euctemon adversarius Androtionis 5. 8. 13. Diversi eius nominis homines in Demosthene commemorantur 8.
Eumolpidae 27. 72.
Eumolpus 72.
Euphemismus 103.

G.

Genitivus tempus significans quomodo differat ab accusativo eadèm vi posito 37. Gen. liberius positus in formulis iudicialibus 71. Duplex, quorum alter ab altero pendet 75. Per adtractionem sine praepositione, a qua pendere debebat, positus 77. Duplex in dictione ὑπερβολὴν ποιεῖσθαι 99.

H.

Hebdomades Graecis ignotae 37.

I.

Imperfectum, ubi aoristum exspectasses 56.
Indicativus et optativus in sententiis conditionalibus 60. Praesentis et futuri, ubi alius oratio vel sententia affertur 69.
Infinitivus cum genitivo articuli post εἰς τοῦτο 60. Pendet a verbo λόγος vim iubendi habente 83.
Inflexio constructionis 67. 83. 89.
Iusiurandum iudicum 47. 88.

L.

Liberi homines a servis quomodo differant 102.

Lunaris annus Atheniensium 35.

M.

Midias 52.

N.

Nomina propria e substantivis aut adiectivis orta accentum mutant 108.

O.

Optativus et indicativus in sententiis conditionalibus 60.

Oratores veteres modesti fuerunt 7. In dicendo brachium veste texerunt ibid.

P.

Parare se aliquo modo 84. Locis ibi allatis adde versum, quem Cic. Tuscul. V §. 52 citat: Proinde ita parent se in vita, ut vinci nesciant.

Participium per adtractionem pro infinitivo cum verbo iunctum 86. Duo participia ita posita, ut unum ab altero pendeat 130.

Pleonasmus οὐκ ἐᾶν ἐξεῖναι etc. 51.

Praepositio a casu suo diremta 92.

Praesens cum aoristo iunctum 50. omninoque cum praeteritis 116. Pro futuro 110. Praesentis participium in formula ὁ τιθεὶς τὸν νόμον et similibus 53.

Pronomen possessivum obiective positum 97. Relativum cum indicativo futuri in re praeterita, ubi alius sententia affertur 69. Relativi neutrum in formulis οὗ, οὕπερ, ἀφ' οὗ positum, quanquam substantivum, ad quod refertur, alius generis praecedit 115.

R.

Reipublicae veteris Atheniensium status 7.

Relativae sententiae iunctae in unum 123.

S.

Senatus duplex apud Athenienses 30. Quomodo inter se differat 32. Senatus Dviralis 16. 29. Sorte eligitur 32. Singulae eius partes deinceps rempublicam administrant 37.

Sententiae conditionales, quae vulgo interrogativae habentur 71. Earum varia conformatio 84. Duae sententiae relativae iunctae in unum 123.

Servi quomodo a liberis differant 102.

Solonis statua 7. Solon cur duplicem senatum instituerit 30. Homines dicendi arte insignes, sed nota vitae turpis affecti ne coram populo dicerent, vetuit 79.

Status causae 39.

T.

Testes ea, quae testabantur, praestare debuerunt 67.

Testimonia scripta proferri lex fuit 67.

Themistocles Atheniensibus principatus navibus parandi suasor 16.

Triginta tyranni 99.

U.

Undecimviri 23. 96. Eorum ministri, οἱ παραστάται 96.

V.
Verba in —υμι desinentia non raro formas verborum in —υω adsciscunt 82.

INDEX SCRIPTORUM.

Aeschines or. in Ctesiphontem 135.
Andocides or. IV 131.
Anecdota Bekkeri 21. 45. 57. 64. 88. 92. 131 bis.
Aristophanes Nubibus 27.
— — Vespis 107.
— — Equitibus 138.
Demosthenes Olynthiaca III 31.
— — Aristocratea bis 31.
[Dem.] Epistola III 31.
Dionysius Halic. Epist. ad Ammaeum 2.
Etymologicum Magnum 58.
Harpocration 63. 131. 135.
Homerus Iliade 131.
Isocrates Enagora 140.
Thomas Magister 102. 110.
Zonaras 88.

INDEX GRAECUS.

Α.

α in prima persona aoristi I et perfecti activi elisum 51.
ἄγειν μνᾶν et similia 129.
τῆς ἀγορᾶς εἴργειν 130.
ἄδειαν λαβεῖν τοῦ ἐξεῖναι 51. ἄδεια τοῦ μὴ τιθέναι et similia 91.
ἀδικεῖν et ἀδικεῖσθαι, ubi perfecta exspectasses 88.
Ἀθηναία 124.
ἀθρόος et ἀθρόος 119.
αἱρετός. ἀρχαὶ αἱρεταί 32.
αἰτία quid sit 66 coll. p. 141.
ἀκοῇ εἰδέναι 55.
ἀκολουθεῖν μετά τινος 97.
ἀκρόπολις sine articulo, ubi cives de sua urbe loquuntur 113.
Ἀλωπεκή, Ἀλωπεκαί, Ἀλωπεκεὺς etc. 108.
ἀναισθησία 113.
ἀνάκρισις θεσμοθετῶν 34.
ἄναρχοι ἡμέραι 36.
ἀνέχεσθαι. Eius verbi augmentum 117.
ὁ ἀντιγραφεὺς τῆς βουλῆς 87. ἀντιγραφεὺς in exigendis εἰσφοραῖς 121.
ἀπάγειν 23. 25. 71. 99. 134.
ἀπαγωγή 23. 25. 134.
ἀπαντᾶν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας 65.
ἁπλοῦς 138.
ἁπλῶς καὶ πικρῶς 63. 134. 141.
ἀπό 88. 41.
ἀπογιγνώσκειν γραφήν 87.
ἀπογράφειν 107. 134.
ἀποδέκται 97.
ἀποδέχεσθαι 24. 62.
ἀπροβούλευτον 18.
Ἄρειος πάγος 29.
ἀριθμῷ ὑποπίπτειν 34.
ἄῤῥητα καὶ ῥητά 110.
ἀρχαί 32. ἀρχήν, τὴν ἀρχήν, ἐξ ἀρχῆς 49.
ἀρχαιρεσίαι 36.
ἄρχειν ἀπὸ κυάμου 32.
ἄρχεσθαι ἀπό τινος 50.
ἄρχοντες quinam omnino vocentur 142.
ἀσεβείας ἀπάγειν, γράφεσθαι, δικάζεσθαι πρὸς Εὐμολπίδας, φράζειν πρὸς τὸν βασιλέα 25.
ἀσελγής 98.
ἀτιμία κατὰ πρόσταξιν 26.
ἄττα et ἄττα 52.
ἀττικὰ ἐπιγράμματα 123.
ἀτυχεῖν per euphemismum pro ἀδικεῖν 103.
αὐτός. αὐτοῦ et αὑτοῦ 39. ταὐτόν, non τὸ αὐτόν 44.
ἀφανίζειν 125.

Β.

βέλτιόν ἐστιν ἀκοῦσαι, βελτίους ἔσεσθε ἀκούοντες 46.

βελτίων καὶ ἐκ βελτιόνων 109.
βίος. *ὁ προλαβὼν βίος* 34.
βούλεσθαι. *εἰ βούλει, εἰ βούλεσθε* 55.
ἡ βουλευτικὴ ἡλικία 30.
βουλαί 29.

Γ.

γὰρ anacoluthiam efficiens 55.
γέλως, res ridicula 74.
γράφειν = *γράφειν ψηφίσματα* 75.
γράφεσθαι proprie dictum quid sit 23.
γραφὴ proprie dicta quid sit 23.
— *ἀσεβείας* 25. 26. 44.
— *ἑταιρήσεως* 21.
— *κλοπῆς* 23.
— *παρανόμων* 17. 67.
— *φόνου* 44.

Δ.

δὲ post *εἶτα*, *ἔπειτα* et similia saepius omittitur, quam ponitur 62.
δεικνύναι ἑαυτὸν cum participio 75.
δεῖν diverso loco in formula *οἴεσθαι δεῖν* ponitur 43.
ὁ δεῖνα 62.
δεινὸς ad animum refertur 68. *δεινὸς εἰπεῖν* 79.
δεκατεύειν 129. 135.
δευτεραγωνιστής 4.
δευτερολογία 3. 136.
δή, inquam 80.
δημεύειν 102.
δῆμος de comitiis dictum 53. i. q. *δημοκρατία* 76. *τὸν δῆμον καταλύειν* 79. *δήμῳ* et *δημοσίῳ* confusa 31.
δημόσιοι, servi publici 121.
διαφέρει τί, non *τίνι*; 102.
διαχειροτονεῖν 19.
διαχειροτονίαν διδόναι 19. 52. 134.
δι' ἑαυτοῦ ἔχειν, ποιεῖσθαί τι 87.
διήγησις 3.
δικάζεσθαι ἀσεβείας πρὸς τοὺς Εὐμολπίδας 27. *κλοπῆς πρὸς διαιτητήν* 25. 71.
δίκη κλοπῆς 24.
δοκιμασίας ἐπαγγελία 20.
δόξα, *τὸ δοκεῖν*, *τοῦ δοκεῖν*, *ὥστε δοκεῖν* 125.
δοῦλον καὶ ἐκ δούλων εἶναι 109.

Ε.

ἐὰν οἷός τε ὦ 43.
ἐγγυᾶν et *ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα* 101. Eius verbi augmentum ibid.
ἐθάδες 86. 145.
εἰ cum indicativo et optativo 60. Cum indic. futuri vel praesentis, ubi alius sententia vel oratio affertur 69. *εἰ βούλει*, *εἰ βούλεσθε* 55.
εἰδέναι ἀκοῇ 55. *εἰδόσι εἰπεῖν* 114.
εἰκότως sequentibus *γάρ*, *καὶ γὰρ* et similibus 112.
εἶναι. *τῶν ὄντων ἀνθρώπων* 44. *εἶεν* 56. *εἴη* supplendum 93. *ἔστιν*, ubi *ἂν* requiras in formula *ἔστιν οἳ κ. τ. λ.* 99. — *τῶν ἔργων ὑπόμνημα ἦσαν ὄντες οἱ στέφανοι* 125. Explicat hoc etiam Matthiae Gr. gr. p. 1311 adnot. t).
εἰπεῖν verbum solenne de iis, qui rogationem ferunt 52. *εἰπεῖν δεινός* 79. Cum accusativo personae et rei 110.
εἴργειν τῆς ἀγορᾶς 130.
εἰς, quod adtinet ad — 43. *εἰς τοῦτο* cum genitivo infinitivi articulum secum habentis 60. — *ἀναιδὴς εἰς χρήματα* 126.

εἰσφέρειν τὸ ἕκτον μέρος μετὰ τῶν μετοίκων 109.
εἰσφορά 13.
ἐκβάλλεσθαι 34.
ἐκεῖ de tempore 87.
ἐκεῖνος refertur ad proxime sequens 61.
ἐκλογεῖς τῶν εἰσφορῶν et τῶν φόρων 13.
ἐκπεσεῖν 43.
ἐκστῆναι 128.
ἐκφέρειν προβούλευμα 48.
ἐκπώματα 127.
ἔλεγχος quid sit? 66.
ἔλλειμμα, *Rest, Rückstand* 92.
ἐν pro εἰς in graecitate cadente 39. ἐν τινι σχολάζειν 47.
ἐνδεικνύναι absolute positum = ἐνδείξιν instituere 80.
ἔνδειξις 21.
ἐξεῖναι οὐκ ἐᾶν 51.
ἐξετάζεσθαι 115.
ἐξορχεῖσθαι 118.
ἐπαγγέλλειν absolute positum 67.
ἐπαγγελία δοκιμασίας 20.
ἐπαγωνίζεσθαι 30.
ἐπερέσθαι 19.
ἐπερωτᾶν 19.
ἐπὶ τὴν δίαιταν ἀπαντᾶν 65.
ἐπιγράμματα ἀττικά 123.
ἐπιμέλειαι 32.
ἐπιμεληταὶ τῶν νεωρίων 111. Praeter interpretes ibi allatos cfr. Boeckh. Oeconom. etc. I p. 217.
ἐπίνειον 111.
ἐπιστάτης 19. 37. 133. 138.
ἐπιψηφίζειν 19. 52.
ἐποφείλειν i. q. ὀφείλειν 40.
ἐπώνυμος vi passiva positum 34.
ἐργολαβεῖν, ἐργολάβος 96.
ὁ τῆς ἑταιρήσεως νόμος 20. 124.
ἕτερος euphemismo quodam dictum 54.
εὔθυναι 34.
Εὐμολπίδαι 27. 72. 134.
Εὐμόλπου ὄργια 72.
ἐφηγεῖσθαι 23. 71.
ἐφήγησις 23.

H.

ἡμέραι ἄναρχοι 36.
ἡμιτάλαντον 61. V. etiam Matthiae Gr. gr. p. 267.
ἡνίκα cum coniunctivo 41.

Θ.

θεοσεχθρία verbum non graecum 107.
θεσμοθέται interdum omnes archontes appellantur 33. Eorum σύμβουλοι et ἀνάκρισις 34.

I.

ἰδιώτης 70.

K.

καὶ — δέ 81.
καίτοι γε 101.
κακουργεῖν, κακουργία, κακοῦργος 47.
κατά. κατὰ τοῦ προσώπου 20. 31. κατά τινος et πρός τινα 42. καθ' ἕκαστον 109.
καταδύεσθαι 126.
καταλύειν τὸν δῆμον 79.
καταμέμφεσθαι 71.
κατέχειν 95. 147.
κάτωθεν, ubi κάτω requiri videtur 123.
κεχωρίσθαι, discrepare 65.
Κήρυκες 73. 135.
κινδυνεύειν περὶ χιλίων 65.
κίνδυνος ἐν χιλίαις 65. 71.
κινεῖν metaphorice usurpatum 122.
κληρωταὶ ἀρχαί 32. 95. 147.
Κοίλη, demus Hippothoontidis 108.
κρουσιμετρεῖν 89.

κυαμευτοί 32.
κύαμος. οἱ ἀπὸ κυάμου ἄρχοντες 32.

Λ.

λαγχάνειν τινὶ δίκην πρὸς et εἴς τινα 71. λαγχάνειν τινί 73.
λαμβάνεσθαί τινος 38.
λέγειν cum accus. personae et rei 110.
Λεπτίνης ὁ ἐκ Κοίλης 108.
λόγος ψιλός 66.

Μ.

μὲν γὰρ et μέν γε 43.
μὲν — δὲ particularum usus singularis 85. 120.
μετά τινος ἀκολουθεῖν 97.
μέτοικοι miseri dicuntur 102.
μέτριος 69.
μηδὲ post participium cum negatione iunctum 52. μηδὲ — μηδὲ 53.
μὴν ἐμβόλιμος, κοῖλος, πλήρης 35.
μήτι γε et μήτοι γε 93.
μικροὶ i. q. ὀλίγοι 127.
μνεία et μνήμη 56.

Ν.

ν paragogicum 44. 52. 105. 110. 120.
ναύσταθμον 112.
ὁ Τελέστου νεανίσκος 108.
νεώρια 111.
νεώσοικοι 111. νεὼς s. νεῶν οἶκοι 129.
νὴ Δία schematis hypophorici signum 119.
νόμος ὀλιγαρχίᾳ oppositus 76.
νῦν, νυνί 46.

Ο.

οἴεσθαι. οἶμαι et οἴομαι 48. οἴεσθαι, in animo habere 49. οἴεσθαι δεῖν 43. οἴεσθαι cum duplici accusativo 100. Τί οἴεσθε; ibid.
ὅλος. τὰ ὅλα, res summae 60.
ὄνειδος, res turpis 77.
ὀνείδει περιβαλεῖν τινά 83.
ὅπως cum ind. futuri in afferenda alius sententia, praecedente tempore historico 70. ὅπως ἂν δύνωμαι 43.
ὅρος metaphorice dictum 59. ὅρους ἱστάναι vel τιθέναι ibid.
ὅς omissum videtur 61.
ὅτι abnormi constructione positum 33, quam Schaeferus e coniunctione duarum constructionum natam esse dicit vehemens ceteroquin talium explicationum osor. Tu cfr. Herm. ad Vig. p. 745 et p. 894 quem quod ibi citare interpretem oblitus sum, indignor. — ὅτι cum ind. fut. in afferenda alius sententia vel oratione 69.
οὐδὲ in enuntiatione negativa copulae καὶ vice fungitur 46. V. Isocr. Panegyr. §. 151. Bekk. — οἱ δ' ἐν ταῖς μεγίσταις δόξαις ὄντες αὐτῶν ὁμαλῶς μὲν οὐδὲ κοινῶς οὐδὲ πολιτικῶς οὐδεπώποτ' ἐβίωσαν κ. τ. λ. — οὐδὲ post participium cum negatione iunctum 52.
οὐκ ἐᾶν ἐξεῖναι 51. — οὐχ ὡς 111.
οὗτος a Graecis ad genus substantivi accommodatum, ubi nos neutro demonstrativi utimur 59. Et ante et post substantivum ponitur ibid. — τοῦτο ad substantivum generis feminini refertur 76. τοῦτο μὲν sine τοῦτο δὲ 54.
ὀφείλων et ὀφλών 81.

Π.

παρὰ μικρὸν et similia 45. Hunc usum explicat etiam Io. Georgius Baiterus ad Isocr. Panegyr. §. 59 contendens, *παρὰ μικρὸν* fieri proprie dici id, quod utrum fiat necne pendeat e parvo momento; inde necessario duplicem oriri significationem, vel vix ac ne vix quidem, vel propemodum. — Recte hoc quidem, sed velles propriam praepositionis vim vir egregius explicasset indeque hunc usum repetiisset. Etiam Buttm. Indic. ad orat. Midian. p. 105 et Guil. Henr. Grauert ad Aelii Aristidis Declamatt. Leptt. p. 104 sq. vim huius praepositionis magis describunt, quam explicant. — *παρὰ τὰς εἰσφορὰς — ἔλλειμμά ἐστι κ. τ. λ.* 91.

παραβαίνω. παραβαθῆναι, παραβέβασται 40.

παράγειν λόγους 47. 83.

παραγράφειν 82.

παράδειγμα ποιῆσαί τινα 119.

παραδῦναι 147.

παρακρούεσθαι 89.

παρανόμων ἀγών, γραφή 67.

παρασκευάζειν τὴν ψυχὴν et similia 84.

παραστῆναι 57. 87.

παρασταῖαι 96.

πάρεδροι τῶν ἀρχόντων 34.

παρθενών 55. 140.

παρισώσεως unicum in Demosthene exemplum 42.

παροινεῖν 111.

παῤῥησία apud Athenienses eximia 78.

περιβαλεῖν τινὰ ὀνείδει 83.

περίστασις. ἐκ περιστάσεως 40. V. interprett. ad Phryn. p. 376 edit. Lobeck.

πικρῶς καὶ ἁπλῶς 63.

πλείους ἢ ἄρχειν 37.

τὸ πλῆθος i. q. *δημοκρατία* 76. — *πλῆθος*, magnitudo 127.

ποιεῖσθαί τι δι' ἑαυτοῦ 87.

πόλις sine articulo 113.

πολιτεία 75. Vid. etiam Morus ad Isocr. Panegyr. §. 16 edit. Baiter.

πολλοὶ ἄρχειν, εἰς τὸ ἄρχειν, ἢ ἄρχειν, ὥστε ἄρχειν 37.

πομπεῖα 95. 135.

Ποσειδεὼν ἁ et *β'* 36.

πραγματικὴ στάσις 39.

πραγμάτων et *τραυμάτων* confusa 29.

πρᾶος et *πρᾷος* 98.

πρὶν ἤ 58.

προάγωνες 106. 148.

προβούλευμα ἐκφέρειν 48.

πρόεδροι 19.

ὁ προλαβὼν βίος 34.

προπύλαια 55. 140.

πρός. πρός τινα et *κατά τινος* 32. *ἀπαντᾶν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, πρὸς διαιτητήν* 65. *δικάζεσθαι πρὸς διαιτητὴν* et similia 71. Quam ibi attuli Meieri sententiam, *λαγχάνειν πρός τινα* plerumque dici *πρὸς ἀρχὴν τινα*, non *πρὸς δικαστήν*, eam praeter locos ibi citatos etiam quod p. 65 explicavi, refutat. — *φεύγειν πρός τινι*, non *πρός τινα*, accusari apud aliquem 74. — *μικρόν τι πρός* 108. — *ἐπιμέλεια πρὸς τοὺς θεοὺς* 132. Cfr. etiam Isaei or. VI §. 49: *πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν*. Aristotel. Mor. Magn. II, 12 (quem locum Bekker. in Addend. Orstorr. Attice. Tom. V

p. 696 attalit): πρὸς ὃ ἂν αὐτοὶ ποιήσωσι, πρὸς τοῦτό πως καὶ εὔνοοί εἰσιν. — πρὸς a verbo separandum 127.
προσενεχυράζειν 104.
προσέρχεσθαι i. q. προσφέρεσθαι 119.
προστρίψασθαι πλούτου τινὰ δόξαν τοῖς κεκτημένοις 127. Hoc Aristides Declamat. pro Leptine §. 69 edit. Grauert. imitatus esse videtur de Demosthene dicens: προστρίψασθαι δόξαν οὐ καλὴν ἐθέλων Λεπτίνῃ κ. τ. λ. Quod Grauert. ad h. l. comparare videtur verbum προσάπτειν, de quo ad Aristid. Declamat. adversus Lept. §. 57 disserit, et περιάπτειν, ea verba pro sua natura et in bonam et in contrariam partem usurpari recte posse patet. Sed, nisi vehementer fallor, Demosthenes cum contemptu quodam προστρίψασθαι πλούτου δόξαν dixit significans, istas divitias prae gloria nihili esse pendendas.
πρόσωπον. κατὰ τοῦ προσώπου 20. 31.
προφέρειν καὶ ὀνειδίζειν 111.
πρόχειρος 98.
πρώην et πρῴην 56.
πρωταγωνιστής 4.
πρωτολογία 4.
πρῶτον μὲν sequente simplici δέ 65.

P.

ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα 110.

Σ.

σκαιός 126. 149.
σκεῦη φέρειν 105.
στάσις πραγματική 39.
στοαί 129.
σύμβουλοι τῶν θεσμοθετῶν 34.
συναγωνίζεσθαι 4.
συνδικεῖν 4.
σύνδικος 3.
συνειπεῖν 3.
συνηγορεῖν, συνήγορος 3.
συστῆναι 87.
σχολάζειν ἔν τινι 47.
σώζειν 60.

T.

τἆλλα 54.
ταμίας τριηροποιῶν 17. 61. ταμίας κατ' ἐξοχὴν est ταμίας τῆς θεοῦ 121.
τεθνάναι. Eius accentus 120. Eius usus in formula μυριάκις, πολλάκις, τρὶς τεθνάναι ibid.
Τελέστης 108.
τιθέναι. ὁ τιθεὶς τὸν νόμον et ὁ θεὶς τὸν νόμον quomodo differant 53.
τίς τι et similia Graeci continuare solent 66. τί; in fine positum 77. 131.
τοιοῦτος. καλὰ ἢ μὴ τοιαῦτα 54.
τοσοῦτος, tantulus 98.
τότε interdum sine iure ab interpretibus additum 90.
τραυμάτων et πραγμάτων confusa 29.
οἱ τριάκοντα 99.
τριέτεια 36.
τριήρης. τριήρων et τριηρῶν 54.
τριηροποιοί 16.
τριταγωνιστής 4.
τριτολογία 4.

Y.

ὕβρις seu ὑπερηφάνεια viro intoleranda 94.

ὑπερβολὴν ποιεῖσθαι cum duplici genitivo 99.
ὑπεύθυνος 67.
ὑπηρεσίαι 32.
ὑπομνᾶν cum duplici accusativo 108.
ὑποπίπτειν ἀριθμῷ 34.

Φ.

φενακίζειν τι 47. 84.
φέρειν σκεύη 105.
φεύγειν πρός τινι 74.
φράζειν πρὸς τὸν βασιλέα 26.
φωρᾶν 122.

Χ.

χειροτονηταὶ ἀρχαί 32.
χέρνιβες, χέρνιβα, χερνίβια 131.
χίλιοι. Num χιλιῶν scribendum in formula κινδυνεύειν περὶ χιλίων 65.
χοινικίδες 135. 149.
Χολαργεύς, Χολαργία, Χολαργός 89.
χρῆν et ἐχρῆν 97.
χρυσίδες 129.

Ψ.

ψιλὸς λόγος 66.

Ω.

ὡς ἂν οἷός τε ὦ 43. ὡς ἔστιν ἀκούειν, ὡς λέγεται, ὡς λόγος, ὥς φασιν, de certa fama et in re clarissima usurpantur 99.
ὥστε bis, sed diversa vi positum 126. Vide locum simillimum apud Isocratem Panegyr. §. 64 sq., quem egregie Baiterus illustrat.

Addenda et Corrigenda.

Praeter ea, quae in Indice Graeco s. vv. *εἶναι. ἐπιμεληταὶ τῶν νεωρίων. ἡμιτάλαντον. ὅτι. οὐδέ. παρά. περίστασις. πολιτεία. πρός. προστρίψασθαι. ὥστε*, et in Indice Latino s. vv. Andron. Androtion. demagógi. parare, ad adnotationes meas adieci, haec non prorsus inutilia hoc loco addere liceat:

p. 3 lin. 18. Vide etiam [Dem.] or. in Neaer. §. 14: — *δέομαι οὖν ὑμῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ ἅπερ ἡγοῦμαι προσήκειν δεηθῆναι νέον τε ὄντα καὶ ἀπείρως ἔχοντα τοῦ λέγειν, συνήγορόν με κελεῦσαι καλέσαι τῷ ἀγῶνι τούτῳ Ἀπολλόδωρον.*

p. 39 in adnot. ad §. 16 post Cic. Top. c. 25 adde: Quinctil. III, 6.

p. 42 adnot. ad §. 1 lin. 8 adde post Schoemannum de lite att. p. 709: Hermann. *Staatsalterth.* p. 258 adnot. 3.

p. 66 adnot. lin. 8: Aliam vim verbo *αἰτία* tribuit Thucyd. I c. 69 extrem. *καὶ μηδεὶς ὑμῶν ἐπ' ἐχθρᾳ τὸ πλέον ἢ αἰτίᾳ νομίσῃ τάδε λέγεσθαι. αἰτία μὲν γὰρ φίλων ἀνδρῶν ἐστὶν ἁμαρτανόντων, κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων.* Vide similia apud scholiastam codicis Augustani ad §. 22.

p. 72 extrem. De Cerere, quae Athenienses mysteria docuit, vide etiam Isocrat. Panegyr. §. 28 ibique interpretes.

p. 97 adnot. extrem. ad §. 50. Aliud exemplum pronominis possessivi obiective positi est apud Isocr. Panegyr. §. 44 edit. Baiter. — *οἱ δ' ὅταν ἐνθυμηθῶσιν ὅτι πάντες ἐπὶ τὴν σφετέραν θεωρίαν ἥκουσι κ. τ. λ.* i. e. sui spectandi gratia, ut Baiterus explicat.

p. 99 adnot. lin. 19. Quam ibi explicavi adtractionem, Baiterus ad Isocr. Panegyr. §. 174, 7, ubi non pauca ex Isocrate exempla affert, melius contractionem dici contendit. Est quidem illa contractio, sed cuius explicatio ex adtractione, tanquam e fonte eius usus, repetatur necesse sit.

p. 103 adnot. lin. 9. Non inepte compares Isocr. Panegyr. §. 123, ubi de acerbo imperio, quod Lacedaemonii in [illegible]

exercent, haec dicit: *νῦν δ' εἰς τοιαύτην δουλείαν καθεστώτων οὐδὲν φροντίζουσιν αὐτῶν οἷς οὐκ ἐξαρκεῖ δασμολογεῖσθαι καὶ τὰς ἀκροπόλεις ὁρᾶν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν κατεχομένας, ἀλλὰ πρὸς ταῖς κοιναῖς συμφοραῖς καὶ τοῖς σώμασι δεινότερα πάσχουσι τῶν παρ' ἡμῖν ἀργυρωνήτων· οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν οὕτως αἰκίζεται τοὺς οἰκέτας ὡς ἐκεῖνοι τοὺς ἐλευθέρους κολάζουσιν.*

p. 128. Quod orator §. 76 de insigni Atheniensium studio gloriae dicit, imitatus est Aristides Declamat. in Leptin. §. 61 sqq., ubi videatur Grauert.

p. 132 lin. 3 *τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας.* Exemplis in ind. s. v. *πρός* additis accedat Gorg. fragm. or. fun. (ap. Spengel. *συναγ. τεχν.* p. 79): *σεμνοὶ μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς τῷ δικαίῳ, ὅσιοι δὲ πρὸς τοὺς τοκέας τῇ θεραπείᾳ, δίκαιοι πρὸς τοὺς ἀστοὺς τῷ ἴσῳ, εὐσεβεῖς δὲ πρὸς τοὺς φίλους τῇ πίστει.*

Corrigenda haec reperi:

p. 13 lin. 6 a fine
p. 14 lin. 3 a fine
p. 30 lin. 29
p. 97 lin. 23
p. 104 lin. 4 a fine
} pro: Androtio et Euctemo scribe: Androtion et Euctemon.

Ramshorn. Gr. Lat. p. 45 et p. 57 et Orellius Cic. Opp. Vol. IV P. I p. 390 aliter statuunt. Scripsi ego Harpocration, Solon etc. (Solo e. gr. apud Cic. de rep. II, §. 2 legitur), cum terminatio horum nominum in —o mihi aliquid iniucundi et duri habere videatur; id certe agendum mihi visum est, ut in scribendis his nominibus constans essem.

p. 48 lin. 20 scribe: num senatus corona dignus esset.

p. 96 lin. 10 typothetae culpa pro: Olymp. 106, 1 legitur: Olymp. 196, 1.
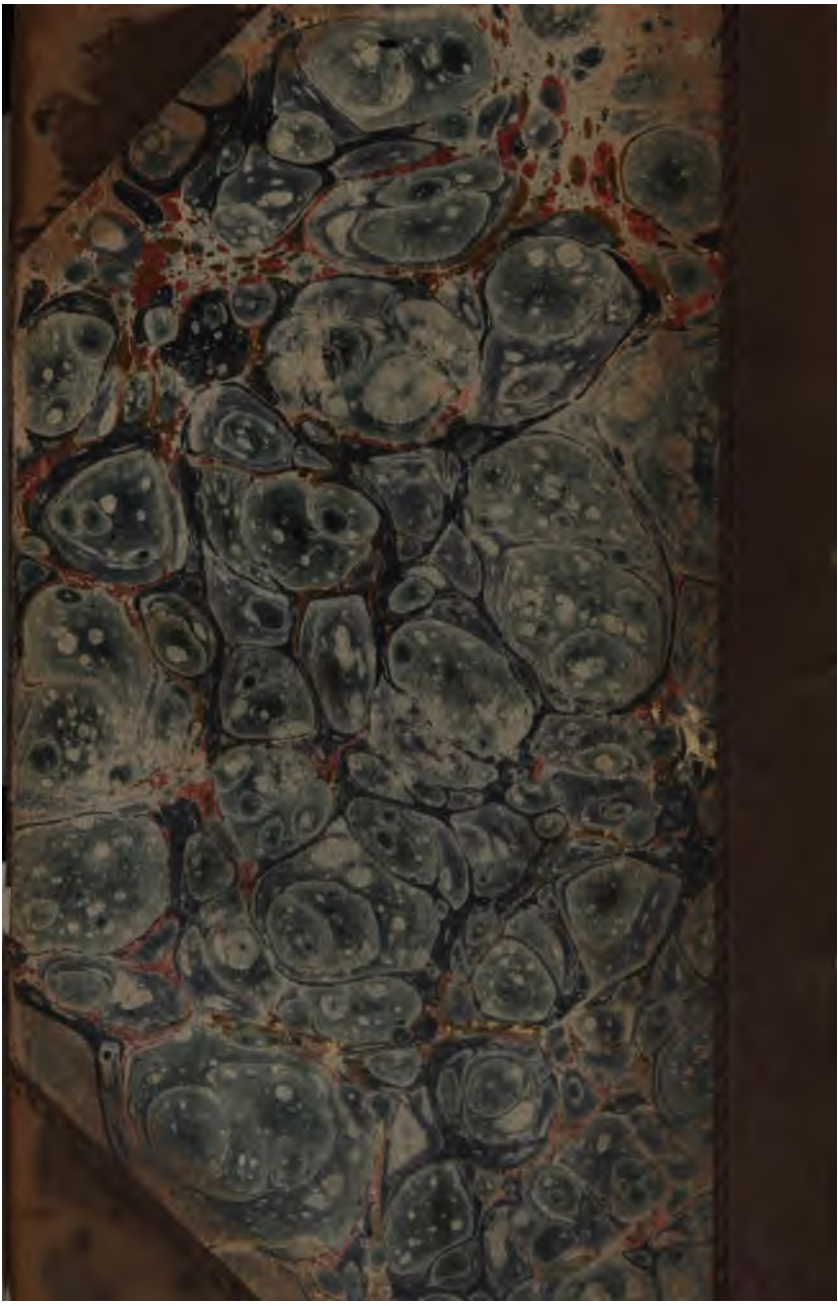
p. 97 lin. 32 pro: V. ad §. 29 legendum: V. ad §. 28.